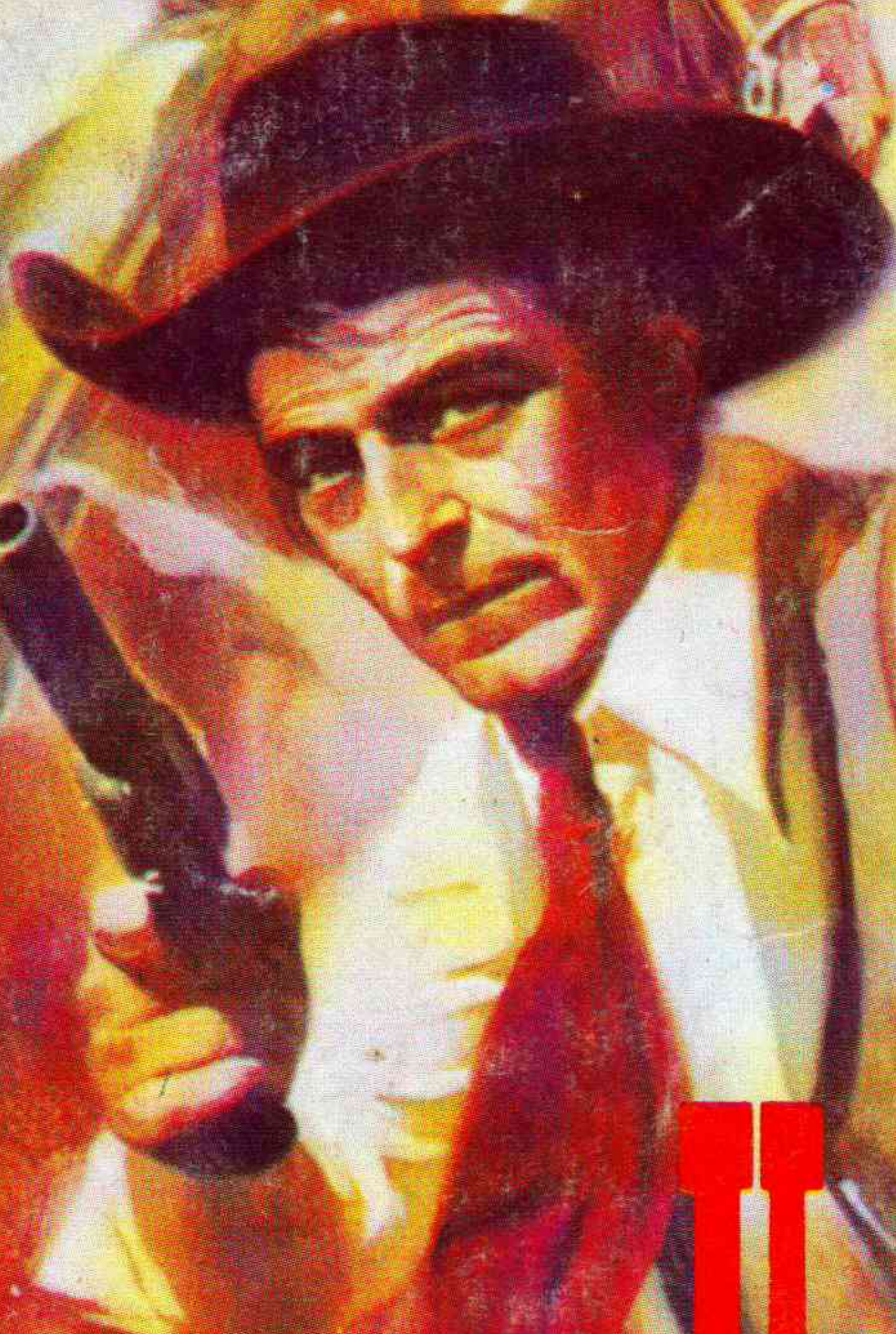

WESTERN ROMAN

LASO

cijena 20 d broj 503

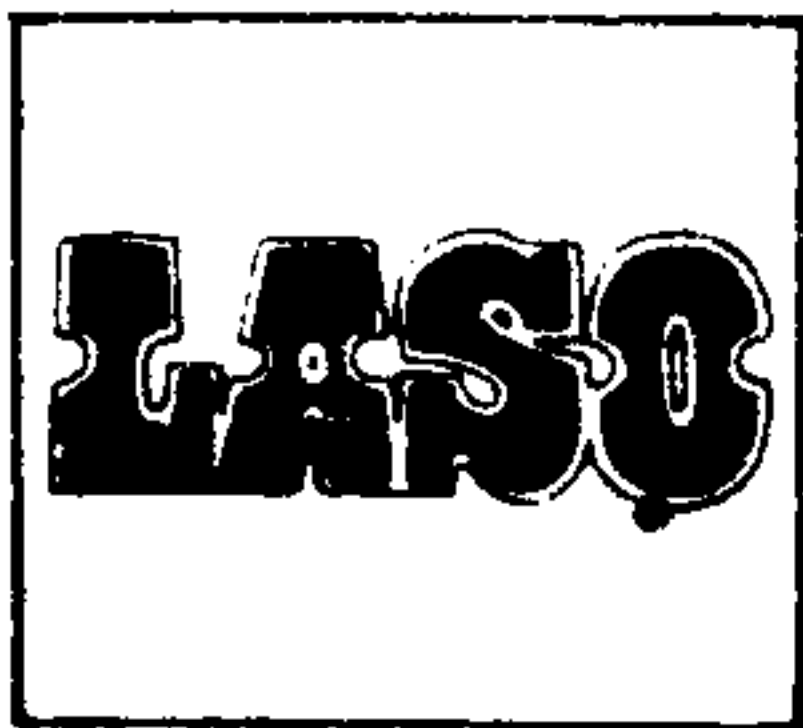
**U SJENI
VJEŠALA**

J. L. Bouma:

U SJENI VJEŠALA

LASO 503

J. L. Bouma: **U SJENI VJEŠALA**

Naslov originala: **HELL ON HORSEBACK**

Recenzija: Janko Paravić, književnik

Copyright: Marie Bouma, posredstvom GPA, München

Prijevod: Marijan Krmpotić

Grafički urednik: Ivica Bartolić

Urednik: **Marcel Čukli**

SAVJET REDAKCIJE: Josip Adaković, dr Vladimir Anić, **dr Adolf Dragičević** (predsjedavajući), Nenad Brixy, Ljudevit Bauer, inž. Vesna Gazdag, Igor Golik, Marija Jurela, Borivoj Jurković, Želimir Košćević, Nada Šoljan, Ismet Voljevica, Ana Župan-Bender – **GLAVNI I ODGOVORNI UREDNIK:** Borivoj Jurković

LASO – Izlazi svaki tjedan – Izdavač: RO Novinsko-izdavačka djelatnost SOUR-a „Vjesnik“ n.s.o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4 – Adresa uredništva: „Laso“, Redakcija „Romani i stripovi“, 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4, telefon: (041) 515-555 i 519-555 – Tisak: RO Štamparska djelatnost „Vjesnik“ n. sol. o. – OOUR Novinska rotacija n. sub. o. i OOUR TM n. sub.o., 41000 Zagreb, Avenija bratstva i jedinstva 4.

Copyright (sva prava za Jugoslaviju) „Vjesnikova“ Press agencija Zagreb. Cijena pretplate za godinu dana iznosi 1060 d ili 954 d s popustom od 10 posto, a za 6 mjeseci 530 d ili 477 d s popustom. Samo unaprijed plaćena pretplata osigurava popust od 10 posto. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa 30101-833-1216 SOUR „Vjesnik“, Interna banka, s oznakom za „Laso“. Cijena za inozemstvo: DM 1,80, ASCH 10,00, SFRS 2,00, HFL 2,00. – Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 36,00, SKR 63,00, ASCH 250,00, FF 74,00, SFRS 36,00, HFL 37,00, US\$ 15,00 – Uplata za devizni račun 30101-37-7210-256 – Privredna banka Zagreb (za „Laso“).

Ekonomska propaganda „Vjesnik“, Agencija za Marketing, Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6. Zadnja kolor-stranica 9000 d c/b stranica 7000 d.

Oslobodeno plaćanja poreza na promet mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973 od 26. XI 1973.

LASO 503 izlazi 3. 06. 1983.

I

Clete McCord jahao je uspravno na svom vrancu, upijajući širom otvorenim očima ljepotu krajolika što se prostirao pred njim. Jutro bijaše sunčano, bistro i vedro iznad vrletnih litica gorja.

Prvi put u životu, a nije još bio navršio ni dvadesetu, osjetio se slobodan. U prašnjavu gradu u Nebraska, gdje je i odrastao kao sin siromašne švelje udovice, vidio je užurbane muževe koji su jahali, vozili se na prerijskim kolima sa svojim obiteljima, ili klipsali sami pješice kroz grad na preputovanju prema zapadu.

Pokušao je tako sebi dočarati svu veličinu sjevernoameričkog kontinenta. Koliko se još dalje na zapad može putovati? Pitao se i motao oko saluna kako bi čuo što ljudi pripovijedaju. Mladići i starci pričali su čudnovate priče o okrutnim ratovima u velikoj ravni i o krvavim tučnjavama u javnim kućama u gradovima od Kansas Cityja do El Pasa na jugu, pa sve tamo do San Francisca ... velebnih gradova koji su budili maštu nedorasla mladca.

Kad su mu probile prve dlačice na bradi, rekao je majci da odlazi. Spremila mu je hrane za popudbinu i rekla mu da se vrati do noći.

Ali on se više nije vratio. Gotovo da je i zaboravio na one dane maštanja kada mu se svijet činio beskrajno velikim i tajanstvenim, i čudesno privlačnim... čim se domogao dobra konja.

Promijenio je dotad već tri konja, radio na nekoliko rančeva, proživivši i dobrih, a još više loših dana. Kroz život se probijao sam. Spoznao je da nikada neće biti gladan, bude li voljan raditi i da sve što čovjeku zapravo u životu treba zrnice je zdrava razuma i dvije zdrave ruke.

Ali u tom trenu, dok je promatrao vrletne vrhunce gorja San Juan i Sangre de Cristo* što su se uzdizali visoko iznad njega, osjećao se sitnim i nevažnim.

Nije uspijevao pronaći zajednički jezik s Flintom Clellom. Jahali su zajedno već dva tjedna, ali još se nisu dobro upoznali, a kamoli sprijateljili. Flint je uz to volio popiti i kartati, pa bi se začas združio s kojekakvim ološem.

Flint bijaše kršan momak i prostak: donja usna bijaše mu rasijecena, posljedica tučnjave u nekoj krčmi, bio je prgave ćudi. Volio se

* San Juan i Sangre de Cristo -- najjužniji dijelovi Rocky Mountainsa ili Stjnjaka (op. ur.).

praviti važan u svakoj prilici. Navr-
sio je nedavno trideset i prvu i,
poput McCorda, bijaše kauboj luta-
lica.

Odjednom McCord začuje oštar
fijuk, a zatim prasak puške. Okre-
nuo je hitro konja i zapiljio se niz
stazu, preko pješčane prudi odakle
je za njima, u oblaku prašine, ju-
rilo desetak konjanika.

– Oni pucaju u nas! – povikao
je zaprepašteno McCord.

– Potjera je za nama. Bježimo!
– doviknuo mu je Flint i prostački
opsovao

– Pucaju u nas, ali zašto? Priče-
kajmo da se s njima objasnimo! –
dobacio je McCord.

– Bježi, bolje ti je! – dreknuo je
Flint i podbo konja.

– Zašto da bježim ako nisam
kriv? – odlučno će McCord.

Flint okrene dorata, zastane i
pogleda McCorda u oči.

– Nismo na izletu, malecki. Ti
ljudi traže krv i ne želim da meni
puste moju. Ja odoh!

Flint je odmaknuo stotinjak me-
tara prije nego što je McCord zaga-
lopirao za njim. Hulja, nije mu či-
sta savjest! Nešto je opet zamutio,
pomisli McCord.

– Hej, Flinte, čekaj!

Flint zaustavi konja i McCord ga
sustigne i ponovo pokuša nagovor-
iti da porazgovaraju s potjerom.

– Ali mi nikome ništa nismo uči-
nili – reče zadihano McCord.

– Bolje ti je da šutiš i poslušaj
me – počeo Flint promuklim gla-
som. – Ti lokalni rančeri hvataju
kradljivce stoke. Čuo sam nešto o
tome u Manzanu. Mi smo ovdje
stranci, a za njih su stranci uvijek
za nešto krivi. Ako hoćeš omastiti
konop, ti ih pričekaj, ja neću.

McCord ponovo podbode svoju
umornu kobilu i odjezdi za Flin-
tom.

* * *

Slijedeće su jutro ujahali u Man-
zano. Tražili su posla, zapravo tra-
žio ga je McCord, dok se Flint mu-
vao po gradskim salunima. Ali još
nije bilo vrijeme za sakupljanje
goveda za gonidbu. McCord je
imao još samo jedan srebrni dolar
u džepu. A posao nije našao.

Kad se vratio u salun u predve-
čerje, zatekao je Flinta kako zavid-
nim očima zagleda poker.

– Nema posla – suho mu
saopći McCord.

– K vragu i posao. Razdrobi taj
osamljeni dolar i plati pivo – odv-
rati mu Flint.

Srkali su pivo, žvakali krekere s
tanjurića na šanku i gledali poker.

– Onaj mali tamo što dobiva
zove se Cash Benlaw. Otac mu je
bogat rančer. A ovi kojima diže
novac svi rade za njegova staroga.
Ne usude se da ga pobijede, jer se
boje da ostanu bez posla. Čuo sam
da stari Benlaw obožava tog
dripca – objasni mu Flint.

– Slušaj Flinte, već je kasno. Vra-
timo se do potoka, pa ćemo tamo
prespavati i sutra u zoru...

– Samo ti idi, mali. Tko te drži!
– odgovori mu Flint. McCordu je
išlo na živce kad ga je Flint nazi-
vao mali, ali progutao je uvredu i
okrenuo se da pođe.

– Ostavi mi sitniš – dobaci za
njim Flint.

McCordu nije bilo do rječkanja.
Posegnuo je u džep i stavio sitniš
Flintu na ispruženi dlan. Flint mu
reče da će doći za njim do potoka i
spremi sitniš u džep. Sporim kora-
cima prišao je kartaškom stolu,
povukao stolicu i sjeo.

Čim je stigao do potoka, McCord napoji kobilu, sputa joj noge i ostavi je na livadi da pase. Pošto se svukao, zamotao se u gunj i odmah zaspao, što od umora, a što od gladi. Flint ga probudi u osvit zore.

– Na noge, mali, idemo!

– Da podgrijem kavu? – upita ga McCord dok je ustajao još sav bunovan.

– Ima vremena za kavu. Moramo odmah krenuti, prije nego što zapeče sunce – zaintačio se Flint.

Flint je udario ravno prema sjevernim vrhuncima gorja Sangre de Cristo. Prevalili su dobar komad puta prije nego što je započela pucnjava.

Flint je jahao kao da mu je sam vrug za petama. McCordu nije išlo u glavu zašto ih progone.

Za čudo, razmak između njih i potjere bivao je sve veći. Za sat vremena izgubili su je iz vida.

Desetak milja prema istoku, duboko u podnožju gorja Sangre de Cristo, kad je sunce već visoko odskočilo, zaustavili su se u nekom šumarku da skuhaju ostatak kave dok su konji počeli pomamno pasti već suhu travu.

Flint se izvalio ispod debela bora i počeo motati cigaretu.

– Dobro smo ih nasamarili za njihove pare – rekao je samodopadno, liznuvši papirić.

– Da mi je samo znati za koga su nas zabunom uzeli? – zapita ga McCord kome još ništa nije bilo jasno.

– Za kradljivce stoke – spremno će Flint.

– Samo da ti nisi nešto tamo zamutio? – sumnjičavo će McCord.

– Ni govora! – odsijekao je odlučno Flint.

– U El Pasu smo zbog tebe umalo završili u zatvoru – podsjeti ga McCord.

Flint je šutio i pušio. McCord ga pogleda sa sumnjom u očima. Flint potegne zadnji dim i baci opušak u travu.

– Hej, odakle tebi duhan? – začudio se McCord.

– Kupio sam ga za onaj sitniš što si mi ga ti ostavio. I prestani me gnjaviti svojim sumnjičenjima. Malo ću odspavati, a ti dobro pazi da nas potjera ne zaskoči – odvрати mu Flint i okrene mu leđa, izvrnuvši se na bok.

McCord ustane i pode šetati uz potok. Kad je stigao do plicaka, skinuo je šešir i umio se. Obrisao je lice u rubac, počeo šljao se slomljenim češljom, a zatim ponovo nabio šešir na glavu.

Cijeli je sat prosjedio pod borom uz potok, umoran ali budan, i nikako nije mogao da se oslobodi neugodna osjećaja kao da će se dogoditi neka nesreća, da će netko umrijeti. Ali tko?

McCord se nije plašio smrti. Svi moramo prije ili poslije pod leđinu. Svejedno nije želio umrijeti prije nego što se ne nauživa života. Bilo bi to glupo. Ali život u preriji naučio ga je da smrti nema uzmaka. Čovjek se s njom suočava svaki dan u životu, ili jednom što opet ovisi o tome kakvim životom živi. A McCord je živio opasnim životom.

Vratio se u borik i gurnuo Flinta nogom. Momak je zagundao i jedva jedvice otvorio oči. Čim je ustao, osedlali su konje i odjahali iz borika.

Sunce se spustilo prema gorju na zapadu, obojivši vrhunce u jarko rumenilo. Zrak je postao svjež, dok su jahali šuteći zadubljeni u svoje misli.

Tada, čim je čuo graktanje, McCord skoči s konja s puškom u ruci. Prišuljao se izbojku iznad omanje bare uz vrelo. S tri hica pogodio je tri divlje guske, dok su ostale odlepršale u paničnom strahu.

Ispekli su dvije guske na ražnju i gospodski se ugostili. Treću su ostavili za doručak sutradan. Legli su siti i zamotali se u gunjeve.

– Sutra ujutro krećemo u cik zore. Što dalje odmaknemo od tog prokletog grada Manzano, to bolje za nas – reče Flint.

– Razgovarao sam s onim krčmarom u Manzanu. Ne bih volio da me on uzme na zub – reče McCord i potrese glavom.

– Ne brini, mali – progunda pospano Flint, pa doda kao da se naknadno sjetio: – A kako se on ono zvaše?

– Hank Lowry, čini mi se – odvрати McCord nesigurno premda je trenutak razmišljao.

– Nikad nisam čuo za njega. Svejedno, mi sutra krećemo prije nego svane – odvрати mu Flint.

Za pet je minuta već hrkao.

II

Podijelili su zadnju pečenu gusku za zajutrak i pojeli je hladnu sutradan ujutro.

– Jednog dana – pričao je Flint dok je jeo i oblizivao prste i brisao ih u traperice – momci su zaustavili poštansku kočiju ispred ovog grada. Nekoliko dana poslije toga – nastavio je i otkinuo batak s pečene guske, a oči su mu pri tom lakomo zaiskrile – kočijaš prepozna moga starog druga u salunu i pođe po šerifa. Rekao je šerifu da se čovjek koji je opljačkao kočiju

nalazi u salunu. I tako šerif pođe u salun i uhvati moga druga. Kako je bio stranac u gradu, nitko ga nije poznavao i završio je u zatvoru.

McCord ga je slušao i žvakao komad pečene gušćetine, ali više ništa nije mogao vjerovati što mu Flint priča.

– Ustanovilo se na kraju – nastavio je Flint – da je taj moj drugar samo sličan čovjeku koji je bio opljačkao tu poštansku kočiju. Razumiješ? Ali prošlo je godinu dana prije nego što su ga pustili iz zatvora. I stoga ja tvrdim, nema pravde. Ne, nema, gospodine moj!

Flint gucne na to gutljaj kave i obrisu usta prijavim rukavom košulje.

– A kamo ćemo sada? – upita ga McCord, ne osvrćući se na Flintovu priču da mu pokaže kako on u takve priče ne vjeruje.

– Idemo na ranč Petea Grangera, tamo gdje je i moja djevojka. Prava je ždrebica.

Flint je prvi put spomenuo da ima djevojku. Dotad je samo pričao o djevojkama što su zabavljale kauboje po salunima. McCord zapravo nikada nije ni pomislio da bi Flint mogao imati djevojku s kojom se misli oženiti.

– A kako se zove? – upita ga McCord, znatiželjan da čuje što će mu Flint na to odgovoriti.

– Katy – reče i uzdahne Flint, pa doda: – Katarina Granger. Pete Granger je njezin tetak. Ostao je bez ruke u ratu kad je i poginuo Katarinin otac. Granger i njegova žena uzeli su Katy k sebi. Ona pomaže po kući i tako tamo živi i radi. Nema ljepše djevojke na svijetu, časna riječ!

Flint je na trenutak zašutio. Gricao nokte i piljio u plavo jutarnje nebo.

– Granger je propalica – reče Flint opet poslije kraće šutnje – Ustrijelio bi čovjeka iz sačmarice a da ne trepne okom. A, ne, stari Pete se ne da zezati. I njemu nije vjerovati. Jednoruk je, ali opasan.

– Rančer je, zar ne? Rekao si – podsjetio ga je McCord i pomislio gdje li je samo Flint upoznao toga Grangera.

– I je li nije – odvratio mu je Flint i uze gasiti logorsku vatru.

Spustili su se zaobilaznim putem niz goru Sangre de Cristo. Tri su dana jahali, a da nisu susreli živog stvora. Napokon, trećeg dana zastavili su se na dugačku brijegu i pred sobom ugledali gradić skutren podno obronka brijega.

– Gradić Hobson. Tamo živi jedan moj stari prijatelj. Naime, živio je kad sam zadnji put čuo za nj. Duguje mi nešto novca. Stoga ću ga poći potražiti – reče Flint, trljajući pritom bradu.

– Dobro bi nam došao koji dolar da ne skapamo od gladi – dometnuo je McCord dok mu je u crijevima krulilo.

– Ne brini, malecki. Imat ćemo novaca i za piće, ako ga nađem – reče Flint i ružno se nacereka.

Spustili su se zajedno niz padinu. Bijedne dašćare bijahu razbacane uz cestu. Zavezali su konje ispred jedinog saluna u gradu.

– Pripremi se za gozbu, mali – dobaci mu Flint prije nego su se rastali.

– Već sam se davno pripremio – odvrati mu McCord koji je bio gladan kao ris.

McCord je odlučio da prošeće gradom dok se Flint ne vrati. Poslije jednosatne šetnje vratio se konjima ispred saluna. Kako Flinta još nije bilo, sjeo je na stube susjedne kuće dok ga je želudac

već počeo boliti od gladi, a grlo mu se sušilo.

– Hajdemo se pogostiti – doviknuo mu je Flint još iz daljine, mašući mu rukom da ga slijedi.

– Već sam se pobojao da ga nisi našao – reče mu McCord s izrazom sreće na licu čim ga je ugledao.

– Što znači da si se prevario. Kaži, jesi li gladan! – upita ga Flint.

– Kao vuk. A zašto nisi doveo i prijatelja da ga upoznam i da se s nama proveseli?

– Bolestan je i leži kod kuće. Ne može ustati iz kreveta. Najvažnije je da mi je vratio novac.

– Nadam se da će uskoro ozdraviti – reče zabrinuto McCord.

– Hoće, svakako hoće. Evo nas, tu je gostionica – odvrati mu nehajno Flint.

Gostionica bijaše neka prljava jazbina. Mastan šank na nogarima, a iza njega neka neuredna ženska, pospana i nepočešljana. Zijevnula je od dosade ili umora.

Kad su došli do šanka, Flint baci zlatnik od dvadeset dolara ispred McCorda na šank.

– Kupi sebi novo odijelo i ošišaj se. Što se čudiš?

McCord se nije mogao snaći od čuda, niti se prestati smiješiti od sreće. Flint je, morao je priznati sam sebi, uvijek našao novaca kad bi ostali bez centa.

Obojica su naručili odreske s pečenim krumpirom i kavu. Kono-barica ih je tromo i bezvoljno posluživala.

Poslije druge šalice kave i cigarete, Flint je skočio na noge i pljesnuo McCorda po ramenu.

– Vidjet ćemo se poslije. Imam još posla u gradu – rekao je Flint i nestao kroz vrata gostionice.

McCord je uzeo još jednu krišku kruha i pomazao njim tanjur. Platilo je račun, ostavivši konobarici dobru napojnicu premda je nije zaslužila.

Odveo je konje u gradsku konjušarnicu i naredio konjušaru da ih dobro istimari, nahrani i napoji. Prošlog tjedna su se vraški napatili i zavrijedili su i oni da se dobro najedu i odmore. Zatim je otišao u dućan mješovitom robom.

— Izvolite. Čime vas mogu poslužiti? — upitao ga je mladi pomoćnik koji je sjedio na pragu trgovine.

— Treba mi novo odijelo — reče McCord glasno kako bi pomoćnika probudio iz dremeži.

— Da pogledamo, imamo li što za vas — reče pomoćnik i lijeno ustane, te pođe za McCordom u trgovinu.

Sat kasnije, u novoj plavoj košulji i trapericama, u novim čarapama, čizmama i rupcem oko vrata, McCord je bacio stare dronjke u košaru za smeće i platio račun.

U novoj se odjeći osjećao nelažno onako prljav i znojan, pa je požurio niz ulicu do javnog kupališta. Prije kupanja svratio je u brijačnicu. Brijač mu je podšišao kosu i obrijao tjedan dana staru bradu. Zatim se svukao i uvalio u kadu punu tople vode da otopi sa sebe ukoreno blato. Kad je izašao iz kupališta i pošao prema salunu da potraži Flinta, jer je bio siguran da će ga tamo naći, McCord se osjećao kao preporođen.

Naravno, Flinta je našao za kartaskim stolom uz bocu viskija. McCord je prišao šanku i naručio vrč piva. Flint ga nije ni pogledao. Nastavio je kartati. Kako mu je bilo dosadno, McCord izađe iz sa-

luna i pođe u konjušarnicu da pogleda konje. Kad je izašao iz konjušarnice, prvi se sumrak već spustio na grad. Ugledao je Flinta kako glavinja supijano niz ulicu prema njemu.

— Lopovi, opljačkali su me! — zasiktao je Flint čim je vidio McCorda.

— Imaš li još koji dolar, malecki? — upitao je, njišući se.

— Požuri se urediti prije nego što se zatvori brijačnica — posavjetovao mu je McCord i dao Flintu sitniš koji mu je ostao. Ponovila se stara priča. Flint nije mogao, a da ne prokarta i zadnji novčić.

— K vragu i brijač!

— Barem smo se dobro najeli.

— Za koji dan stižemo kod starog Grangera. Možda tamo nađemo i moje stare drugare — reče Flint.

— Tko su ti tvoji stari drugari?

— upita ga McCord.

— Momci s kojima sam nekada jahao u istoj družbi prije nego što sam morao otići — promrmlja Flint, pa se kiselo nasmiješi. — Hajdemo natrag u salun da još nešto popijemo. Okrijepit će te. Ne izgledaš baš dobro — reče Flint. McCord nevoljko popusti.

III

Spuštala se noć, sunce je zapadalo iza dalekih gora. Katarina Granger upravo je dojahala u dvorište ranča Petera Grangera. Sa svojim gospodarskim zgradama, ljetnom kuhinjom za kauboje i ladanjskom kućom na uzvisini u rijetkom šumarku ranč se doimao kao uzorno gospodarstvo. Ali kad bi ga čovjek izbliza pogledao, vidio bi da te zgrade zapravo zjape prazne.

Pošto je odvela konja u koral, Katy ga je rasedlala i istrljala. I upravo kad je htjela poći prema kući, pred njom se stvori Braid, konjušar.

– Zašto ste se mučili sami, gospodice. Ja bih to rado učinio za vas – rekao joj je udvorno.

Djevojka se ustobočila u svojim jahačim čizmama, njezina gusta crvena kosa padala joj je do ramena u nestašnim uvojcima. Jedre dojke napinjale su joj košulju od flanela koju je nosila zatisnutu u jahaću suknju. Šešir na njezinoj glavi, malo naheren, zavezala je vrpcom ispod obla podbratka. Katy je doista bila djevojka koja je znala što hoće kada se radilo o konjima, odjeći i muškarcima.

– Ne morate se truditi, gospodine. Vi to jako dobro znate – s natruhom ironije nadoda Katy.

Braidu je bilo neugodno. Nakašljao se da pročisti grlo. Uvijek se osjećao nelagodno u društvu te djevojke koja je bila tako lijepa i duhovita, da često nije ni razumio njezine napomene. Njezin je otac bio čovjek starog kova. A ona je bila vrlo nalik na nj. Njezin se tetak... Peter Granger, koprcalo kako je znao i mogao da nekako skрпи kraj s krajem. Međutim, nitko nije odviše volio starog Grangera.

– Gdje ste bili? – upitao ju u pol glasa kao da se boji da će ga netko čuti. Njemu nije bilo po volji da ona jaše naokolo sama... a pogotovu mu je bila mrska pomisao da se druži s nekakvim kaubojima.

– U gradu, ako vas baš zanima.

– S kime? – ljubomorno će Braid.

– Sama. Ja se ne družim s protuhama koje se muvaju ovuda – odvratila mu je Katy, podigla sedlo i ponijela ga. Baird se isprsi pred njom.

– Ja ću to spremati – rekao joj je.

– Hvala. Ne treba mi vaša pomoć – odlučno ga je odbila.

– A što je loše u tome ako vam hoću pomoći?

– Idete mi na živce.

– Ali ja vas nikada nisam ni pipnuo.

– Ako se usudite, tetak Pete će vas prorešetati svojom sačmaricom.

– Ja se ne bojim starog Grangera – isprsi se Baird.

– Onda valja da se mene bojite. Nosite mi se s puta! – zavikala je Katy razjareno.

Braid se bešutno okrenuo i pošao prema spavaonici za služinčad. Katy je odnijela svoje sedlo u štagalj. Dok ga je vješala o klin, za njom je ušla njezina tetka Glenda.

– Jesi li mi donijela moj biljni tonik? – upitala ju Glenda sva napeta.

Katy izvuče plosnatu bocu iz duboka džepa svoje suknje.

– Hvala ti, Katy! – zavapila je Glenda i dohvatila bocu, pa je svojim crvenim izrađenim i žuljavim prstima žustro počela trgati čep. Ruke su joj drhtale, pa joj Katy uze bocu iz ruku.

– Daj mi tu bocu, molim te! Ja ću ti je otcepiti, jer ćeš inače slomiti čep. Uhvati li te tetak Pete s bocom u ruci...

– Rekla sam mu već tisuću puta da je biljni tonik doktora Shocka pravi lijek za mene, ali on mi ipak ne dopušta da ga pijem – potužila se Glenda.

– Ne ispričavaj se. Taj tvoj biljni tonik je obična travarica i ne pričaj mi koješta. Nije to nikakav lijek nego alkoholno piće kao viski ili džin. I od nje se napiješ kao treska...

– Na naljepnici piše da je to biljni tonik i ja nisam od njega pijana – prosvjedovala je Glenda, pa dohvatila otčepijenu bocu i potegnula iz nje nekoliko gutljaja. Uzdahnula je. Obrazi joj se zažariše, a oči bljesnuše novim sjajem dok je brisala usta.

– Odmah se osjećam bolje – izjavila je uvjerljivo.

– Ako tebi prija, ja sam zadovoljna – nasmiješeno će Katy.

– Kako je bilo u gradu?

– Kao obično – kratko joj odgovori Katy.

– Ti bi morala živjeti u gradu, a ne ovdje u ovoj pustoši gdje se muvaju kojekakvi klipani.

– Dobro je meni i ovdje, a i tatak Pete me treba.

– Da ne mora plaćati sluškinju. A to nije još sve – reče joj tetka Glenda.

– A što još, molim te?

– Bio je zaljubljen u tvoju majku, a i tebe gleda požudnim očima – skresala joj je u lice Glenda.

– Ti, tetko, imaš pokvarenu maštu. Neću više da te slušam – srdito će Katy koja nije voljela takve razgovore.

– Glenda! Glenda, gdje si do vraga! – čuo se povik iz dvorišta.

Glenda se trgne kad ga je čula.

– Bolje da me ovdje ne zatekne – rekla je Glenda šaptom i brže-bolje sakrila bocu pod suknju, pa otrčala u kuću.

– Glenda, pristavi vodu za kavu! Dolaze nam gosti – čula je Katy tetka kako viče za Glendom.

Granger je ušao u staju. Odmjerio je strogo Katy, pošto je najprije pregledao ima li još koga u staji. Pete Granger bijaše kršan čovjek pedesetih godina. Glavu je pokrivao starim šeširom uprljanim od

znoja, a na nogama je nosio iznošene čizme. Dvocjevku sačmaricu držao je u snažnoj desnoj ruci. Lijeve mu je bila amputirana do lakta. Batrijak lijeve ruke umotao je u kožni remen. Lice mu je pokrivala duga, gusta brada.

– Što ti tu radiš?

– Razgovarala sam s tetkom o novostima iz grada.

– Previše ti meni nešto šetkaš u zadnje vrijeme, a da mi se ne javiš.

– Nisam znala da te moram tražiti dopuštenje za odlazak u grad.

– Moraš mi se javiti svaki put prije nego što izjašeš. Hoću da znam kamo ideš. A sada mi se žuri. Flint se vratio. Vidio sam ga kroz dalekozor. Vodi sa sobom još jednog jahača. Idi, pomози tetki! – naredio joj je strogo Granger i izašao iz staje.

* * *

Dok su grabili nizbrdicom, McCord napomene da još nisu sreli ni jednu kravu na Grangorovu ranču.

– Koliko grla drži Granger na ranču? – zanimalo je McCorda. Šteta za toliko trave što trune...

– Granger ne uzgaja stoku. Dvije su granice nedaleko od njegova ranča, što ga čini izvrsnim skrovištem za one koji bježe od zakona.

– Šališ se – reče McCord, premda je slutio da Flint govori istinu.

– Ne šalim se, mali – potvrdi mu Flint.

Flint je zajuškao i podbo konja. Izvukao je revolver i ispraznio ga u zrak. Kad je McCord ujahao u dvorište ranča, vidio je Flinta u razgovoru s jednorukim bradonjom koji je zacijelo bio Pete Granger.

Dojahao je do njih, kliznuo sa sedla poveo konja za uzde.

– Što si se tamo ukipio? Pridi! Pruži ruku Peteu Grangeru! – do-
baci mu Flint.

Rukovali su se, a Granger je pri
tome mrko kimao.

– Sa mnom u kući živi i moja
nećakinja. Ubit ću svakog muš-
karca koji je dirne. To vrijedi i za
tebe, Flinte – opomenuo ih je
Granger.

– Nećeš valjda i meni propisi-
vati zakona? – pobunio se Flint.

– Dirneš li je, ode ti glava –
strogo će Granger.

– Nije ona više tako malena da
će tebe pitati za dopuštenje – nije
se dao Flint.

– Pitat će dok živi u mojoj kući
– odvrati mu Granger, pa se
obрати McCordu: – A ti se javi
Bairdu. Naći ćeš ga u staji. On će ti
pokazati gdje da ostaviš konja,
gdje ćeš spavati i gdje ćeš jesti.

Granger se zatim okrenuo
prema Flintu i kimnuo mu kamo
da pode.

– A ti sa mnom! Želim s tobom
porazgovarati.

Flint je namignuo McCordu i po-
šao za Grangerom. Kad su ušli u
sobu, Granger je sjeo za pisaći stol
i zagledao se u Flinta. Nekoliko
zemljopisnih karti bilo je priku-
cano na zid. Flint se izvalio u sto-
licu s visokim naslonom.

– Što znaš o tom mladiću,
Flinte? – bilo je prvo što je Gran-
ger upitao Flinta.

– Kad ga zovnem, on dotrči i
lizne mi ruku. Još je mlad i naivan.
Jahali smo zajedno i tražili posao.

– A što ste jeli?

– Dobar je momak, zaradio bi
tu i tamo koji dolar.

– Zar si i ti radio? – začudio se
Granger.

– Za koga ti mene držiš, Pete?

– Ako nisi radio, onda si krao.
Jesi li siguran da za tobom ne ide
potjera.

– Ne ide, rekao sam ti već –
Flint se nelagodno meškoljio na
stolici, a rumen mu obli lice.

– Dobro, Flinte. Ne želim ni-
kakvu gužvu na mom ranču. Ti to
dobro znaš – upozorio ga je Gran-
ger i opustio se u stolici.

– Znam, kako ne bih znao? Kaži
ti meni, jesu li stigli momci!

– Doći će. Zna li McCord čime
se ja bavim?

– Rekao sam mu.

– A on? – zanimalo je Gran-
gera.

– Pomislio je da se šalim. Nemoj
sebi zbog njega razbijati glavu. On
radi što ja hoću – samouvjereno
će Flint.

– Možda mu se neće svidjeti
ono što vidi ovdje.

– Ako mu se ne sviđa, neka se
kupi i tjera dalje – odsiječe Flint.

– A zašto si se ti vratio? – htio
je znati Granger.

– Nemoj me vući za jezik, Pete.
Davno je prošla gužva s Martino-
vima. Nego, kaži ti meni mogu li
ovdje ostati?

Granger se zamisli. Počešao se
po kosmatoj bradi.

– Jay Martin je živ. Ostao je bo-
galj. Nisi ga ubio. Unesrećio si ga
za cijeli život. Noge su mu ostale
uzete.

– Gospode! – Flint je bio iznena-
đen.

– U kolicima je.

– A tko se brine za njega? –
upita Flint.

– Njegova braća. Stanuje u
stražnjoj sobi Tolsonova saluna.
Tamo i jede. Nadzire kartaške sto-
love pa ga Tolson i drži tamo.
Flinte, poslušaj moj savjet: ne ulazi
u Tolsonov salun! – reče mu Gran-
ger.

– Ne misliš valjda da ću ustrijeliti bogalja? – zaprepašteno zapita Flint.

– Nećeš ti njega, ali može on tebe. Sjedi u kolicima i noge su mu pokrivenne pokrivačem, a pod njim možda drži revolver i čeka da te ustrijeli. A ima i zašto – objasni Granger.

– Tolsonov je salun još jedini salun u gradu? –animalo je Flinta.

– Jedini – kratko mu potvrdi Granger.

– A tko čuva red i mir u gradu?

– Gradski šerif John Smalley.

– Već sam negdje čuo za njega – reče Flint.

– Nikakvo čudo. Smalley je likvidirao bandu Black Hat u Bisbeeju. Trojicu je ubio, a dvojicu poslao na robiju u tamnici u Yumi. I premda Smalley više nije mlad čovjek, u Pineu se nije čula pucnjava otkad je on došao za gradskog šerifa. Nitko ne smije naoružan šetati gradom. A to vrijedi i za tebe, Flinte – upozorio ga jednoruki Granger.

– Naravno, ne boj se, neću ti praviti neugodnosti – odvrati mu spremno Flint i kiselo se nasmiješi, pa upita bradatog Grangera: – Ti si se šalio kad si rekao da nikome ne dopuštaš da se udvara Katy. To za mene ne vrijedi, zar ne?

– Za tebe pogotovo. Njoj je osamnaest godina, a u tim godinama djevojke je najlakše zavesti. Prste dalje od nje! – gotovo je zarežao.

* * *

McCord je sjedio za dugačkim stolom od sirovih dasaka u ljetnoj kuhinji i lakomo gutao varivo s govedinom iz duboka tanjura. Baird je sjedio sučelice McCordu, s druge strane stola.

– Hoćeš li još, momče? – upitao je McCorda debeo kuhar Spence.

– Hoću, hvala. Ovo je najbolje varivo koje sam ikada okusio – odvrati mu oduševljeno izgladnjeli McCord.

– Uzmi još kruha! Svjež je. Jutros sam ga ispekao.

– Kruh vam je kao najsladi kolač – pohvalio je McCord kuhara Spencea.

U tom je trenutku Katy ušla u ljetnu kuhinju sa zdjelicom u ruci koju je pružila kuharu.

– Spence, gore u kući nemamo više šećera – rekla je umilnim glasom.

– Imam ja šećera koliko hoćeš. Daj mi zdjelicu! – reče Spence.

Djevojka je pogledala McCorda pošto je ljupkom kretnjom dala zdjelicu kuharu Spenceu. Njihovi su se pogledi za tren sreli. Oza-reno mu se nasmiješila. McCordu je zalogaj gotovo ostao u grlu. Osjećao se kao da je glavom tresnuo u zatvorena vrata. Nikada još u životu nije vidio tako dražesne djevojke.

Učinilo mu se da je otprilike visoka kao on. Lice joj je bilo preplunulo od sunca i vjetra. Gusta rida kosa padala joj je u valovima oko lica. Oči joj bijahu dva smaragdno-zelena dragulja što su ga gledala iz njezina obla lica.

I Katy je zadržano promatrala naočita mladića koji je sjedio za stolom nasuprot konjušaru Bairdu. Opazila je njegove plahe oči, velike i crne.

Spence joj pruži zdjelicu punu šećera, Katy mu zahvali i ode.

McCord duboko uzdahne. Istodobno mu je odlanulo i bio je nesretan što je otišla. Pogledao je čeznutljivo u otvorena vrata kao da očekuje da će se Katy svakog trenutka vratiti.

– Hej, što si se zapiljio u ta vrata? Zar još nikada nisi vidio lijepu djevojku? – Braid ga pakosno upita preko stola.

● Ostavi ga na miru, Braide, i ti si u nju zatreskan do ušiju – prekori ga Spence.

– Jesam li te išta upitao, ti tusti sudoperu! – odbrusi svadljivo Braid.

McCord nije čuo ni riječi od njihove prepirke. Bio je odsutan. Slika lijepe Katarine Granger bila mu je još pred očima, a nosnice mu dražio njezin miomiris.

Odjednom je izgubio apetit.

IV

Sunce je već bilo na smiraju i ružna svjetlost padala je kroz prozor u kuhinju ladanjske kuće kad je Katy stavila zdjelicu sa šećerom na stol. Bila je uzbuđena od susreta s McCordom i obrazi joj bijahu rumeni.

– Uh, što je vani vruće! – rekla je.

– Što se dogodilo? – htjela je znati Glenda kojoj ništa nije moglo nezapaženo izmaknuti.

– Sparno je. Promijenit će se vrijeme – pravdala se Katy kako je najbolje znala.

– U tebi se zbivaju neke promjene, a ne vani. Vidim ti po izrazu lica – nije se dala obmanuti Glenda.

– Kakvom izrazu, Glenda? – upita je Katy i okrene joj leđa.

– Blaženom. Takav sličan izraz imam i ja na licu kad potegnem iz boce – uz smijeh će Glenda.

– Bila sam kod Spensea po šećer.

– Šećera ima ovdje barem još dvije kile. Budi iskrena pa reci da

si išla vidjeti onog momka što je dojahao s Flintom.

– Kako se zove? – upitala ju je Katy zanosno i okrenula se prema Glendi, spoznavši da joj više nema smisla glumiti.

– Clete McCord. Čula sam kad je Flint rekao Peteu.

– Lijepo ime – sanjarski će Katy.

– Bit će još jedan od onih vucibatina što dođu, pa odu – napomenula je Glenda da je prizemni.

– Nije on kao oni. Sigurno nije propalica kao Flint – prosvjedovala je Katy žustro.

– Pete je rekao Flintu da ti se ne smije približiti – otkrila joj je je Glenda.

– I to si čula, zar ne? Oh, ti baš sve čuješ – pomalo prijekorno prigovori joj Katy.

– Nisam sigurna da bih voljela da baš sve čujem što se šapuće u ovoj kući – rekla je otužno Glenda. – Idem popiti još jedan gutljaj tonika prije nego što Pee počne urlati da mu donesem večeru.

* * *

Sutradan ujutro na ranču se pojaviše tri kauboja. Baird ih je dočekao i odveo im konje u koral dok su Flint i McCord zajutarkovali.

Flint je skočio na noge i zajuškao, ugledavši novajlije. Ušli su nasmiješeni, lupajući glasno čizmama po drvenom podu, dok su im ostruge zveckale. Stadoše Flinta grliti i tapšati po ramenima. Dobicili su Spenceu da ih posluži kavom i sjedoše za stol.

– Ovo je stari Ash – sve u smijehu počeo je Flint predstavljati McCordu svoje znance, i pokazao palcem preko ruke u momka bližedomodrih očiju i dječaćka lica –

najbolji strijelac na svijetu. A ovaj hrgan do njega – nastavio je Flint, uperivši prstom u čovjeka snažnih i širokih ramena koji je sjedio između ostale dvojice – zove se Hacker. Hacker. dopusti, bože, da te on lupi šakom među oči. Ostao bi na mjestu mrtav. A Pierce opet – dalje će Flint, trгнуvši glavom prema mladiću ljepušasta lica i hladnih očiju, koji je bio i najurednije obučan – najbolji je pokeraš koga sam ikada vidio za kartaškim stolom. Nemoj s njim sjesti za kartaški stol, jer ćeš ostati i bez gaća – objasnio mu je Flint dok su se kauboji bučno smijali.

– A ovaj mali ovdje – nastavio je Flint kad se prestao smijati, i pokazao prstom u McCorda koji je sjedio uz njega – zove i Clete McCord. Zajedno smo jahali dugo vremena, pa sam ga doveo ovamo. Dobar je dečko, samo ima jednu manu. Voli raditi.

Kad se stišala bura smijeha, Flint pucne prstima.

– A gdje je stari Turkey Dorson? – zanimao se Flint.

– Uхватili su ga u pljački banke zajedno s Jensenom. Obojica su poginula u pucnjavi.

– Jensena nisam poznavao, ali mi je žao staroga Dorsona, bio je silna momčina – žalosno će Flint.

– Slušaj, mi sada idemo u grad da nešto popijemo protiv besanice. Hoćeš li i ti s nama – upita ga Pierce.

– Peter me upozorio na Jaya Martina i savjetovao mi da ne ulazim u Tolsonov salon – reče Flint.

– Hoćeš-nećeš. Mi idemo.

– Idem i ja. Jay me se sigurno više i ne sjeća – veselo je pristao Flint.

Čim su Flint i kauboji odjahali u Pine, McCord je polagano ustao od stola i izašao na dvorište.

– Ti, momče, pomogni Bairdu očistiti staju – doviknuo mu je Granger čim ga je ugledao na dvorištu.

Kad se McCord umio i vratio u ljetnu kuhinju, Spence je upravo prao sude.

– Otišli su? – upitao je kratko Spencea.

– Da i vratit će se drveni.

– Spence, znate li možda gdje bih mogao naći kakav posao? – upitao ga McCord.

– Ne znam, bogami. Možda gore sjevernije netko traži goniče za stado.

– Hvala vam, Spence.

– Ideš li odmah, ili ćeš pričekati dok se Flint ne vrati?

– Najprije ću malo projahati naokolo da upoznam kraj. Vratit ću se i prespavati ovdje – reče McCord.

Kad se vratio, noć se već bila spustila na zemlju. U staji je uz petrolejku zatekao Katy. Okrenula se i nasmiješila mu se prijateljski.

Učinila mu se ljepšom i romantičnijom u prošari sjena i svjetlosti iz petrolejke.

– Kako je bilo na jahanju? – upitala ga ljubazno.

– Lijep kraj, mogu reći.

– Južnije odavde je meksička granica – pokazala mu je rukom prema jugu.

– Bili ste već u Meksiku?

– Tetak me ne pusti. Kaže da sam još premlada.

– Baš je lijepo od vašeg tetka što je ugostio Flinta i mene.

– Primio vas je zbog Flinta – iskreno mu reče Katy.

– Kažite mi, molim vas – McCord je skupio svu srčanost da je to upita – jeste li vi Flintova djevojka?

– Što vama pada na pamet. Ako vam je on to rekao, onda vam ja kažem da Flint laže čim zine – gotovo srdito odbrusila je Katy.

– I ja sam to već opazio. No, svejedno, svi ga poznaju i svuda dobro prolazi.

– I vi ste se dobro snašli s obzirom da vam je moj tetak zabranio da sa mnom razgovarate – podsjetila ga je Katy i vragolasto ga pogledala.

– Rekao je da vas ne smijemo dirnuti, a ne da ne smijemo s vama razgovarati – ispravi je McCord.

– Ako je tako, upoznajmo se – rekla je s natruhom šale u glasu, pa nastavila: – Ja sam Katarina Granger. Drago mi je što smo se upoznali.

– Ja sam Clete McCord i meni je drago što smo se sreli i upoznali – naklonio joj se pri tom i nježno stisnuo njezinu sitnu ručicu.

– Sad kad smo se upoznali, možeš me zvati Katy – reče uz zama-man osmijeh.

– A ti zovi Clete.

Stajali su trenutak jedno nasuprot drugom i očarano se, šuteći gledali u oči. McCord odjednom osjeti nezadrživu želju da je zagrlji i poljubi. Nesvjesno joj je prišao korak bliže, a ona je podigla izazovno glavu i pružila mu usne.

Katyyy! – zagrmio je glas starog Grangera ispred staje. McCord i Katy se brže-bolje razdvojiše prije nego što se jednoruki bradonja sa svojom sačmaricom pojavio na vratima staje.

– Što radiš u staji u polumraku? – upitao ju je strogo, a mrkim je pogledom odmjerio McCorda.

– A što ti tražiš ovdje? Zar ti nisam rekao...

– Slučajno smo zajedno ujahali – rekla je Katy i prekinula Grangera u pola rečenice.

– Ti u kuću! Tetka te treba! – odbrusio joj je Granger, uhvatio za ruku i poveo preko dvorišta prema ladanjskoj kući.

McCord je zabezeknuto piljio za njima. Pobogu, pomislio je, pa ta djevojka zaista nije zaslužila da stari Granger, zato što je hrani, s njom postupa kao s običnom slugavkom.

Te je večeri Clete rano legao. probudilo ga je pijano Flintovo društvo negdje u sitne sate poslije ponoći.

– Clete, mali, ustaj! Vidi tko je došao. Tvoj flint i njegovi prijatelji. Četiri najpijanija junaka u ovoj usranoj zemlji. Je li tako, momci?

Ostala trojica glasno nešto zaur-laše, pa počеше tuliti neku kau-bojsku pjesmicu o mami kravi i kćerci junici. McCord je ponovo zaspao tek kad su pijanci zahrkali.

Probudio se u zoru uredio se i spremio za odlazak. Nije želio otići bez pozdrava.

– Hej, Flinte! Probudi se. Da se oprostimo. Odlazim.

Flint drmne glavom kao da tjera san i pospano otvori najprije jedno, pa onda drugo oko. Kosa mu je bila sljepljena od znoja preko čela i po licu.

– Aaa? Što je? – sneno će Flint, ne shvaćajući što se to s njima zbiva.

– Idem tražiti posla. Hoćeš li sa mnom?

– Ti si lud, mali – promrmljao je Flint i iskrivio lice u ružnu grimasu, kao da mu se gadi i sama pomisao na rad.

– Sinoć si se dobro naroljao.

– Mali, ne drži mi propovijedi! raspalio se supijani Flint.

– Jesi li sreo Jaya Martina?
– Vidio sam ga. Odakle ti znaš za njega?

– Pa ti si mi o njemu pričao jedne noći kad si bio pijan.

– Slušaj, mali, pusti me na miru. Lijepo legni i spavaj. Razgovarat ćemo sutra ujutro – pomirljivo će Flint koji je jedva držao oči otvorene.

– Jutro je, Flinte. Vrijeme je da ustaneš.

– Ne gnjavi! Nosi tu svoju smrdljivu guzicu odavde i pusti me da spavam – više nije mogao izdržati Flint.

Okrenuo mu je leđa i za tren ponovo zaspao. Clete McCord izašao je iz spavaonice za služinčad s čvrstom odlukom da se više ne javlja Flintu Cletleu.

V

Za dva tjedna McCord je ponovo ujahao u Pine. Vraćao se na ranč jednorukog Grangera. U izlogu željeznarije ugledao je oglas koji je građane pozivao na ples te večeri.

McCord se sjeti Katarine Granger. Zavezao je konja za privezište na glavnom trgu, odlučivši malo prošetati gradom. Pred ulazom u trgovinu mješovitom robom ugleda Katy. Zastala je, čim ga je vidjela.

– Vratio si se? – upitala ga je podosta hladno.

– Nisam imao sreće. Od posla ništa.

– To me i ne čudi.

– Što hoćeš time reći? – začudi se McCord.

– Odjahao si u izvidnicu pod izgovorom da ideš tražiti posao. Flint i kauboји odjahali su za tobom. Slutila sam da nisi ništa bolji od njih.

– Nije točno, Katy, varaš se. Flint nisam vidio otkada sam otišao s ranča.

– Ne vjerujem...

– Tako mi svega na svijetu – gorljivo će McCord.

Clete, želim ti vjerovati. Uostalom, pomogni mi odnijeti stvari do kola, molim te – rekla mu je i nasmiješila se.

– Bi li pošla sa mnom na ples večeras? – upitao je dok su išli ulicom.

– Kakav ples? Radije mi priznaj kada si zadnji put jeo – ozbiljnim ga je glasom upitala Katy.

– Jučer u podne – priznao joj je McCord.

– Onda požuri naprijed. Reci Spenceu da ti nešto pripremi za jelo prije nego što se vratim.

Spence i Baird razgovarali su na dvorištu kad je McCord dojahao na ranč.

– Gdje je Flint? – upitao ih je McCord poslije pozdrava.

– Tko to zna? I Pete je odjahao s njima. Ima tome već tjedan dana – odvrati mu Spence.

– Od posla ništa, pa sam se vratio – pokunjeno mu reče McCord.

– Ti si, čini se meni, tražio posao, a boga molio da ga ne nađeš – zlobno mu dobaci Baird.

– Ne izazivaj, Bairde – prekori ga Spence, pa upita McCorda: – A kad si zadnji put jeo?

– Jučer u podne. To me je i Katy upitala kad sam je sreo u gradu – iskreno mu odgovori McCord.

– Udi, nešto ću ti pripremiti da izdržiš do večere – pozva ga Spence u ljetnu kuhinju.

Idućeg jutra McCord je sjedio sam na postelji u spavaonici i prelistavao stare novine s hrpe koju je našao iza vrata. Odjednom oko mu zape za jedan članak u novinama koje su izlazile u Santa Fe.

Manzano, Novi Meksiko, 16. lipnja... Dva su kauboja osumnjičena da su umorili na okrutan način Calvina Benlawa, jedinog sina Bena Benlawa, ugledna građanina i bogata rančera.

Calvin Benlaw je umoren pošto je napustio salun u petak iza ponoći poslije partije pokera u kojoj je dobio oveću svotu novca. Skitnice-ubojice odvukle su svoju žrtvu u pokrajnu pustu uličicu, ubile ga i opljačkale. Pomoćnik šerifa Buck Kemp našao je tijelo Calvina Benlawa u jarku dok je bio u noćnoj ophodnji gradom, i kaže da je to najokrutnije umorstvo koje je ikada vidio.

Idućeg je dana šerif Frank Fowler pošao u potjeru za ubojicama ali bezuspješno. Čim se vratio, šerif je odmah brzojavio šerifima u susjednim gradovima da ubijice zadrže radi istrage.

Ben Benlaw je izjavio da neće imati mira ni spokoja dok ne osveti podlo umorstvo svog jedinca i da nema tih granica koje njega mogu spriječiti da ih uhvati.

Samo je pitanje vremena kada će ubojice moga jedinca visjeti – rekao je novinarima Ben Benlaw.

McCord je ostao najprije osupnut onim što je pročitao u novinama. Zatim se osjetio izdan. Prevaren. Sjedio je nepomično možda i cijeli sat prije nego što je čuo iz dvorišta topot kopita, glasove i bučan smijeh.

– Hej, pa ti si se vratio? – iznenađeno će Flint kad je banuo u spavaonicu.

– Nije važno kada sam se vratio i zašto. Radije pročitaj što ovdje piše – odvratio mu je McCord i pružio mu novine.

Flint je istrgnuo novine iz McCordovih ruku. Preletio je zaški-

ljenim očima po članku. Zatim se nacerekao s omalovažavanjem i bacio novine u kut.

– I toga starog lajavca treba ukokati – rekao je Flint.

– Ubio si mu jedinca. Osvetit će se – podsjetio ga je McCord.

– Slušaj, mali, njegovim si novcem kupio krpe koje još i danas imaš na sebi. Nemoj to zaboraviti!

– otresao se na njega Flint.

– Ali ti si ga ubio i opljačkao i poslije izmislio priču o prijatelju u Hobsonu koji ti duguje koju paru.

Flint oprezno pogleda u vrata.

– Ovdje piše da su ga ubila dvojica, razumiješ – tihim mu glasom odbrusi Flint.

– Ja mogu dokazati da s tim umorstvom nemam veze.

A kako, molim te? – posprdno ga upita Flint.

– Reći ću im istinu.

– A ja ću tvrditi da si ga ti ubio. Tvoja riječ vrijedi koliko i moja. Stoga drži jezik za zubima.

– A što mi možeš ako neću šutjeti? – izazovno će McCord.

– Isprebijat ću te na pasja kola! – zagrozio mu se Flint.

– Sto onda čekaš – reče mu McCord, skoči na noge, podigne Flinta za ovratnik i tutne s njim svom snagom u zid.

Flint je bez riječi ustao s poda. McCord se upravo sagnuo da pokupi novine s poda kad ga je Flint udario šakom iza uha i srušio na pod.

– Mislio si da ćeš me zastrašiti, a? – zasiktao je Flint kad se McCord podigao na koljeno. Bio je omamljen. U tom je trenu u spavaonicu ušao Hacker.

– Daješ malome lekciju? – upitao je Hacker Flinta.

– Tako nešto – odgovori mu Flint i naceri se smijehom pakosnika.

– Prepusti ga meni. Ja to znam bolje – rekao je Hacker i mlatnuo McCorda šakom lijeve ruke po nosu, a zatim ga desnom lupio pod bradu. McCord se srušio na pod. Osjetio je kako gubi svijest... nestaje..

Kad se osvijestio, glavinjajući poslušao je doći do korita pojila u dvorištu da se malo osvježi i izbi-stri.

– Dobro su te izdevetali – do-baci mu Braid, pakosno se smije-seći s vrata staje.

– Hoćeš li i ti pokušati? srdito će mu McCord.

– A ne, hvala. Nisam ja za to.

– Onda zaveži i nosi mi se s puta – zaprijeti mu McCord.

Odnio je sedlo u koral i dok je sedlao konja, Granger je izašao iz kuće i pošao dugim koracima prema koralu:

– McCorde, želio bih s tobom razgovarati – zagrmio je.

– Tko ti je razbio nos, Flint? – upitao ga kad mu je prišao.

– Nije važno – odgovori mu podosta osorno McCord.

– I nije dok nema pucnjave – reče Granger, pa nastavi: – Zar odlaziš?

– Odlazim – potvrdi McCord.

– Ako još tražiš posao, javi se starom Jakeu Potteru u konjušar-nicu u Pineu.

– Hvala vam, gospodine Gran-ger – reče McCord, popne se u sedlo i odjaše iz dvorišta ranča.

* * *

John Smalley, gradski šerif u Pi-neu, bijaše visok, mršav i koščat čovjek pedesetih godina.

Njegov obračun u Bisbeeju kad je uništio razbojničku družinu zvanu Black Hat, ostavio je u njemu duboke posljedice. Progonio

ga je neprestano osjećaj krivnje koji nije jenjavao, nego dapače, što je bio stariji sve ga je više mučio. U tom je okršaju u unakrsnoj vatri nastradao ni kriv ni dužan jedan dječak koji je slučajno naišao uli-com. I John Smalley je sebe krivio zbog dječakove pogibije, pa je čak dao ostavku na mjesto šerifa u Bis-beeju i otišao u Pine kad je čuo da je u Pineu slobodno mjesto grads-kog šerifa, premda je smrt dječaka bila puka slučajnost.

I kad je tog jutra izašao iz hotela gdje je stanovao u iznajmljenoj sobi, jer John Smalley bijaše okor-jeli neženja, predbacivao je sam sebi, da bi dječak bio još živ i možda već imao svoju obitelj i djecu, da je on bio pažljiviji. Zbog toga ga je uvijek oneraspoložilo svako prepričavanje koje bi mu slučajno došlo do ušiju o tome kako su čuvari zakona bezosje-ćajno naprasiti ljudi i da ih stoga nitko ne voli.

Naprotiv, John Smalley bio je čovjek razuman, trezven i čak od-više uljudan s ljudima koji to ni-kako nisu zasluživali. Pazio je da nikoga ne uvrijedi, da ne donosi osude naprečac i da se nepotrebno ne zamjera ljudima. I baš na njega pala je ljaga da je okorjeli polica-jac koji drži da mu je sve dopu-šteno jer iza njega stoji zakon.

Ali građani Pinea poštovali su svoga šerifa, jer su imali nebro-jeno mnogo prilika da upoznaju njegovu pravu narav, a oni koji se nisu držali reda i zakona, klonili su ga se kao vraga.

Smalley je prešao ulicu i pošao u Tolsonov salun. Za šankom je bio samo neki pijanac koji je nešto raz-govarao s konobarom Lundyjem. Pijanac se odmah uspravio kad ga je vidio. Zašutio je i namignuo ko-nobaru.

Osim njih u salunu bio je i Jay Martin u svojim invalidskim kolicima. Bio je sam za stolom i slagao je pasijans.

Jay Martin bijaše zarastao u rijetku bradu, odebeo, lice mu je bilo buc masto, ali boležljivo blijedo. Noge nekorisne i mrtve bijahu mu pokrivenne tankim pokrivačem. Šerif se neprestance pitao ne skriva li Jay Martin revolver pod tim gurnjem, koje je stalno mučilo šerifa.

Na Flintovu sreću, Martin je ostao ležati u svom sobičku jer se loše osjećao onog dana prije dva tjedna kada je Flint sa svojim supijanim društvom došao kod Tolsona u salun.

Da je Jay Martin znao da se čovjek koji ga je učinio bogaljem, vratio u Pine, zacijelo bi skrio revolver ispod pokrivača. Došlo bi do pucnjave, bilo bi mrtvih, jer Flintovi prijatelji bijahu prgavi ljudi, a to je brinulo šerifa. Brinulo ga je, jer je znao da će se to svakako jednog dana dogoditi, bude li Flint i dalje navraćao u Tolsonov salun.

Kad je Smalley izašao iz saluna i posao nogostupom u obilazak grada, ulicom je pokraj njega projahao neki mladić na riđem konju. Kako ga nije poznavao, a u gradu na Divljem zapadu svaki je stranac protuha za gradskog šerifa, Smalley je stao, okrenuo se za mladićem i dobro ga pogledao.

I mladićevo ga lice podsjeti na dječaka u Bisbeeju što je poginuo nesretnim slučajem, možda baš njegovom krivnjom, dok je pucao u razbojнике družine Black Hat.

Opazio je da se mladić zaustavio ispred Potterove konjušarnice.

Kad je došao do kraja ulice, Smalley se polagano okrenuo i krenuo istim putem natrag. Vidio je ponovo mršavog mladića kako ne-

što raspravlja s Jakeom Potterom. Mladić je držao grablje u rukama. Po grabljama je znao da je Jake Potter unajmio novog konjušara.

Odšetao je sporim koracima do gostionice gdje su nedjeljom o podne posluživali izvrsnu pečenku i sjeo za stol. Poslije ručka je namjeravao još jednom obići grad, a zatim otići u svoj ured gdje ga je čekao neki neobavljeni posao. Predvečer će opet obići ulice grada, pa večerati u hotelu i proćavrljati s ostalim gostima u predvorju zavaljen u duboki i mekan naslonjač s novinama u ruci prije nego što pođe na kat u svoju sobu na počinak.

Nije to bio bogzna kakav život, ali ipak bolji nego nikakav, zaključio je šerif John Smalley.

VI

Nije to bio posao za kauboja naviknuta na jahanje, ali McCord je barem bio siguran da neće gladovati dok ne nađe nešto bolje. Potter ga je plaćao dolar na dan, a spavao je na sjeniku u staji.

Za tjedan dana upoznao je gotovo sve stanovnike Pinea. Brzo se prilagodio novom načinu življenja. Nije se žalio. Bilo mu je najvažnije da nije bio daleko od Katy Granger.

U nedjelju ujutro Katy je dojahala u konjušarnicu na svojoj ridoj kobili. McCord je odmah odbacio lopatu kojom je bacao konjsku balegu na gnojište i zaboravio načas na svoj neugodan posao.

— Zdravo, Clete! — pozdravila ga je čim je sjahala.

— Haj, Katy! Kako je na ranču?

— Sve po starom. Clete, željela bih te nešto upitati.

– Pitaj slobodno – odvrati joj McCord dok ju je gledao zadivljenim očima.

– Jeste li se ti i Flint doista potukli?

– Nije to bila prava tučnjava – izmotavao se McCord kome je bilo nelagodno o tome pripovijedati.

– Je li točno da ti je Hacker razbio nos?

– Nije to meni bilo prvi put da dobijem po nosu – izbjegavao je McCord da spominje imena.

– Flint je običan podlac. Ja mu ništa ne vjerujem, Clete. Ne smiješ ni ti – opomenula ga je Katy.

– Kad se radi o tebi, Clete, ja ne mogu ostati ravnodušna. Ti to valjda već znaš – prosvjedovala je djevojka, a McCord je uze za ruku i povuče u polutamu staje, pa je strastveno zagrli.

– Jedva sam dočekao da te zagrlim – izjavio joj je.

– I ja da tebe vidim – priznala mu je Katy.

– Hoćemo li idući put poći zajedno na ples?

– Bit ću presretna ako me povedeš – rekla mu je i nježno ga poljubila.

Dva dana poslije njihova kratkog sastanka dok se sunce primicalo zapadu, Flint i kauboji ujahali su u dvorište konjušarnice.

– Evo našeg pometača balege – reče Flint čim je ugledao McCorda, te skoči sa svog novog sedla i prekrasnog konja.

– Ah, kako zaudara – dometne Ash na veselje ostalih.

– Kao pravi govнар – reče Flint i frkne nosom, pa poviče McCordu koji je šuteći podnosio poniženja: – Vreću zob i stog sijena za naše konje. Istimari ih i pregledaj im potkove, ako znaš kako se to radi.

– Znam – kratko reče McCord. Flint mu dobaci zlatnik od pet dolara za napojnicu.

– Kupi si sapuna i okupaj se da ne smrdiš – posprdno mu reče Flint i požuri za svojim društvom.

Vratili su se oko deset sati navečer. McCord još nije spavao. Čistio je jasele u staji. Flint mu je došao s leđa i pograbio ga grubo za nadklakticu, okrenuvši ga prema sebi.

– Vidiš se s Katy. Rekli su mi u gradu – zasiktao je jarosno Flint na McCorda.

– Navrati ovamo da me vidi kada dođe u grad – mirno će McCord.

– Rekao sam ti da se s njom ne smiješ vidati!

– Neću više, ako mi ona to kaže – odvrati mu McCord, a smiješak mu zaigra oko usana.

– Onda ti je bolje da se odmah kupiš odavde. Kad idući put dođem, ako te još ovdje vidim, nećeš proći olako kao ono zadnji put – zaprijetio mu je Flint.

– Otići ću kad mene bude volja – prkosno mu reče McCord.

– Ne igray se mojim strpljenjem, mali – zajapurio se Flint.

– Rekao sam ti već sto puta da me tako ne zoveš. Jesi li čuo? – zapita ga McCord dok su se gledali u oči.

Kada su se Ash, Pierce i Jacker pojavili na vratima staje, Flint reče povišenim glasom da su ga mogli čuti:

– Odmah nam izvedi konje!

Pošto je osedlao konje, McCord ih izvede iz staje na dvorište. Podigao je lijevu prednju nogu Flintova konja.

– Pukla ti je potkova. Što je prije promijeniš, to bolje – upozorio je Flinta.

– Ta je potkova još dobra. Što ti znaš o potkovama, ti si stručnjak za konjsku balegu – ponizio ga je još jednom i zlobno mu se načerekao.

McCord je izašao na ulicu i gledao za njima dok nisu odgalopirali iza ugla. Dok je gledao za njima, prišao mu je stari Potter.

– To je družina s Grangerova ranča? – upitao ga je Potter.

– Da – kratko je odgovorio McCord.

– Pitao me šerif za tebe, ja sam mu rekao da si došao s Grangerova ranča, ali da s njima nemaš veze.

– I nemam – potvrdi McCord.

– Granger pruža utočište ljudima koji su se ogriješili o zakon i to im dobro naplaćuje. Znaš li ti to?

– Sada znam – reče tiho McCord.

* * *

Rujno predvečerje obasjalo je ladanjsku kuću i prozor kuhinje gdje je Katy brisala sude nakon večere. Čula je kad su tresnula kućna vrata. Pogledala je kroz prozor i vidjela da je Granger izašao na trijem u mokasinama. Gledao je kroz dalekozor obronke brda na sjeveru.

– Dolaze neki jahači – rekao je glasno.

– Još više gladnih usta – pakosno je nadodala Glenda koja je izašla za njim na trijem.

– Ti se makni s tog prozora! Zar nisi čula da dolaze nepoznati jahači? – doviknuo je osorno Katy.

– Iz grada? – znatiželjno će Glenda.

– Ne. Vidim sedam jahača i dva tovarna konja. Naoružani su puškama. Možda je neka potjera. Idi u kuću – zapovijedio je Glendi.

– Tim jahačima nema ni kraja ni konca. Moraš se preseliti u grad. Nije ovo mjesto za tebe – rekla je Glenda Katy kad je za sobom zatvorila vrata kuhinje.

– A što da počnem u gradu?

– Imaš Cleta. Zaposli se negdje. Da sam mlada i zaljubljena, ne bih se dvoumila, otišla bih k onom koga volim i ne bih se okretala za prošlošću – sokolila ju je Glenda.

– Doista ili se šališ, tetko?

– Kad bih bila sigurna da i on mene voli. A sada bježi gore u sobu dok Pete razgovara s tim ljudima – posavjetovala ju je Glenda.

Katy je ušla u svoju sobu i ostavila pritvorena vrata. Čula je topot konja i pozdrave kad su se nepoznati jahači zaustavili ispred trijema ladanjske kuće.

– Vi ste Pete Granger? – upitao je dubok glas krupna čovjeka koji je predvodio jahače.

– Da, a što biste vi željeli od mene? – upitao ih je jednoruki Granger ne baš ljubazno.

– Čuo sam ja već za vas. Izgubili ste ruku u građanskom ratu. Borili ste se na pogrešnoj, pobijedenoj strani.

– Znam ja to i bez vas. A tko ste vi i što hoćete? – odvrati mu Granger ne baš gostoljubivo.

– Ja sam Ben Benlaw, vlasnik ranča BB. Tražim ubojice svog sina. Je li tko dolazio ovamo u posljednja dva-tri tjedna? – upita bogati rančer.

– Ljudi dolaze i odlaze. A koga vi zapravo tražite?

– Flinta Clella i Cletea McCorda. Jeste li čuli za njih?

Pete Granger se uze češati po kosmatoj bradi kao da duboko razmišlja.

– Ne mogu se sjetiti – izlagao se poslije kraće šutnje.

Katy od zaprepaštenja gotovo i nije čula Grangerov odgovor. Ali čula je glasno i jasno Benlawa kad je rekao:

– Nije važno. Moji će ih ljudi prepoznati čim ih ugledaju.

– Jeste li već bili u Pineu?

– Idemo sutra ujutro. Umorni smo i moramo se odmoriti i naspavati.

– Odmorite se onda ovdje kod mene. Budite moji gosti. Imam vrč dobrog viskija koji će vas okrijepiti poslije naporna puta, a i dosta hrane za vas i za konje – pozvao ih je Granger da ostanu kod njega na konaku, a zatim se izderao kroz vrata u kuću: – Glenda, donesi čaše, vrč vode i viski!

Svi su sjahali i posjedali na stube trijema.

– A šerif u Pineu, kako se zove?

– upitao je Benlaw Grangera dok im je rančer natakao viski u čaše.

– John Smalley. Okružni šerif je u Pueblu, a odande možete i poslati brzopjav ako želite – rekao mu je Granger.

– Čim uhvatim onu dvojicu ubojica, objesit ću ih i bez šerifa i suda

– gorljivo reče Benlaw.

– Ja vas potpuno razumijem – reče Granger, pa doda – Oprostite na trenutak, ali moram u kuhinju da kažem kuharu koliko će se konjušar pobrinuti za vaše konje.

Granger je u prolazu kroz kuću pokupio svoju sačmaricu, pa izašao na stražnja vrata kuće. Dugačkim je koracima grabio preko dvorišta prema kuhinji gdje su Flint i njegovi drugovi pili kavu u dokolici.

– Tišina i slušajte što ću vam reći! – rekao je Granger čim je stupio na prag ljetne kuhinje. Svi su zamukli i blenuli u jednorukog

bradonju koji je uperio svoju sačmaricu u Flinta.

– Kućkin sine – zarežao je na Flinta – lagao si mi. Pseto šugavo. Došla je potjera za tobom. Čovjek kaže da si mu ti i McCord umorili i opljačkali jedinca sina. Objesit će vas čim vas ščepa, bez suda i zakona.

Flint je problijedio. Skočio je na noge.

– Moram odmah bježati odavde – promucio je tiho.

– Prekasno je, gade! Čut će te i pojuriti za tobom i oderati kožu s tebe. Ostat ćeš ovdje. Spence će te zatvoriti u svoju smočnicu u podrumu dok potjera ne ode. A ti, Braide, na posao. Pobrini se za njihove konje dok će im Spence prirediti nešto za večeru. I zapamtite, nitko od vas nikada nije čuo za Flinta Clella i Cletea McCorda. Vi, momci – obratio se Ashu, Piercu i Hackeru – sklonite Flintove stvari iz spavaonice, da se ne dosjete da netko nedostaje. Sada brzo na posao! – naredio im je Granger strogo.

– Uvalio si me u gadne stvari, budalo! – zasiktao je Granger Flintu u uho čim su ostali izašli na dvorište.

– Do vraga i ti! Što ti meni...

Flint nije završio misao. Granger ga dohvatio sačmaricom po strani glave i srušio na pod.

– Tako mi i treba kad vjerujem propalicama – predbacio je sam sebi jednoruki Granger.

– Tko će odjahati u Pine i javiti McCordu da se skloni? – upitao ga Spence pošto je pomogao Grangeru da odnese Flinta u podrum gdje su ga zaključali u smočnicu.

– Kad Benlaw sutra čuje u gradu da su obojica bili ovdje, crno mi se piše – potužio se Granger kuharu Spenceu.

– McCord mi se čini dobar i radin momak. Ne vjerujem da je on u to upleten – reče Spence i zanjiše glavom.

– Vjerojatno i nije – složio se Granger, pa zagrabi hitrim koracima preko dvorišta natrag prema ladanjskoj kući.

VII

Ben Benlaw stajao je na trijemu Grangerove ladanjske kuće a oči su mu bludile krajinom. Jer Ben Benlaw je imao samo jedan cilj u životu... Osveta.

A Ben Benlaw uvijek je uspijevaao postići ono što je želio. Mukotrpno je radio dok se nije obogatio, stekao ugled i utjecaj. Mučio se jer je svom sinu želio ostaviti uzorno gospodarstvo, zemlju i blago, te da uživa igrajući se sa svojim unucima.

Srknuo je gutljaj viskija i pogledao svoje ljude koji su sjedili oko njega na trijemu Grangerove kuće.

– Ako me nagon ne vara, oni se kriju ovdje negdje. Sutra u gradu sve ćemo doznati – rekao im je.

Ljudi su šutjeli i potvrdno zaklimali. Samo se Moke, mršavi kau-boj koščata lica i s revolverom nisko zavezanim oko bedra, gromko nasmijao.

– U toj je selendri i John Smalley. Kad sam još bio dječak, za nj se govorilo da je najbrži revolveraš jugozapada. Pošto je uništio družinu Black Hat, nestao je i nitko nije znao gdje se krije. A sada mi je nadohvat ruci – reče Moke.

– Ja sam te unajmio da ustriješ onu dvojicu gadova, a ne da se dokazuješ u brzini potezanja s revolverašima – podsjetio ga Ben Benlaw strogim glasom.

– Znaš, Bene, sve to napuhavanje o vješanju i strijeljanju samo straši ljude – reče Dave Benlaw koji je bio nešto niži od svog starijeg brata Bena i koji je ostavljao dojam školovanijeg čovjeka, pa doda: – Najpravednije bi bilo da ih povedemo sa sobom da im se sudi, jer ni mi nismo posve sigurni da su baš oni ubili tvog jedinca, ili tko ga je ubio od njih dvojice.

– Zajedno jašu, a meni je to dovoljno. Da sam znao da ih se plašiš, ostavio bih te kod kuće. Neprestano mi nešto prigovaraš kao neka stara usidjelica, što zapravo ti i jesi – predbaci Ben Benlaw svom mlađem bratu.

Dave je zašutio. Pijuckao je zamišljeno svoj viski. I za njega je Chasheova smrt bila težak udarac, ali ipak čovjek ne smije sam krojiti pravdu kao Ben.

Granger se vratio za nekih pola sata i rekao im da konje odvedu u koral, te pošto se umiju na crpki u dvorištu, da dođu u ljetnu kuhinju na večeru. Zatim je ušao u ladanjsku kuću.

– Gdje je Katy? – upitao je Glendu s kuhinjskog praga.

– U svojoj sobi!

Granger pođe u sobu svoje nećakinje. Ostavio je sačmaricu naslonjenu na zid u hodniku, pa obrisao rukom usta i bradu od viskija i otvorio širom vrata Katerinine sobe.

Banuo je u sobu u trenutku kada je zakoraknula u jahaću suknju i čim je ugledao njezina jedra puna bedra, buknuo je u njemu divlji plamen požude i strasti. Zatvorio je vrata za sobom.

– A kamo ćeš ti u ovo doba noći? – upitao ju je promuklim šaptom kroza zube.

Katy je, kao da je nitko i ne gleda, nastavila mirno navlačiti suknju.

– Isti si kao Baird. Stalno se šunjaš za mnom i špijuniraš me – rekla mu je Katy dok je zakopčavala suknju.

– Pitao sam te kamo ideš?

– U grad – odvratila mu i gledala ga prkosno jarosnim očima.

Nešto se izokrenulo i stisnulo u Grangerovu trbuhu, silno i neobuzdano. Katy je naslutila njegovu namjeru, ali on ju je nanadano pljusnuo i srušio na krevet. Izvalio se na nju zadihano groktući i svojim bradatim licem pokrio njezino. Okretala je glavom lijevo-desno dok mu se otimala ležeći pod njim. Svojim joj je koljenom razdvojio noge koje je očajnički stiskala. Zavukao joj je ruku pod suknju, trgajući joj gaćice.

– Raširi noge, ti mala...

Odjednom su se vrata sobe otvorila uz tresak. Granger se izvalio s Katy i okrenuo glavu. Oči su mu piljile u cijevi sačmarice u rukama njegove žene.

– Mislio si ako ti je to uspjelo s bratovom ženom, da će ti i s njezinom kćeri? Ubit ću te! Ubit ću te kao šugavo pseto, ti razvratna svinjio! – zasiktala je Glenda na muža drhtavim glasom dok su joj oči sijevale.

– Htjela je otići. Htio sam je samo zadržati, jer me nije poslušala. Rekao sam joj da šuti, da je oni vani ne čuju. Razumiješ? Spusti tu sačmaricu! – rekao je Granger ženi gotovo šaptom. Sjeo je na krevet pokraj Katy koja je poravnavala suknju.

– Ustaj s tog kreveta, lažljivče, ili ću pucati – naredila mu je Glenda, a zatim se obratila Katy.

– Jesi li spremna, Katy.

– Jesam. Idem – odgovorila joj je djevojka.

– Slušajte vas dvije! – strogim će im glasom Granger.

– Ti šuti! – odbrusila mu je Glenda, pa izašla s Katy iz sobe. U hodniku joj je gurnula u ruku smotak novčanica.

– Uzmi. Neka ti se nađe. Trebat će ti. Ovdje više ne možeš ostati.

– A što će biti s tobom? Ako te tetak...

– Neće se usuditi. Nema on nikoga osim mene i on je toga svjestan.

– Dovidjenja u gradu i hvala – pozdravila ju Katy pošto su se izljubile, a zatim je brzim koracima istrčala iz kuće preko dvorišta u staju.

Benlaw i njegovi ljudi još su večerali u ljetnoj kuhinji kad je uzela sedlo i ponijela ga prema koralu. Čula je korake iza sebe.

– Ideš ga prošetati, zar ne? Iskrala si se iz kuće. Granger te zaci-jelo ne bi pustio da jašeš sama noću. Čuva te za sebe, ali ni ja nisam ništa gori od njega. Mlađi sam i ljepši, pa možeš i meni dati. Neću te pustiti, dok mi ne daš – govorio joj je Baird zadihano dok joj je prilazio, pa nastavio čim joj je prišao: – I to baš ovdje, sada na sijenu. Tu ću te... začas ćemo svršiti... prije nego što oni povećeraju i izađu. Nitko neće ništa posumnjati.

Kad je ispružio ruke da je zagrlj, odalamila mu je dvije vruće zaušnice. Izgubio je ravnotežu, spotaknuo se i pao preko bale sijena, psujući prostački.

– Prokleta kurvo! Samo pokušaj osedlati konja. Zaurlat ću da će se svi sjatiti. Uhvatit će Flinta, a on će im reći i za onog tvog McCorda koji te...

Katy je izjurila iz staje. Počela je trčati uzbrdo u mračan borik. U njemu je zastala trenutak da odahne. Nitko nije trčao za njom. Odlučnim je koracima pošla preko polja prema gradu.

* * *

U ranu zoru sutradan svi su se okupili na zajutrak u ljetnoj kuhinji. Benlaw i njegovi ljudi sjedili su s jedne strane stola, a nasuprot njima Hacker, Ash, Pierce i Baird. Jeli su u tišini, dodavajući jedan drugom košaricu s kruhom ili lonac s kavom.

— Dobro jutro! Jeste li dobro spavali? — upitao ih je gromoglasno Granger kad je prekoračio prag ljetne kuhinje.

— Odlično. Odlazimo odmah poslije zajutarka da što prije uhvatimo one dvije hulje. Što mislite gdje bi mogli biti? — upitao ga Benlaw.

— Da vam kažem istinu, nemam pojma. Možda su pobjegli u Meksiko — lagao je Granger kako je najbolje znao i mogao.

— Ako su u Meksiku, onda su naši. Tamo smo lani pohvatali neke konjokradice i odmah ih povješali — hvalio se Benlaw.

Izvadio je cigaru i zapalio, a zatim posegnuo još jednom u džep i na stol bacio dvije pune kese pune zlatnika.

— Novac za nagradu onome tko ih uhvati. Dvije tisuće u zlatnicima. Tisuća za svakog gada — rekao je Benlaw.

Pierce je glasno uzdahnuo, Hacker trljao prstima zamišljeno bradu, a Ash se cerekao. Baird je samo oblizao usne.

— A vama, Grangeru — nastavio je Benlaw — hvala što ste nas ugoštili i dali nam prenočište. Pine je

inače miran gradić, zar ne? — upita ga Benlaw dok je kese sa zlatnicima spremao natrag u džepove.

— Ja se nadam da će miran i ostati — reče Granger.

— A zašto i ne bi? — upita ga Benlaw dok je izlazio na dvorište u pratnji svojih ljudi.

Hacker, Pierce i Ash ostali su za stolom i šutjeli. Baird je otrčao da Benlawu i njegovim ljudima izvede konje iz korala.

— Lijepa svotica, bogami. Više nego što smo digli u zadnjih godinu dana — prvi se oglasio Pierce kad su čuli da je Benlaw sa svojim ljudima odjahao iz dvorišta.

— Ne spominji to više. Imat ćemo s njima još pune ruke posla kad se vrate iz grada. Da sam pohlepan na novac, mogao sam im dati Flinta i prokazati McCorda, a sebe izbaviti iz neprilika. Ali moramo držati svi za jednoga i jedan za sve u ovakvim neugodnim situacijama. Ne budemo li, svi ćemo završiti s onu stranu brave, ako ne na sudu ili na konopu.

* * *

Ujutro je Jake Potter ušao u predvorje hotela. Popeo se na kat i pokucao na vrata sobe Johna Smalleyja.

— Dobro jutro, John. Oprosti ako sam te probudio, ali treba mi tvoj savjet. Ne ljuti se — rekao je uljudno Potter kad mu je šerif otvorio vrata svoje sobe.

— Uđi i sjedni — pozvao ga šerif.

— Zapravo — počeo je Potter čim je ušao — Clete je u škripcu. Katy Granger dotrčala je noćas kasno u konjušarnicu. Na Grangerov ranč, rekla je, stigla je potjera. Traže McCorda i Flinta. Vodi ih neki rančer Ben Benlaw. Tvrdi da

su mu oni umorili i opljačkali njegova jedinca. Hoće da ih linču. Sto ti kažeš na to, a?

– Još su tamo?

– Dolaze danas u grad.

– A gdje je sada McCord? – upita šerif dok je oblačio kaput.

– Eno ga kod mene. On kaže da nema veze s tim ubojstvom i da je sve to bila Flintova igra. Vjerujem mu jer poznam Flinta.

– Idem s tobom da čujem što će mi reći.

– Slušaj, on ne zna da sam pošao po tebe. Stoga ću ja prvi govoriti, razumiješ? – reče Potter šerifu.

Kad su stigli u Potterovu kuću, na vratima ih je dočekala Amy Potter, debeljuškasta i dobrodušna žena Jakea Pottera. Rekla im je da Katy još spava, a da je Clete McCord u kuhinji. Potter je prvi ušao u kuhinji.

– Došao je šerif da s tobom porazgovara reče Potter mladiću koji je turoban i jadan sjedio za stolom.

– Vidio sam ga kroz prozor. A zašto hoće da sa mnom razgovara?

– Hoće ti pomoći, ako je istina da ti nemaš veze s umorstvom Benlawova jedinca – reče mu Potter i pozva šerifa da uđe u kuhinju.

– Zdravo, Clete! – pozdravio je šerif McCorda, pa dodao: – Hajde, hoću da čujem sve što se dogodilo od onog dana kada si upoznao Flinta Clella – rekao mu je šerif kad je prekoračio prag kuhinje.

– Upoznali smo se u Teksasu – počeo je McCord, zagledavši se kroz prozor, pa šerifu ispriča sve što se dogodilo u Monzanu i poslije u Hobsonu. – Nisam imao pojma što je učinio sve dok nisam slučajno pročitao članak u nekim starijim novinama iz Santa Fe. Kada

sam Flintu rekao da ću vam reći istinu, on i Hacker su me pretukli. To je sve.

– Mogao bi McCorda zatvoriti dok Benlaw ne otide iz grada. Neće se valjda usuditi da upadnu u zatvor – predložio je Potter šerifu.

Šerif je zamišljeno šutio i kimao glavom.

– Svejedno, hvala vam, šerife! Znam da mi želite pomoći, ali ja to moram sam razriješiti – reče McCord dok je opasovao revolver. Zatim se obratio Potteru: – Molim vas, pozovite mi Katy i ostavite nas trenutak nasamo.

Čim ju je Amy Potter probudila, Katy je dotrčala u kuhinju i bacila mu se u zagrljaj.

– Kamo ideš, Clete – upitala ga kad joj je rekao da mora privremeno otići iz grada.

– Neću daleko. Moram naći Flinta. – odgovorio joj je, milujući je po kosi dok je glavu držala na njegovu ramenu.

– Pazi da te Benlaw ne uhvati zajedno s Flintom.

– Flint mi je već priznao da je on ubio Benlawova jedinca. Je li ti možda Granger rekao gdje se Flint krije?

– Ne nije. Možda je pobjegao u Sage.

– A gdje je taj Sage?

– Blizu meksičke granice uz napušten rudnik u gorju Rawhide – objasnila mu je Katy.

– A zašto bi otišao baš tamo?

– Tamo se obično kriju ljudi koji bježe od zakona – rekla mu je Katy.

– Kao na ranču tvog tetka Grangera, zar ne? – upita je McCord.

– Tako nešto. Bilo mi je užasno kad sam te vidjela s tim ljudima.

– Gdje ću te naći kad se vratim?

– Čekat ću te ovdje u gradu. Drži, ne možeš otići bez novaca – rekla je Katy i izvukla iz torbice smotak novčanica.

– Spremi to, Katy. Potter me isplatio.

– Siguran si da nećeš gladovati? – zabrinuto će Katy.

Clete joj potvrdno kimne glavom uz blag osmijeh. Iznenada je poljubi i stisne čvrsto uz sebe.

– Vratit ću se, ne brini! Vratit ću se po tebe – šapnuo joj je u uho.

VIII

Pošto su Ben Benlaw i njegovi ljudi odjahali prema gradu na, Grangerovu je ranču opet bio mir i tišina.

Flint je došao pred kuću, vodeći svog osedlanog konja, spreman za odlazak. Pratili su ga njegovi prijatelji. Zastali su ispod trijema kuće. Granger je ustao iz stolice za njih. Sačmarica mu bijaše pod rukom.

– Odlazim – reče Flint.

– Gubi mi se s očiju, Flinte! Da sam na tvom mjestu, odjahao bih preko granice i nikada se više ne bih vratio – reče mu Granger umornim glasom.

– I tako ti meni poslije svega što sam za tebe učinio – predbaci mu Flint.

– Sve što si učinio, učinio si za sebe. Ti si kuga koja donosi nesreću. Slutio sam ja da će i meni odzvoniti zbog tvoje nepromišljenosti – režao je Granger, pa pogledao u kauboje iza Flinta.

– I vi se čistite odavde! Ne želim nikoga na ranču dok Benlaw ne ode odavde!

– Vрати mi mojih sto dolara koje si mi dužan – reče Flint uvrijeđeno.

– Ti meni duguješ devet stotina dolara u zlatu, jer mi je Benlaw nudio tisuću za tvoju glavu. Zar ti momci nisu rekli? – pakosno mu se nacerekao Granger u brk.

Flint pogleda u kauboje, a oni samo potvrdno zakimaše.

– Tu nagradu ja ne mogu dobiti, da ti vratim devetstotina dolara – reče otužno Flint.

– Ali mogu je dobiti drugi – podsjeti ga Granger.

– Ti drugi mogu opljačkati i banku u Pineu i tako doći do novca – odvрати mu Flint, a oči mu bljesnuše.

Granger side s trijema i zabode cijevi sačmarice Flintu u trbuh.

– Ako misliš ovdje pljačkati, onda ću ti ja osobno raznijeti tikvu sačmom! Goni se odavde i ne vraćaj se više! – zaprijetio mu Granger, pa se odmaknuo u stranu da bi ga pustio proći.

* * *

Šerif John Smalley zastao je ispred banke kad je opazio sedam nepoznatih konjanika kako kaskaju ulicom, što se nije često vidjelo u Pineu. Zaustavili su se na trgu nedaleko od banke i nešto dogovarali, ogledajući kuće, ulicu i prolaze. Krupna ljudina, čovjek pedesetih godina, koji ih je očito prevideo, prvi je opazio zvijezdu na šerifovu kaputu i upravio svog konja pravo prema Smalleyju.

– Vi ste gradski šerif?

– Da. John Smalley. Što želite?

– Je li onaj hotel tamo jedini hotel u gradu?

– Nema drugoga – odgovori mu šerif koji se odmah dosjetio da je to sigurno Ben Benlaw.

– Gdje mogu naći dva lešinara po imenu Flint Clell i Clete McCord? – upitao je Ben šerifa Smalleyja.

– Nisu u gradu, koliko ja znam.

– odgovorio mu šerif Smalley.

– Ali bili su ovdje, zar ne? – zaintačio se Benlaw.

Bili su, dakako – potvrdi mu šerif.

– Znaju li oni da ih ja tražim?

– zanimalo je Benlaw.

– Eh, to morate njih osobno pitati. To vam ja ne znam. A vi ste dobrodošli u Pine dokle god ne narušavate red i mir u mom gradu. I još nešto. U našem gradu vrijedi zakon da nitko ne šeta ulicama naoružan. Stoga, molim vas, ostavite svoje pištolje u salunu, u hotelu, ili u mom uredu, gdje vam više odgovara – odbrusi mu Smalley i kimne u znak pozdrava i da je razgovor završen.

– Nije on ni blijeda slika onoga što je nekada bio – čuo je Smalley za sobom glas mršava Benlawova revolveraša i njegovo posprdno smijuljenje.

Kad je došao u hotel na ručak, Smalley je znao da sebi neće s vrata olako skinuti mršavog Benlawova revolveraša koji se htio potvrditi da je brži od čovjeka koji je uništio razbojničku družinu Black Hat, te da Benlaw i njegova pratnja nisu ljudi s kojima može izaći na kraj njegov pomoćnik na noćnoj straži.

Ben Benlaw i ljudi iz njegove potjere sjahali su ispred Tolsonova saluna i privezali konje. Nahrupili su na šank i pritisli ga svojim trbusima. Jay Martin sjedio je u svom kutu za kartaškim stolom u svojim invalidskim kolicima. Pažljivo je odmjerio došljake. Bank je bacio zlatnik na šank i on je ugodno zve-

čao dok je rančer naručivao čaše i bocu viskija, ali Lundy, vlasnik saluna, odlučno potrese glavom.

– Ako želite ovdje piti, morate mi najprije predati svoje oružje. Takav je u nas zakon – upozorio ih Lundy.

Benlaw izvuče kolt iz korica i stavi ga na šank.

– Dajte mu svoje revolvere prije nego što umrem od žeđi – naredio je Benlaw svojim ljudima. Zatim je uzeo bocu i sjeo za najbliži stol. Opazio je iskosa da su svi predali svoje revolvere osim Mokea, mršavog revolveraša.

Kad se salun napunio podnevnim gostima koji su navratili na čašicu prije ručka, Benlaw je svim gostima naručio piće i častio ih, a zatim ustao s punom čašom u rukama i nazdravio im. Nastala je grobna tišina kad je Benlaw bacio na stol dvije kese pune zlatnika, i objasnio im zašto je došao i tko može dobiti zlatnike.

– Čuli smo da jedan od njih radi u konjušarnici, ali tamo ga više nema. Pobjegao je. Zove se Clete McCord. Svi ga vjerojatno poznajete. Prije nego što je došao ovamo bio je na Grangerovu ranču. Granger me nasamario, povukao za nos. Lagao mi je! Lagao mi je u lice, a ja mrzim lažljivce! – gotovo je vikao Benlaw. Nastavio je nešto tišim glasom: – U ovom mi je trenutku najvažnije uhvatiti ubojice. S Grangerom se mogu i poslije razračunati. U ove dvije kese je novac kojim ću nagraditi onog tko ih uhvati, ili meni kaže gdje ih mogu uhvatiti. Tisuću dolara u zlatu nitko još nije zaradio za jedan dan. Možda će netko od vas biti prvi!

Ljudi se pogledaše. Uskomešali su se pitajući se, najvjerojatnije,

kamo li su se mogli sakriti McCord i Flint.

— Ja ću — nastavio je Ben Benlaw premda je njegov brat David mislio da bi za Bena bilo najbolje da više ne otvara usta — preokrenuti ovaj grad naopačke ako ne pronađem ubojice moga sina. Hoću, zaista hoću, dajem vam svoju časnu riječ — povisio je Benlaw glas na kraju.

Zatim se uljudno nasmiješio, jer se pobojavao da je pretjerao u svojim prijetnjama i da bi ga ljudi mogli zamrziti.

— Sada svi znate zašto sam došao u Pine — dodao je pomirljivo kao da im se ispričava i ponovo sjeo za stol, a gosti su počeli izlaziti iz saluna i razilaziti se kućama. Nitko se Benlawu nije zahvalio za piće kojim ih je častio. Nekoliko ih je — ostalo, a i oni se uskomešale kad je u salun ušao šerif Smalley. Šerifov se pogled odmah zadržao na Mokeu i njegovu revolveru zavezanom uz bedro.

— Predaj revolver, mladiću, ili nestani iz grada! — tiho mu je naredio šerif kad je prišao šanku.

Moke se polagano i hladnokrvno okrenuo šerifu.

— Ja se nikada ne odvajam od svog revolvera, šerife — odvratio mu je prkosno Moke.

Po načinu kako ga je gledao, Moke nije mogao zaključiti što šerif namjerava.

— A čuo sam — nastavio je izazivački Moke — da ste prije nekoliko godina ustrijelili nevina mladića u gradu Bisbeeju. Je li to točno, šerife? Ako je to točno, možda bi bilo bolje da vi šetate nenaoružani gradom kako ne biste koga ni kriva ni dužna ustrijelili, a ne ja.

David Benlaw je znao da Moke izaziva šerifa. Davidu se čak učinilo da se Smalleyju trgnula gornja usna kad je to čuo, ali nije bio siguran. Moke je htio postati legendom, čovjekom koji je ustrijelio Johna Smalleyja koji je pak postrijeljao najopasniju družinu Black Hat.

David pogleda u svog brata. Ben se namrštio.

— Imate li što protiv da pogledam tu zvijezdu što nosite na prsima? — posprdno ga upita Moke.

Svi gosti koji su se u tom trenutku zatekli u salunu, zadržali su dah.

— Moke! Predaj revolver kako ti je naredio šerif! — zagrmio je glas Bena Benlawa.

U tren oka Moke je trgnuo rukom, izvukao kolt iz korica i upeorio ga u šerifova prsa. Zatim se posprdno nasmijuljio i stavio kolt na šank.

— To sam i sam htio učiniti. Jesi li sada zadovoljan, Bene? — upitao je mršavi Moke, pa se obratio šerifu Smalley: — A vi?

John Smalley kimne glavom i okrene se. Ugled mi je u jednom trenu visio o vrlo tankom koncu, poprilično tankom, pomislio je.

— Brži sam od njega. Mogao sam ga ustrijeliti — prsio se Moke kad je prišao stolu.

— Nisi imao razloga da ga izazivaš — podsjetio ga je David Benlaw.

— Ja radim što hoću! — odbrušio je Moke.

— Ne dok te ja plaćam — podsjetio ga Ben Benlaw strogim glasom.

— A nekada je bio brz, prokleta brz — pravdao se Moke.

— Za nekoliko godina ni ti više nećeš biti brz. Na mladima svijet ostaje — podsjetio ga Ben Benlaw.

– To će biti za koju godinu. Danas sam brži od njega – Moke nije mogao a da se ne hvali.

Ben Benlaw je ravnodušno slegnuo ramenima, pa se okrenuo svom bratu Davidu.

– Idi u hotel i uzmi sobe za nas – zapovjedio mu je.

– Dobro, idem – reče pokorno David.

– Požuri, noćas hoću spavati u toplu krevet – izderao se Ben za bratom.

David samo kimne glavom, okrene se i izađe iz saluna. Ben mu je uvijek uživao zapovijedati, otako su bili djeca, pa se David na to bio već navikao. Svejedno, nije se slagao s Benom da objese onu dvojicu što su navodno ubili Benova jedinca. Ne bez suda!

Kad su ostali sami u salunu, osim Jayja Martina u njegovu kutu, Ben se okrene Hanku Lowryju, krčmaru kojeg je poveo sa sobom u osvetnički pothvat, jer je Lowry jedini vidio ubojice izbliza kad su bili u njegovu salunu. Lowry je bio kršan čovjek, visok i snažan. Nije se dao samo tako uplašiti ni od koga. I kao Davidu nije mu se svidjela ta cijela zamisao o vješanju ljudi bez suda. On je upoznao Cletea McCorda i mladić mu se svidio. Duboko je sumnjao da je on ubio Casha Benlawa. Flint Clell, bio je priča za sebe.

– Ti i Gorman – rekao mu je Benlaw – pojedite nešto i odmah odjašite natrag do Grangerova ranča. Sakrijte se u boriku na brežuljku i motrite što se dolje događa. Želim sve znati. Tko tamo dolazi, a tko odlazi. Ako opazite onu dvojicu, ili samo jednoga, Gorman neka mi odmah javi. Razumiješ, Lowry?

– Raumijem, razumijem, kako ne? Nije to nikakva mudrost – odvrati mu Lowry kome je ta cijela potjera već počela polako ići na živce.

I kad su Lowry i Gorman izašli iz saluna, Ben Benlaw ostao je sam sjediti za stolom, proklinjući dan kad je izgubio sina jedinca.

IX

Dvije milje sjeverno od Pinea McCord je skrenuo s ceste i udario prema istoku, pa se u velikom polukrugu vratio na brijeg iznad Grangerova ranča.

S vrha brijega pucao je vidik na ranč kao da je na dlanu. McCord je sjahao i poveo konja za sobom u gust borik gdje ga je ostavio vezanog.

Oprezno, laganim koracima, počeo se spuštati nizbrdice, zastajkivajući i osluškivajući svakih nekoliko koraka. Motrio je ranč. Dvorište je bilo pusto, a vrata ljetne kuhinje zjapila su širom otvorena. Nigdje ni žive duše.

Pretrčao je zgrbljen preko dvorišta u ljetnu kuhinju.

– Spence! – pozvao je tiho kuhara.

Odgovorila mu je tišina svojim mukom. Gotovo na vršcima prstiju McCord pođe u sobičak iza kuhinje gdje je inače spavao Spence. Krevet je bio napravljen, pod pometen. McCord pođe natrag u kuhinju i kad je htio preko praga u dvorište, učini mu se da je opazio sjenu ispod oka.

– Ruke uvis! Brzo! – naredio mu je grub glas.

McCord se oprezno okrene i ugleda Bairda, Grangerova konjušara, s revolverom u ruci. Lice mu

se istegnulo u napetu grimasu, a smiješak ukočio oko usana.

Imam te, McCorde! Dolijao si. Vidio sam te kad si se došuljao ovamo – slavodobitno će Baird.

– A što ću ti ja? – začudio se McCord.

– Još pitaš! Zna se. Otkopčaj opasač i baci ga na pod i bez ikakvih smicalica.

– Slušaj, bježim pred potjerom. Ne mogu nenaoružan – pokušao se izvući McCord.

– A, vidiš, već si čuo da te Benlaw traži. Ali ptičica je doletjela na krivo mjesto. Zato sam ti i uperio revolver u trbuh. Zaskočio sam te, zar ne?

– Jesi – priznao je McCord.

– E, to mi priznanje laska, ali, ako ne skineš opasač, ustrijelit ću te – opomenuo ga je Baird.

McCord otkopča opasač i spusti ga na pod.

– Tko ti je rekao za Benlawu? Katy zacijelo nije. Htjela je, nisam joj dopustio da osedla konja – hvalio se Baird.

– A zašto joj nisi dopustio?

– Jer je uvijek odurna prema meni i ne da mi ni da je pipnem.

– Katy mi je ipak javila. Dopješacila je – saopći mu McCord novost.

Revolver se zatrese zajedno s Bairdovom rukom kao da mu prijeti.

– Prokleta kučka! Znao sam ja da će mi umaknuti.

– Gdje je Flint? –animalo je McCorda.

– Odjahao je s momcima, ali ne znam kamo. Ja znam samo da ti vrijediš tisuću dolara u zlatu.

– Živ ili mrtav? – upita ga McCord.

– To, ne znam. Benlaw o tome ništa nije rekao. Ponudio je samo tisuću dolara za svakoga.

– Onda pazi da me slučajno ne ustrijeliš, jer možda za mene nećeš dobiti ni prebita centa.

– Zavezat ću te za drvo u podnožju brijega.

– A gdje je Spence? – upita McCord.

– Otišao je u grad po zalihe i poštu. Vratit će se tek predvečer – odgovori mu Baird.

– I Granger je u gradu? Zar si sam ovdje?

– Pete je u velikoj kući, pijan je kô svinja, a to je isto kao da sam sâm ovdje. Imam ja vremena i pazit ću da mi ne umakneš.

– Imaš pravo. I ja bih tako da sam na tvom mjestu – McCord se tobože složio.

– Dosta pričanja! Sada istim putem natrag – naredi mu Baird i mahne revolverom.

– Zaboravio si konop. Kako ćeš me vezati bez konopa – začudio se McCord.

– Ne brini. A gdje ti je konj?

– U Pineu. Nisam dospio poći do njega. Pobjegao sam pješice.

– Lažeš!

– I ponovo je Clete McCord iskosa opazio sjenu i ugledao bradato lice Petea Grangera na pragu kuhinje.

Baird se naglo okrenuo, a McCord skoči i ščepa ga za ruku, izvine mu je, izvrne i Baird zaste-nje od boli i otvori šaku, a revolver padne na pod. McCord se brže-bo-lje sagne i pokupi ga.

Granger je polagano ušao u kuhinju, njišući se na nesigurnim nogama. Zapiljio se u McCorda kao da vidi neku neman.

– Koga vruga ti tražiš ovdje?

– Flinta! – odgovori mu McCord kao iz topa.

– Nije pametno što si se vratio – zagundao je supijano. Granger, njišući glavom kao da je zabrinut.

Baird se okamenio ispred jednorukog bradonje, nijem i zaprepasten.

– Maloprije ste još hrkali kao medvjed – čudio se Baird.

– Čuo sam ja tebe kako se šuljaš po kući. Odmah mi je bilo jasno da spremaš neku svinjariju. Uzmi svoje stvari i tornjaj se odmah odavde, odvratna lopužo! – zarežao je na njega Granger koji je mrzio prokazivače iz dna duše.

Granger otvori usta kao da će nešto reći, ali se ipak predomislio, okrenuo i bez riječi izašao iz ljetnje kuhinje.

– Zna li, molim vas, gdje je Flint? – upita ga Clete.

– Odakle da ja to znam? A što će ti on? On ne valja. Gnjl je. Kloni ga se – gotovo srdito reče Granger.

– On je ubio Benlawovo sina. Ja to čak nisam ni vidio. Saznao sam slučajno kad sam to pročitao u nekim novinama.

– Ja ti vjerujem, ali Benlaw neće – reče mu Granger.

– A zašto neće? –animalo je McCorda.

– Zbog tisuću razloga – počeo je Granger dok se gladio po kosmatoj bradi – a glavni je što je on takav čovjek, tvrdoglav, nasilan, nedokazljiv, siguran u svoju moć.

– Ipak, moram razgovarati s Flintom.

– Bolje ti je da bježiš preko granice. Benlaw će svakako poći za tobom.

– Tada će nastupiti Flint – nadopuni ga McCord.

– Zar ti misliš da će Flint poći Benlawu i priznati mu da mu je on ubio njegova jedinca i da ti s tim nemaš veze?

– Tako nešto.

– Kako si ti naivan, sinko moj! – zavapio je Granger.

– Možda i jesam. Je li Flint u Sageu?

– Tko zna gdje je Flint – odvрати mu Granger, pa pogleda McCorda u oči i nastavi – Moja je nećakinja pobjegla od kuće. Djevojka poput nje neće trčati za nekom protuhom ako za njega nešto i ne osjeća. A što ti osjećaš za nju?

– Draga mi je i volim je – priznao mu je otvoreno Clete.

Granger ga je trenutak promatrao zaškiljenim očima, zakimao pa uzdahnuo.

– Zapamti! U Sageu nema ništa što bi vrijedilo ukrasti. A Flint i kauboји neće otići odavde praznih džepova. Tamo ga sigurno nećeš naći.

– A gdje onda da ga tražim?

– Ne bih ti rekao ni da znam. Ne bih ih izdao. Traži sam – odvрати mu Granger, okrene se bez pozdrava i ode preko dvorišta prema ladanjskoj kući.

* * *

Ispod tamna neba mrke noći Pierce, Ash i Hacker vodili su konje ulicom mimo hotela iz kojeg je svjetlost sjala kroz otvorena vrata. Zaustavili su se ispred saluna i zavezali konje.

Tolson, prava ljudina i šutljiv čovjek s kratkim brkovima, stajao je za šankom. Jay Martin je večerao za svojim stolom u dnu saluna.

Čim su ušli, kauboји su prišli šanku i naručili piće, pošto su, naravno, najprije odložili revolvere.

– Zar Flint nije s vama? – upitao ih je Tolson.

– Flint? Tko je taj Flint? – tobože se začudio Pierce.

– A tako znači! Ne poznate ga? – reče Tolson, te zakima i glasno uzdahne.

– Mi smo došli kartati. Ne razumijemo što ti hoćeš.

– Morate kartati sami. Jay Martin večera, a neće ni da razgovara dok jede, a kamoli da dijeli karte – reče Tolson.

– Pazi, molim te! – začudio se ponovo Pierce.

Nalaktili su se na šank. Pierce i Ash naručili su još jednu čašu viskija, a Hacker cijelu bocu pošto je džepove napunio komadićima sira i krekerima što su stajali u zdjeli na šanku. Bacio je zlatnik od dva dolara na šank i žustro izašao iz saluna. Čim je izašao iz zgrade, zakrenuo je iza ugla u tamnu uličicu.

– Flinte! – zovnuo je hrapavim šaptom.

– Gdje si tako dugo, do vraga. Jesi li donio bocu? – živo je zanimalo Flinta.

– Donio sam ti sirića i krekeri. Gdje da ti ih stavim?

– Istresi ih u moj šešir i daj mi već jednom tu bocu – nervozno će Flint.

– Pazi da se ne obločeš! Benlaw je u gradu. Moraš imati bistru glavu – savjetovao mu je Hacker kad je Flint otčepio bocu i potegao iz nje dug gutljaj.

– Nije u salunu – pravdao se Flint.

– Znam to i ja.

– Večeraju u hotelu i dogovara ju se što će sutra poduzeti. I mi se moramo nešto dogovoriti, zar ne? – reče Flint i pakosno se nacerka.

– Previše brbljaš – upozori ga Hacker.

– Moram vam svakako to reći. Koliko ćete ostati unutra? – zanimalo je Flinta.

– Nećemo dugo. Ti se čuvaj, nikada ne znaš tko te gleda. A nagrada je bogata... – podsjeti ga Hacker.

– Teško onom tko me izda! – zaprijetio je Flint.

– Aha. I ne zaboravi sutra je subota.

Hacker se zatim brzim koracima vratio u salun. Flint je potegnuo još jedan gutljaj i upravo dok je naginjao bocu, osjeti kako mu netko vuče revolver iz korica.

– Samo mirno, momče. Nikakvih gluposti! – upozorio ga dubok glas iz tame.

– Što hoćeš od mene?

– Strpat ću te u zatvor.

– A zašto?

– Optužen si za ubojstvo. Prebacit ću te u okružni zatvor gdje će ti suditi. A sada sve znaš i polako naprijed! – naredio mu je šerif Smalley.

Već deset minuta poslije tog susreta u tami, Flint je bio zaključan u jednu jedinu ćeliju zatvora u Pineu. Pošto je zatvorio vrata za sobom, Smalley ispriča Grandu, svom pomoćniku, kako mu je uspjelo upecati Flinta.

– Sjedio sam u predvorju hotela i čitao novine, opazio sam tri jahača koji su ostavili konje na privezištu Tolsonova saluna. Hacker je brzo izašao iz saluna s bocom viskija i nestao u mraku. Pošao sam za njim i uhvatio Flinta. Sada ću odvesti Flintova konja u konjušarnicu. Dozna li Benlaw da je Flint u ćeliji, bit će gužve.

– Ja ću ga čuvati – ponudio se Grand.

– Nije potrebno dok nitko ne zna da je unutra. Zaključaj vrata i pođi u noćni obilazak grada – reče mu Smalley i povede konja u konjušnicu. Ušao je s njim na stražnja vrata.

Pomislio sam da se Clete vratio – reče stari Potter kad mu je otvorio vrata.

– A kamo je otišao?
Nemam pojma – odvrati Potter.
– Ovo je Flintov konj. Imaš li mjesta negdje u dnu staje u mračnom kutu?

– Imam, imam. Daj ga samo meni. Ti idi i naspavaj se, Johnie – reče Potter i uzme uzde iz šerifove ruke.

Na povratku u hotel šerif Smalley zavirio je još jednom iznad krilnih vrata Tolsonova saluna. Hacker, Pierce i Ash kartali su poker za jednim stolom. Jay Martin sjedio je ispred praznog tanjura i pozorno promatrao kauboje i vrata.

Benlaw i njegovi ljudi nisu bili u salunu.

X

Šerifa je probudilo kucanje na vratima njegove sobe.

– Tko je? – skočio je s kreveta s koltom u ruci.

– David Benlaw. Oprostite što smetam – čuo je glas iz hodnika.

– Udite gospodine Benlaw, premda ne znam koje vas dobro k meni nosi – reče šerif pošto je otvorio vrata.

– Nadam se da vas nisam probudio – izgovarao se Benlaw.

– Ne, niste. Samo sam odmarao oči – odvrati mu Smalley dok je palio svjetiljku, pa ga upita: – A što vas muči, gospodine Davide?

– Došao sam u prijateljski posjet, jer ja nisam kao moj brat.

– A koja je razlika između vas i vašeg brata? – zanimalo je šerifa Smalleyja.

– Tvrdoglav je. Ništa mu se ne da dokazati. Na žalost često ima pravo. Kao jučer, na primjer, kad je poslao dvojicu da stražare u blizini Grangerova ranča.

– I tako je doznao da su Flint i Clete bili na Grangerovu ranču, a Granger mu je tvrdio da ih ne poznaje, zar ne? – nadovezao je šerif Smalley.

– Da, točno.

– A što su zapravo ta dvojica vidjeli? – zapita šerif.

– Vidjeli su kada je Granger otpravio Bairda s ranča. Kad je Granger izašao iz poljske kuhinje, najprije je otišao na crpku i polio vodu po glavi i vratu. Zatim je otišao u kuću i donio Braidu bocu viskija i novac, a zatim je Braid odjahao.

– I nikoga drugoga nisu vidjeli?

– Oni su mislili da će Braid udariti prema gradu, ali on je pošao u brda. Pojahali su stoga za njim i kad su ga presreli, Braid im je rekao da je bio uhvatio McCorda kako bi dobio novaca za nagradu od Bena, ali da ga je Granger u tome spriječio.

– Što je Braid rekao?

– Rekao je da ide u Sage. I tako je Ben doznao sve o Grangeru. Ljut je jer smatra da je izigran.

– A čime se vi inače u životu bavite? – zapitao je šerif Davida Benlaw.

– Ja sam knjigovoda na Benovu ranču, ali vodim knjige i susjedima.

– Za vas bi bilo bolje da ste ostali kod kuće s vašim knjigama – reče mu šerif.

– I Ben mi to stalno ponavlja – priznao je David.

– Kakav je bio taj njegov jedinac Cash za kim toliko nariče?

– Pokvaren čovjek. Nije on bio više mlad. Bio je navršio trideset i petu kad se to dogodilo. Ben ga je razmazio i sve mu dopuštao, jer je ostao bez majke u ranoj mladosti.

– Što sada namjerava vaš brat Ben? – upita šerif.

– Ne bih vam znao točno reći i hvala vam na razgovoru – reče David i pođe prema vratima.

– Laku noć – pozdravi ga šerif na rastanku.

Čim su koraci Davida Benlawa utihnuli na dnu stuba, šerif Smalley se svukao, legao i ugasio svjetiljku. Revolver je spremio ispod jastuka.

* * *

Clete McCord tiho se došuljao iza Potterove konjušarnice, vodeći konja za sobom. Kad je vidio da nikoga nema u blizini, polagano je otvorio stražnja vrata staje. Potter je hrkao na ležaju od slame. McCord je konja ostavio u pregratku s punim jaslama sijena, pošto ga je rasedlao. Zatim je prišao Potteru, primio ga za rame i lagano prodrmao.

– Tko je? – skočio je Potter i širom otvorio oči.

– Ja sam, Clete – tiho će McCord.

– Nisi, znači, našao Flinta? – upita ga Potter dok je navlačio čizme.

– Nisam ga našao, ali znam gdje je. Flintovi prijatelji piju u salunu, a Benlaw i njegovi su u hotelu.

– Zar si bio u hotelu? – zaprepastio se Potter.

– Provirio sam kroz prozor u salun. Poslije sam vidio kad je šerif Smalley uhvatio Flinta iza saluna i odveo ga u zatvor.

– Zaboravi već jednom tog Flinta.

– Ne mogu. Samo on može potvrditi da govorim istinu.

– Jahao si s njim godinu dana, a nisi ga upoznao. Nikada taj neće priznati umorstvo da bi spasio tvoju glavu. Ti stvarno ništa ne shvaćaš.

– Svakako vrijedi pokušati. Možda i hoće.

– Bježi odavde dok još nije kasno. Flint će na sudu tvrditi da si ti ubio Casha Benlawa – reče mu Potter.

– Koliko je sati? – iznenada će McCord.

Potter izvadi džepni sat.

– Prošla je ponoć. A što te to zanima?

– U ponoć Grand ide u noćni obilazak grada. Iskoristit ću tu priliku i porazgovarati s Flintom – odvrati mu McCord.

– Ne igraj se, sinko! Ne miješaj se u zakon! Šerif Smalley zna što radi, a ti ne znaš – prekorio ga Potter.

– Neću ga pustiti iz zatvora. Hoću samo s njime porazgovarati – ispravi ga McCord.

– Pazi što radiš! Katy ti vjeruje, mi ti svi vjerujemo, i brinemo zbog tebe. Nemoj nas razočarati – podsjeti ga Potter.

– Lijepo je to od vas, ali želio bih porazgovarati s njim. Moram pokušati – reče McCord odlučno.

* * *

Grand je odšepesao na svojoj kljakastoj nozi niz ulicu sa svjetiljkom u ruci. Pomno je ogledavao pokrajne ulice i ulaze u dvorišta i provjeravao jesu li vrata trgovina i obrtničkih radionica dobro zašljučana.

McCord je strpljivo čučao za njegovim njez u tamnoj sjeni zida zatvora sve dok svjetiljka nije otišla njišući se niz drveni nogostup ulice. Ustao je i oprezno ušao na stražnja vrata u šerifov ured. Petrolejka je gorjela na stolu, a na zidu je visjela zemljopisna karta pokrajine. Ušuljao se u hodnik s ćelijom tako tiho da ga ni Flint, ispružen na slamarici, nije čuo kad je ušao.

– Flinte! – zazvao je McCord.
Flint je skočio, instinktivno slu-
teći situaciju. Lupao je o rešetke.
– Hackeru, to si ti? – veselo
šanu Flint.
– Ja sam Clete McCord.
– Ti! Što hoćeš? – izderao se
Flint.
– Došao sam da porazgova-
ramo.
– U pravo vrijeme! – reče Flint
i zakoluta očima nad McCordovom
naivnosti, pa uze ponovo tresti re-
šetke. Nastavio je šaptom: – Već
sam mislio da je gotovo sa mnom.
Otvaraj, brzo! Ključevi su u ladici
pisaćeg stola zajedno s mojim re-
volverom. Izbavi me odavde, brzo,
mali!
– Rekao sam da sam došao
samo razgovarati.
– Najprije me pusti van, pa
ćemo onda razgovarati koliko ho-
ćeš – navaljivao je Flint.

– Slušaj, Flinte – počeo je Clete
McCord – ti znaš da sam ja krivo
optužen za umorstvo koje si ti poči-
nio. Zanima me što misliš učiniti u
vezi toga.

– A što mogu učiniti kad sam
ovdje zaključan? – zavapio je
Flint.

– Želim istinu! Tokoliko mi du-
guješ – reče McCord pa okrene
glavu jer mu se učinilo da je čuo
neke šumove iz šerifova ureda.

– Dok sam ovdje zaključan, ni-
šta ne mogu učiniti za tebe. Ali,
dodem li živ na sud, reći ću istinu.
Hoću, časna riječ. Možeš mi vjero-
vati – uvjeravao je Flint McCorda.

– Istinu možeš priznati i ovdje
još noćas. Šerif će napisati zapis-
nik i ti ćeš ga potpisati, da sve
bude po zakonu – odvrati mu
McCord.

– To ti ne bi ništa vrijedilo –
izmotavao se Flint.

– A zašto ne bi?
– Jer ćeš mi pomoći da pobjeg-
nem odavde i dovesti mi konja kod
potoka. Čuješ li me, mali?
– Čujem, čujem, ali najprije
ćemo još malo pričati – uporno će
McCord.

– Vidjet ćemo se onda u paklu!
– odbrusi mu Flint i pljune na
pod, pa pogleda preko McCordova
ramena, dodavši uvjerljivo –
Možda i prije nego što se nadaš.

U tom su se trenu otvorila vrata
iza McCordovih leđa. Čeliju obasja
jaka svjetlost. U odbljesku svjetlo-
sti McCord opazi obrise dvaju muš-
karaca.

Prvi je upao Hacker, a Ash za
njim. McCord trgne ruku za revol-
verom. Zaslijepljeni svjetlošću, ne
opaziše McCorda. Flint je bio brži i
uhvati ga kroz rešetke za zapešće
šake i udari s njom što je jače mo-
gao u željeznu šipku. Revolver
ispadne iz McCordove ruke i zaz-
veći na kamenu podu. McCord hi-
tro okrene glavu i ugleda Flintove
crne oči i zlokoban smiješak na
njegovu licu.

– A sada ćemo ti i ja porazgova-
rati, blesavi žutokljunče! – zare-
žao je Flint, zlorado se cerekajući
McCordu.

Hacker hitro priskoči i uhvati
McCorda za jednu, a Ash za drugu
ruku. Slobodnom rukom Hacker
dobaci Flintu ključeve ćelije. Ash je
čvrsto držao McCordovu ruku.

McCord zaškripi zubima od boli.
Proklinjao je svoju lakomislenost
koja ga je uvalila u tu nepriliku.
Ostala mu je još samo nada da će
se nekako izvući živ. Čuo je Flinta
kako nešto šapuće Hackeru.
McCord je znao što ga čeka.

Sagnuo se kad je Hacker šakom
zamahnuo na nj. Hacker je proma-
šio i od snage udarca izgubio rav-

notežu i spotaknuo se. U tom se trenutku McCord pokušao istrgnuti iz Asherovih ruku, udarivši Asha koljenom među noge. Ovaj se sruši uz jauk. Premda su ruke McCordu bile slobodne, Hacker se ponovo podiže i zaskočio ga. Velika Hackerova šaka udarila je McCorda posred lica i srušila ga na pod. Hacker ga je uhvatio za kosu i udario njegovom glavom što je jače mogao po kamenu podu.

McCord utone u duboki i gluhi mrak.

XI

U dnu staje Jake Potter se pomaknuo na drvenu podu posutom sječkom. U glavi mu je šumilo. Napipao je dubok rez na tjemenu glave. Kao u maglici sjećao se kako je htio spriječiti Hackera i Flinta da uđu u konjušnicu i uzmu Flintova konja. Tada ga je Hacker udario revolverom po glavi.

Uza zid dopuzao je do svog stola. Teškom mukom podigao se i otvorio ladicu iz koje je izvadio bocu viskija. Tek kad je popio gutljaj, razbistri mu se pred očima. Ustao je i ogledao se po staji. McCordov je konj još bio u svom predgratku.

Izašao je na ulicu. Svjež ga noćni zrak posve razbistri. Požurio je u šerifov ured. Zasta iznenađen kada u ćeliji na podu nađe McCorda. Ruke i noge bile su mu svezane, a lice puno modrica i krvi.

– „Pobojao sam se da te nije uhvatio Benlaw sa svojim ljudima – reče McCord s olakšanjem kad je ugledao Pottera.

Potter ga je hitro razvezao i pomogao mu da ustane.

– Bježimo odavde prije nego što stigne Grand iz obilaska grada. Eto, vidiš što se dogodi kad ne slušaš starije – prekori ga Potter.

Kada se Grand vratio, našao je praznu ćeliju. Odmah je požurio u hotel i probudio šerifa Smalleyja. Za pola sata šerif je pregledao zatvor i došao u konjušnicu. Potter je sjedio za svojim stolom i držao se za glavu.

– Što se dogodilo, Jake? – upita ga šerif.

– Hacker i Flint došli su po Flintova konja. Nisam im ga htio dati, pa me je Hacker mlatnuo revolverom po glavi.

– A što McCordov konj radi ovdje?

– Ostavio ga je Clete.

– Kada?

– Oko ponoći.

– Gdje je sada McCord? – htio je znati šerif Smalley.

– Spava kod mene na dvorišnom trijemu.

– Zna li on što ga čeka ako ga dohvati Benlaw?

– Zna. Objesit će ga.

– Siguran si da McCord nije pustio Flinta iz zatvora? – upita šerif Pottera, pogledavši ga iskosa.

– Pustili su ga Hacker i Ash, a ne Clete McCord.

Šutjeli su trenutak, tada su se naglo okrenuli prema vratima koja su se otvorila uz tresak. Benlaw je ušao u staju. Moke ga je slijedio u korak. Najprije je sa sumnjom u očima pogledao u šerifa, a zatim u Pottera.

– Da čujem gdje je taj gad? Gdje ste ga sakrili?

– A koga vi to tražite, gospodine? – upita ga Potter.

– Ne pravite se blesavi! Znaete vi dobro koga ja tražim – odbrusi mu Benlaw.

– Ako tražite Flinta, on je pobjegao iz zatvora. Oslobodili su ga njegovi prijatelji i uzeli odavde njegova konja. Zato sam i došao ovamo – odgovori mu mirno šerif.

– To sam već čuo kada se Grand derao po hodniku hotela i probudio me – reče namršteno Benlaw.

– Zatvorio sam Flinta. Htio sam ga predati okružnom šerifu do suđenja u Manzani. To je sve što vam mogu kazati – odvрати mu šerif vrlo službeno.

– Zna li možda kamo su otišli?

– To nitko ne zna.

– Ako pođete za njima, čuvajte se. Četvorica su i oni ne znaju za šalu – upozori ga Potter.

– Ne bojim se ja njih – samouvjereno odmahne Benlaw, pa se obrati šerifu: – Da ste ga meni uručili, već bi visio.

– U to uopće ne sumnjam, gospodine Benlaw – reče šerif.

– Zacijelo su opet otišli na Grangerov ranč. Koliko je sati? – upita Benlaw.

– Salun se otvara u četiri. Vaši su revolveri još tamo pohranjeni. U međuvremenu možete doručkovati u gostionici. Oni otvaraju prije četiri subotom ujutro – odvрати mu šerif.

Benlaw progunda nešto što je trebalo da zvuči kao hvala, okrene se i izađe na ulicu. Moke pogleda šerifa očima punim prezira i nasmijulji mu se posprdno pa pođe za svojim gospodarem.

* * *

Flint je s družinom dojahao na Grangerov ranč u cik zore. Sjahali su u dvorištu i uzeli iz staje pune zobnice za konje, a zatim nahrupili u ljetnu kuhinju. Spence je bio uz

štednjak. Uspravio se ukočeno kao da je ugledao duhove.

– Zna li Pete da ste se vratili? – upitao ih je uplašeno.

– Ako ne zna, saznat će uskoro. Daj nam nešto za doručak. Gladni smo kao vukovi – reče Pierce i nasmiješi se Spenceu.

– Ja uvijek nahranim gladne. Kad se umijete, doručak će biti na stolu – reče Spence dobrodušno.

Granger ih je zatekao na valovu pod crpkom u dvorištu dok su se umivali dobro raspoloženi.

– Što ste se, do vraga, vratili? – dreknuo je na njih i uperio sačmaricu.

– Došli smo na doručak. Dužan si nas barem nahraniti – odvрати mu Pierce.

– Ništa ja vama nisam više dužan. Zašto ste se vratili kad sam vam zabranio da dolazite ovamo? – upita ih Granger.

– Momci su me izvadili iz zatvora. Šerif me zaskočio i zaključao u ćeliju – objasni mu Flint.

– Laže, zar ne? – upita Granger ostale.

– Ne laže. Hacker i ja smo ga izbacili iz ćelije dok je Pierce stražario na ulici – potvrdi Ash.

– Čim doručkujete, tornjajte se odavde! I ne vraćajte se nikada više ovamo! – odsijekao im je srdito Granger, šibajući ih svojim podlivenim očima s tamnim podočnjacima.

* * *

Benlaw i njegova potjera zaustavili su se uz rub borika na brijegu iznad Grangerova ranča i pozorno ga promatrali. Škiljili su ispod oboda svojih šešira, jer je sunce upravo izlazilo i bolo im oči.

– Dobro pogledajte tu jazbinu jednorukog lažljivca koji živi na

račun ljudi što bježe od zakona. Sakrio je onog lešinara Flinta u podrum kad smo došli k njemu. Flint Clell i onaj Clete McCord mogli bi i danas biti dolje. Sve ćemo dobro pretresti i ako zatreba zapalit ćemo mu ranč. Idemo! – doviknuo je Ben Benlaw svojim ljudima.

Čim su dojahali u dvorište, Spence je izašao iz ljetne kuhinje opasan pregačom i bacio brz pogled prema ladanjskoj kući kada je Granger zagrmio. – Do vraga, Benlawe! Što vi radite ovdje?

Čim su sjahali, Benlaw se okrene Mokeu i šapne mu ispod glasa: – Ne želim da mi maše sačmaricom ispod nosa. Jesi li čuo?

Uspuhani Granger uspori korak kad se približio Benlawu i njegovim ljudima, i prije nego što je dospio i otvoriti usta, preteče ga Benlaw – Gdje si ih danas sakrio?

– Nisu ovdje – kratko će Granger kad se otpuhao.

– Netko je bio ovdje prije sat vremena. Balega se još puši na dvorištu – upozori ga Benlaw.

– Neka se puši! Kad kažem da nisu tu, onda nisu tu – osorno će Granger.

– Nisu bili tu ni jučer kada sam došao. Jučer si čak čuo prvi put i za njihova imena – zlobno ga podsjeti Benlaw.

– Jučer sam prvi put čuo i za vaše ime, gospodine, i više vas ovdje ne želim vidjeti. Gubite se iz mog dvorišta – odvrati mu Granger i pljune na zemlju.

Benlaw se okrene svojim ljudima. Pogled mu se zaustavi na Hanku Lowryju.

– Nauči ga pameti i kako se sa mnom razgovara, Hanke, i da ja ne podnosim laži.

– Nikada se neću tući s jednorukim čovjekom. To je meni ispod časti – odvrati mu Hank bez razmišljanja.

– A zašto te ja onda plaćam?

– Plaćate me da vam pomognem uhvatiti ubojice vašeg sina, jer sam ih ja jedini vidio u lice. Ne plaćate me da batinam ljude.

– Batinat ćeš ih kad ja kažem!

– tjerao je svoje.

– Ako je tako, odustajem od svega – odsiječe mu odlučno Lowry.

– Zar ja jašem s krdom pastira, bogamu? – zaurao je Benlaw, pa se ponovo okomio na Grangera: – Tko se ovdje zaustavio prije jednog sata? Ako mi ne kažeš, bradonjo, ja ću te osobno prebiti – zasiktao je prijeteći Benlaw na Grangera.

– Pa, pokušajte, gospodine – odvrati mu mirno Granger.

– I hoću! – drekne Benlaw, pa se zaleti na Grangera pognute glave kao jarosni bik, mašući šakama. Granger se izmakne i odalami ga batrljkom kljaste ruke po uhu i zbací mu šešir s glave. Obijica zastenjaše i oko njih se podigao oblak prašine dok su se šakali. Benlaw, koji je imao dvije zdrave ruke, dohvati Grangera pod bradu i sruši ga s nogu. Granger je ostao ležati, piljeći u Benlawu. Obrisao je rukavom krv s usta i pljunuo Benlawu pod noge.

– Tko je bio ovdje prije sat vremena? – ponovi Benlaw nagnuvši se nad jednorukog rančera.

– Gubi se, ništarijo! – zasiktao je Granger.

Benlaw se uspravio i nastavio udarati Grangera nogom u rebra. Upravo kad je zamahnuo nogom da ga ponovo udari, prasnula je sačmarica. Svi su se trgnuli uplašeni. Benlaw se ukočio.

— Samo tako mogao sam skrenuti vašu pozornost na sebe. Još je jedna cijev puna. Sprašit ću sačmu u vas ako još jednom udarite Petea — zaprijetio im je Spence koji je uzeo Grangerovu sačmaricu kad su svi bili zauzeti gledanjem tučnjave Benlawa i Grangera.

— Običan kuhar da puca u nas! Što sve čovjek ne doživi?! — zava-pio je urlajući Benlaw.

— A sada svi na konje i put pod noge — odbrusi im Spence.

Ljudi su stajali zbunjeni uz svoje uznemirene konje dok je Granger ustao i posrćući otklipsao do pojila da umije lice.

Benlaw mahne rukom Mokeu i trgne glavom prema Spenceu.

— Što sam ti rekao za sačmaricu? — upitao je Mokea.

Mokeu se lice naboralo u kiseo smiješak kad je pošao prema Spenceu.

— Daj mi tu sačmaricu, kuharu! Kundak naprijed — reče Moke Spenceu.

— Ne prilazite. Kupite se odavde! — reče mu Spence.

— Kako hoćeš, kuharu — odvrati mu Moke tihim glasom. Napravio je kretnju kao da će se okrenuti, a tada se iznenada okrenuo i istodobno potegnuo revolver tako brzo da se Spence nije uspio snaći i potegnuti obarač sačmarice.

Veliki kolt u Mokeovoj ručetini rigao je vatru i dim. Prasak je zaglušio ostale. Prvo zrno rasparalo je Spenceu trbuh, ali Moke je nastavio u nj pucati dok nije ispraznio revolver.

XII

Dan je gasnuo u sivi suton predvečerja koje je sve više tamnjelo

dok se nije pomalo posve pretopilo u crnu noć.

Ljudi kao Flint, Hacker, Pierce i Ash ne opažaju ljepote prirode oko sebe. Njima su na pameti samo zločini i zlodjela. Ne razmišljaju o budućnosti i o onome što će biti sutra kada će trebati platiti danak.

Flintova družina odjahala je desetak milja prema jugu, a zatim zaokrenula na sjeverozapad, držeći se što je više mogla zaklonjenih staza. U predvečerje stigli su natrag u krugu na nekoliko milja od Pinea. Prije nego što je mjesec mlađ utonuo iza crnih oblaka, izbili su na obalu potoka gdje su napojili konje, a oko deset sati uvečer zaustavili se na šumovitu obronku oko dvije milje od grada. Tamo su odspavali nekoliko sati. Ustali su prije svanuća. Konji su ih čekali osedlani.

Zapalili su vatru, nešto pojeli, i pušeci čekali dok ne svane. Kad je sunce obasjalo krajinu, Pierce je pogledao na sat i predložio im da krenu.

— Znamo što nam je raditi i gdje nam je mjesto, zar ne? — upitao je svoje drugove. Hacker i Ash kimnuli su potvrdno glavama.

— A ti? — obratio se Flintu koji je smrknuto sjedio uz vatru.

— K vragu, što gnjaviš? Jasno, da znam! — srdito odsiječe Flint, pa ustane i uze nervozno šetkati gore-dolje uz rub travnjaka.

— Da mi je sada gutljaj viskija, odmah bih se bolje osjećao! Nisam ga okusio od sinoć kad me zaskočio šerif Smalley — reče Flint poslije kraće šutnje.

— Taj će te viski stajati glave jednog dana, pretjeraš li — reče mu Pierce, pa pođe do svog konja i izvadi bocu iz bisaga.

– Nisam je htio prije izvaditi, jer bismo se sinoć opili, a danas nam trebaju bistro a ne mamurne glave. Sada ćemo popiti svaki po gutljaj da nas okrijepi. A kada večeras stignemo u Sage, onda ćemo se odrveniti kako zbog zapovijeda, zar ne? – upitao je uz smiješak Pierce ostalu trojicu.

I dok su se Flint i njegovi drugovi krijepili viskijem nedaleko od Pinea, Granger je na svom ranču upregnuo dvije mazge u kola, nespretno se mučeći samo jednom rukom da im stavi orme. Kad je bio gotov sa zapregom zamotao je Spenceovo tijelo u platno, pa ga položio na kola, psujući, stenjući i znojeći se na prvom jutarnjem suncu.

Kad je sjeo na kozlič na kolima i uzeo uzde u ruku, dotrčala je Glenda preko dvorišta.

– Zašto me nisi pozvao da ti pomognem?

– Nije to posao za žene.

– Idem s tobom u grad, Pete.

– Ni govora, ženo – odbije je Pete Granger.

– Onda idem pješice. Spence je bio dobar čovjek. Zaslužio je da mu dodem na ukop – rekla je Glenda.

– Dobro, onda, hajde, penji se – popustio je Granger.

– Ne mogu ići u grad prije nego što se umijem i presvučem. A ni tebi ne bi škodilo da se opereš i obučeš tamno odijelo. Nisi ga nosio već godinama. Čista košulja ti je u ormaru. Hajde, neće to dugo potrajati, iz poštovanja prema dobrom Spenceu ako već nećeš zbog sebe ili mene.

– Pobogu, ženo, što me mučiš?

Glenda je mogla čovjeka doista dovesti do očaja ... a moja je nesreća, pomislio je Granger, što je moja žena. Ali osjećao je da

Glenda pokušava da ih izmiri i da sve među njima opet bude kao prije, prije nego što ga je uhvatila na Katy. Istina je da nisu živjeli kao dva goluba ni prije toga. Svejedno, da bi imao mira, odlučio je da se umije i obuče tamno odijelo i bijelu košulju.

– Hajde, što čekaš? – požurila ga Glenda.

Psujući potihom u bradu, Granger skoči s kola i zagrabi dugim koracima za Glendom preko dvorišta prema kući.

* * *

U tom istom trenutku, u Potterovoj kući u Pineu, Clete McCord i Katy Granger stajali su zajedno uz prozor u dnevnoj sobi. Prozor je bio širom otvoren i gledao na ulicu.

Clete je obujmio Katy oko struka i zario je lice u njezinu rihu kosu koja je opojno mirisala. Čvrsto ju je stisnuo uza se kao da je ne želi nikada pustiti. Okrenula je lice prema njegovu i strastveno su se poljubili.

– Maknimo se od prozora! Nije zgodno da te svijet vidi sa mnom, Katy. Ben Benlaw bi te mogao ispitivati o meni. Ne smijemo biti lakomisleni – opomenuo ju je McCord.

– Ne bojim se ja nikakvih Benlaw. Ja tebe volim, Clete McCorde, i želim biti s tobom – odvratila mu je Katy, a oči su joj bljesnule živom vatrom.

– Moram se najprije odriješiti krivnje. A to može još dugo potrajati.

– Imam bolju ideju – nastavi djevojka, grleći ga zanosno – koja će ti se zacijelo svidjeti. Pobjegnimo zajedno odavde. Što nas drži ovdje? Mogli bismo...

– Ne, ne bismo mogli – prekine je McCord.

– A zašto ne? – razočarano će Katy.

– Jer žena ne može jahati sama s muškarcem preko prerije. Odviše je opasno. Morali bismo putovati poštanskom kočijom ili vlakom, a za to nemamo novaca. Razumiješ? – upitao ju je i zagledao se u njezine prekrasne zelene oči.

– Možda ti ipak imaš pravo – priznala mu je pokunjeno.

– Pričekat ću još jedan dan. Možda se Benlaw u međuvremenu ohladi. Pokušao bih s njim razgovarati. Ako mi i to propadne, onda moram odavde otići. Ne želim više uznemiravati ovaj miran gradić svojom nazočnošću.

– Ali ja ne želim da odeš, Clete. – rekla je Katy.

– Ti se možeš vratiti na ranč k svom tetku.

– Nikada se više tamo neću vratiti – odlučno će Katy.

– A zašto, molim te? Što se dogodilo?

– Ništa vrijedno spomena. Dođuše, teško mi je ostaviti tetu samu, ali posjećivat ću je često, nadem li nekog posla ovdje u gradu.

– Takva će ljepotica lako naći posao.

– Ti doista misliš da sam lijepa?

– upitala ga je s nevjericom u glasu Katy.

– Najljepša koju sam ikada vidio, a ja sam najsretniji čovjek na svijetu jer sam te upoznao – reče zanosno McCord.

– Ne mogu ti reći koliko sam sretna što si mi to rekao – priznala mu je Katy.

Ponovo ju je čvrsto zagrlio i dok su se cjelivali, Clete osjeti okus njezinih suza što su joj kapale niz lice njemu u usta.

Šerif John Smalley ušao je u banku Farmers Cattlemen i kimnuo glavom u znak pozdrava mladom Jimu Barnesu koji je imao pune ruke posla za blagajnom. Za stolom podalje sjedio je Bruce Hansen, predsjednik banke.

John Smalley se okrenuo i izašao ponovo na ulicu, pa stao uz kuću na uglu i gledao subotnju priepodnevnu vrevu na ulici. Zaprežna vozila, konjanici i jahači ispunili su glavnu ulicu, podižući zagušnu prašinu, dok su tovarna kola farmera stajala na sajmištu, a zaprega je stajala zavezana uz stražnju stranu kola i žvakala sijeno. Mnoštvo se guralo nogostupom. Žene su znatiželjno razgledavale izloge s pomodnom robom, djeca trčkarala i vriskala, a muškarci ulazili u salun u skupinama, raspoloženi i u smijehu, radujući se prvom jutarnjem piću i prepričavanju novosti koje su uvijek kružile gradom.

Smalley pode šetajući prema kraju ulice i nabasa na Jakea Pottera.

– Upravo dolazim od kuće. McCord mi je rekao da odlazi i da se više neće vratiti. Katy je očajna – jedva je dočekao Potter da mu ispriča novost.

– Mogu si misliti – promrmlja šerif i zakima.

– Opet moram sve sam raditi u konjušnici dok ne nadem nekog momka za dolar na dan – potužio mu se Potter.

– Nemoj od mene očekivati da ću ti ga ja naći – odvrati mu šerif uz smiješak.

Potter se na to nasmije ode u konjušnicu, a šerif okrene natrag ulicom, zadubljen misli.

Svima će laknuti kad McCord ode, pomisli šerif Smalley. Njegova je dužnost bila da zatvori McCorda na temelju Benlawove optužbe, premda je bio uvjeren da je mladić nevin. S te strane propustio je da učini ono što mu je bila dužnost kao šerifa, i to ga je ljutilo.

Čuo je gromoglasno smijanje i žamor iz Tolsonova saluna i osjetio ugodan miris piva i viskija koji se uzdizao iznad krilnih vrata saluna. Zastao je pomalo tužan, jer je znao da on nikada neće moći uživati i veseliti se u društvima. Njemu je zauvijek bilo suđeno da ostane, sam po strani. A i on se na to već bio navikao. Pa ipak, ponekad bi osjetio turoban osjećaj osamljenosti.

Ušao je u salun iz dužnosti da nadgleda red, da vidi jesu li svi gosti ostavili pištolje na šanku i da izbaci, ako treba, nekog pijanog napasnika ili nasilnika koji bi došadivao ostalim gostima. Obično ih je zatvarao i pustio da prespavaju preko noći u ćeliji. Sutradan ujutro obično su izlazili iz zatvora pitomi i miroljubivi kao janjci.

Kimnuo je glavom Jayju Martinu koji je mrzovoljan i neobrijan kartao u dnu prostorije. Ponovo se šerif Smalley zapitao, ne skriva li Martin revolver ispod pokrivača koji mu je pokrivao usahle noge.

— Je li Flint još u gradu, šerife?
— doviknuo mu je Jay Martin.

— Otišli su rano u zoru — odvratila mu Smalley.

— Šteta. A kad će se vratiti, što mislite?

— Ne znam. Kaži mi, Martine, ako dođe ovamo u salun, hoćeš li ga ustrijeliti revolverom što ga skrivaš ispod pokrivača? — upita ga otvoreno šerif Smalley.

Martin se kiselo nasmiješi, pa odgrne pokrivač sa svojih mrtvih nogu u starim trapericama i vunanim čarapama.

— Jeste li sada zadovoljni, šerife? — upita ga posprdno.

— Naravno, Martine — odgovori mu Smalley premda ga Martin nije uvjerio. Bio je siguran da je Martin smislio neki drugi način kako da se osveti Flintu Clellu kad jednog dana upadne u salun.

Smalley je ponovo izašao na ulicu i duboko uzdahnu. Bio je sretan što Moke nije bio u salunu i vidio kad mu je Martin pokazao svoje mrtve noge. Moke je jedva čekao da ga ponizi, ismije, i da mu se suprotstavi, što će mu možda jednog dana i uspjeti.

XIII

Zdepasti Ben Benlaw sjedio je na sedlu dopadljivom dostojanstvenošću i ostavljao je bolji dojam kao konjanik nego dok bi klipsao pješice na svojim kratkim i krivim nogama.

Tri su duga sata jahali on i njegova potjera prema jugu, prema Sageu, gradu sablasti, gdje se Benlaw nadao da će uhvatiti Flinta Clella i Cletea McCorda. Ispočетка mu se to činilo dobrom idejom, ali uskoro su ga počele izjedati sumnje.

Koji trenutak zatim prešli su pješčano brdašce zapadno od zapuštene ceste što je vodila u Sage. Ben se zagledao niz padinu i preko ravne jalove ravnice posute narijetko visokim kaktusima, koja se pružala do kraja obzorja. Ta prokleta pustinja izcijedit će i posljednju kap znoja iz nas, pomislio je Ben Benlaw i namrštio se. Pokoji

kamen, kaktusi i more pijeska suzili su kolsku zapuštenu cestu u uzanu stazu kojom ni konj nije mogao dugo ići pod jarkim zrakama blještava sunca.

Bena obuze osjećaj da samo uzalud trati vrijeme.

Iza njega njegov brat David, krčmar iz Manzane Hand Lowry, unajmljeni revolveraš Moke i kravari s Benova ranča Gorman, Keno i Ryan, usporili su konje kad su vidjeli da i Ben sustaje i oklijeva.

Ben se okrenuo u sedlu i namršteno pogledao svoje ljude iza sebe.

– Ne sviđa mi se ovaj pakao, momci. Nismo naišli ni na kakve tragove. Sve mi se čini da su se oni lešinari Cleave i McCord vratili u Pine i sada nam se cerekaju iza leđa. Ovuda nitko nije projahao već tjednima.

Nitko nije izustio ni riječi. Sjedili su u sedlima oznojeni i neraspoređeni za razgovor.

– Što šutite? Zar nemate ništa u glavi? Kažite što mislite! – izderao se na njih Ben, pa kad nitko nije procijedio ni slova, doda Ben poslije kraće šutnje: – Dobro, idemo onda natrag, ako nitko nema ništa protiv.

– Palo mi je nešto na pamet – počeo je David Benlaw, promeškajući se na sedlu.

– A što je tebi moglo pasti na pamet? – podrugljivo ga je upitao Ben.

– Ako je Granger prijavio Mokea, šerif će ga zatvoriti – usudio se David kazati bratu.

– A zašto bi Granger prijavio Mokea? – kao začudio se Ben Benlaw.

– Pa Moke je ubio Grangerova kuhara, zar nije?

– Čujete li vi njega? Ubio ga je! Naravno da ga je ubio, ali u samoobrani. Branio je sebe i nas. Zar nam gad nije prijetio da će nas ubiti? Zar nije pucao na nas? – iskesio se Ben na brata, pa uzdahnuo i pljunuo, te rukavom obrisao usta.

– Idemo natrag u Pine – naredio je zatim odlučno svojim ljudima.

* * *

U šumarku iznad ceste južno od grada Flint i njegovi prijatelji zaustavili su konje i dali se na pozorno promatranje ceste. S uzvisine na kojoj su se zaustavili lijepo su vidjeli Beecherovu stolariju na početku ulice pri samom ulasku u Pine. Beecher je bio kolar i stolar, pa je pravio i mrtvačke sanduke.

Odjednom su na cesti ugledali zapregu mazga i kola. –

– To su Granger i njegova žena. Obukli su se kao da idu u crkvu! Što oni rade u gradu? – izusti Flint.

– Možda su došli po zalihe – napomenuo je Pierce.

Kad su kola prošla ispod mjesta na kojem su stajali Flint i njegovi prijatelji, opazili su na kolima umotano tijelo. Šutjeli su dok kola nisu ušla u stolarevo dvorište.

– Čini mi se da je netko umro, ali tko? zaključio Flint.

– Još je samo Spence ostao iza nas na ranču – reče Hacker.

Beecher je izašao na dvorište i nešto se dogovarao s Grangerom koji se zatim popeo na kola da pomogne Beecheru. Podigli su zamotano tijelo i unijeli ga u stolariju.

U tom je trenutku naišao i šerif Smalley. Skinuo je šešir i naklonio se gospodi Granger. Izmijenio je s

njom nekoliko riječi, a zatim stavio šešir natrag na glavu i pošao za Beecherom i Grangerom.

Flint pogleda uzdignutih obrva u svoje prijatelje i slegne ramenima.

— Neka me vrug nosi, ako išta razumijem od svega toga — reče Flint.

— To se nas i ne tiče. Idemo mi odavde dok nas netko nije vidio — reče Pierce, pa okrene konja, a ostali podoše za njim.

* * *

Tužna se vijest začas pročula po gradu. Ljudi su se stali okupljati po uglovima i prepričavati kako su kauboји Bena Benlawa ubili Grangerova kuhara.

Gradani su bili užasnuti i uzbuđeni, jer je Pine bio miran gradić u kojem nije bilo nasilja otkada je Flint Clell pucao u Jaya Martina i unesrećio ga za cijeli život, a tome je bilo već skoro više od godine dana. Bili su i ogorčeni, jer su svi poznavali Grangerova kuhara Spencea kao dobroćudna i simpatična čovjeka koji je uvijek bio raspoložen za šalu kad god bi došao u Tolsonov salun na čašicu. Spence se nikada nikome nije zamjerio, nikada nikome rekao ružnu riječ. Svi su ga voljeli, jer bi uvijek nahranio gladna usta koja bi došla moliti koricu kruha na Grangerov ranč.

A tog je jutra ležao mrtav, prorešetan, u Beecherovoj stolariji dok mu je Beecher pravio lijes.

I svi ljudi koji bi spomenuli ime Bena Benlawa i njegove zlatnike koje je obećao onome tko mu prokaže McCorda i Clella, pljunuli bi pri tom prezrivo u prašinu.

Nekoliko je ljudi poznavalo otprije i Mokea, Benlawova unajmljenog revolveraša. Moke je učinio

ono što mu je Ben Benlaw naredio, tvrdili su neki, jer je bio plaćen da sluša, ali Ben Benlaw je ipak morao paziti što radi.

— Jučer je prijetio da će zapaliti Grangeru ranč i cijeli grad preokrenuti naglavačke ako ne uhvati onu dvojicu — dobacio je neki trbušasti građanin glasno da su ga svi mogli čuti.

— Clell i McCord otišli su iz grada i Ben Benlaw nije imao sreće da ih uhvati. Uostalom, šerif Smalley mu nikada ne bi dopustio da ih linčuje. Smalley mora braniti zakon i svoj ugled. Čovjek njegova kova zna što mu je dužnost čak ako mu je protivnik brz i brzoplet revolveraš poput Mokea — dodao je drugi građanin s kaubojskim šeširom na glavi.

— Sjećate li se, ljudi, kako je samo obračunao s družinom Black Hat u Bisbeeju? Sam protiv šestorice razbojnika! — pohvalio ga je kovač Wenkel.

Ljudi su imali što prepričavati dok su pogledali prema Beecherovoj stolariji odakle su čuli kako Beecher zabija daske praveći lijes.

Clete je privezao svog konja za plot u Potterovu dvorištu, pa je izašao na trijem na pročelju kuće. Pretpostavljao je da nikoga nema kod kuće, ali za svaki slučaj zazvao je Katy.

Kako mu se nitko nije odazvao, izašao je ispred kuće i pogledao niz ulicu u pravcu središta grada, gdje su kola bila parkirana ispred konjušarnice i oko kojih su se ljudi užurbano komešali.

Pošao je po konja i poveo ga iza kuća do konjušarnice. Ušao je u staju kroz stražnja vrata i konja ostavio u praznom pregratku s punim jaslama sijena. Vidio je Pottera koji je razgovarao s Alom Sut-

tonom ispred ulaznih vrata. Zatim je Sutton otišao, mahnuvši Potteru rukom na rastanku. Potter je ušao u staju i stao osupnut kad je ugledao McCorda s puškom u ruci.

— Što ti, pobogu, radiš ovdje? — začudio se Potter. — Tražim Flinta.

— Do vraga ti i Flint! Već si mi se s njim popeo na vrh glave — odvrati mu Potter pomalo ozlojeđeno.

— A zašto se ljudi skupljaju po uglovima? — upitao ga McCord.

— Onaj revolveraš Moke ubio je jutros Spencea. Granger i Glenda dovezli su Spenceovo tijelo. Eno ih u stolariji kod Beechera. Čekaju da završi mrtvački sanduk. Granger je bio u šerifovu uredu i potpisao je prijavu protiv Mokea zbog Spenceova umorstva — objasni mu Potter.

— Spence je bio dobričina. Taj nije ni muhu zgazio — reče tiho i tužno McCord.

— Dobar ili loš sad je mrtav, kao što ćeš i ti biti ako ne pobjegneš odmah odavde — gotovo ljutito odbrusi mu Potter.

— Ja ostajem ovdje — odlučno će McCord.

— Benlaw i njegova družina vraćaju se u grad — upozori ga Potter.

Clete slegne ramenima i bez riječi pođe prema izlazu iz konjušarnice.

— Kamo si pošao, budalo? — dreknuo je za njim Potter.

— U šerifov ured.

— Ben je tvrdoglav, ali ni ti nisi ništa bolji. Dobro otvori oči i načuli uši, inače ćeš omastiti konop — upozori ga Potter.

— I hoću. Uostalom, ako ponovo završim u zatvorskoj ćeliji, tamo ću barem biti na sigurnom mjestu neko vrijeme.

— Ne govori takō, sinko. Ako nisi kriv, zakon će te štititi. Ti i sam znaš da je šerif pravedan čovjek koji ti vjeruje.

— O, da, šerif Smalley je mudar čovjek.

— On čuva grad od nasilja. Dok je on ovdje, više neće biti ubijanja, nadam se — nadodao je Potter.

— I ja se nadam — reče tiho Clete premda mu je dušu nagrizao crv sumnje.

XIV

Danas ili nikada, pomislio je Flint Clell, a usta su mu se razvukla u zao osmijeh.

— Pokazat ću ja njima svima u Pineu tko sam i što sam. Neće ti tako brzo zaboraviti moje ime, bogami! — zakleo se sam sebi.

Pošto su se uvukli u grad, Flint Clell i njegovi prijatelji Hacker, Ash i Pierce, pritajili su se u gajicu iza hotela i čekali pogodan trenutak. Naumili su opljačkati do zadnjeg centa banku bogatuna Hensena i nestati bez traga.

Flint se nadao da će ih šerif Smalley pokušati presresti, što bi mu biti pogodna prilika da tog čovjeka napuni olovom za sva vremena. Živ, Smalley bijaše neugodna smetnja za nj i njegove prijatelje. Mrtav, bit će samo ružna uspomena. Flint Clell je mrzio čuvare reda i zakona kakav je bio John Smalley. Ti ljudi za njega bijahu ljuti neprijatelji, pa se nadao da će Smalley toga dana pasti mrtav, pokuša li ih spriječiti da s plijenom pobjegnu iz grada.

Šešira duboko nabitih na čelo, Flint i njegovi prijatelji izbili su u pobočnu ulicu iz prolaza uz hotel. Jahali su korakom jedan za dru-

gim i šutjeli. Čim su došli u glavnu ulicu, skrenuli su prema banci.

Sjahali su ispred kuće do banke na prašnjavu križanju dviju širokih ulica. Dva su konja već bila privezana za motku ispred banke. Lagana otvorena kočija stajala je s druge strane osunčane ulice, a nekoliko kuća dalje niz ulicu dolazila su prerijska kola s arnjevima. Vukle su ih četiri olinjale mazge. Na kozliču kola sjedio je neki stari bračni par. Baba i djed su se nešto svađali i uopće nisu obraćali pozornost na Flinta i družinu.

Pierce pogleda preko sedla u Hackera.

— Sreća da su ulice puste. Zapamti, vraćamo se istim putem. Sastanak na dogovorenom mjestu... dodao je na kraju tihim glasom.

Flint i Ash privezali su konje na sam kraj motke uz ulični nogostup. Flint podigne i poravna hlače, pa pogleda u Asha.

— Hajde, što prije to svršimo, to bolje. Uoči li nas netko, još može otrčati i po šerifa — reče Ash.

— Može — odvrati mu Flint kratko, misleći kako bi mu baš odgovaralo da mu Smalley naleti na metak.

Pošli su prema banci, a ruke su im visjele kao mrtve uz bok nadohvat revolverima. Kad su Flint i Ash ušli u banku, Hacker i Pierce postavili su tobože pričvršćivati bisage, šibajući pogledima oko sebe.

S mjesta na kojem su stajali nikoga nisu vidjeli na ulici. Činilo im se da je cijeli grad opustio. Bacili su pogled na drugu stranu prema hotelu, ali nikoga nisu opazili. Čak su i prerijska kola sa starim svađljivim bračnim parom nekamo zao-krenula iz glavne ulice. Sve se doimalo da bolje nije moglo. Hacker i

Pierce zadovoljno su se nasmiješili jedan drugome.

Odjednom prasnuše dva hica. Hacker i Pierce okrenuše se prema ulaznim vratima banke. Čuli su još nekoliko hitaca, a zatim je netko vrisnuo. Iz banke istrči neka žena. Glave su počele provirivati kroz prozore susjednih kuća. Ljudi stadoše istrčavati na ulicu iz dvorišta.

— Bježimo! — reče Hacker promuklim glasom.

Ljudi su bježali iz banke. Za njima je izjurio Ash, žureći prema svom konju. U rukama je nosio punu vreću novca. Još dva hica odjeknula su iza ugla. Čulo se zapomaganje i vriskanje.

Flint je zadnji istrčao iz banke. Mahao je koltom u ruci i juškao dok je trčao prema svom konju. Ash dobaci vreću Piercu i on je ugura u svoje bisage. Zatim su Hacker i Pierce skočili na sedlo, a Flint i Ash slijedili su odmah za njima.

Zagalopiraše uz pobočnu ulicu prema prolazu uz hotel, ali prolaz je bio zakrčen prerijskim kolima s arnjevima i četiri olinjale mazge u zaprezi. Stari farmer je stao na kozlič i ogledavao se da vidi što se toga događa ispred banke na uglu.

Mjesta za prolaz nije bilo dok stari farmer ne makne kola. Pierce ocijeni situaciju. Okrenuo je konja gotovo na mjestu i odjezdio u galopu natrag do ugla. Ostali su jurili za njim. Glavna ulica i nogostupi odjednom su vrvjeli svijetom. Neki su počeli bježati u zaklone kad su ponovo ugledali Flinta i družinu.

Jahali su usporedno u galopu, sagnuti nisko u sedlima, kad su izbili na ugao i naletjeli na šerifa Johna Smalleyja.

Smalley je odmah potegnuo revolver i zapucao. Hacker se trgnuo, a zatim klonuo i pao sa sedla na zemlju dok je njegov konj nastavio juriti kao sumanut i gotovo natrčao na šerifa i srušio ga.

Ali John Smalley se brzo uspravo, ali ne i dovoljno brzo da bi dospio zapucati u Piercea koji se držao zaklona iza Hackerova konja.

McCord je s druge strane grada hitro ulicom trčao prema središtu. Vidio je kad je Hacker pao pogođen s konja i kako Pierce bježi u galopu. McCord je naglo stao, podigao pušku, naciľao i zapucao u Asha koji je galopirao iza Flinta.

Zrno pogodi Asha i trgne ga napola u stranu, a McCord ponovo opali. Ash se strovali s konja nasred ulice. McCord potrči naprijed, držeći Flinta na oku.

Potkova, na koju je McCord upozorio Flinta i rekao mu da je napukla, otrgla se s kopita Flintova konja. Konj klecne i zbaci Flinta sa sedla. Kao mačka skočio je na noge. U ruci je držao revolver. Šibao je divljim pogledom ljude što su se okupili uz nogostup. Opalio je prema njima i ljudi se razbježaše. Flint se naglo sagnuo i utrčao kao strijela u Tolsonov salun kroz krilna vrata čim je nogostup opustio. Zabuljio se razrogačenim očima u Lundyja iza šanka i nekolicinu gostiju uz šank.

Lundy, blijeda lica, dohvati revolver koji je držao pod šankom, uhvati ga čvrsto u obje šake i nalakti se na šank s uperenim revolverom u Flinta.

— Baci revolver, Flinte, ili ga ostavi ovdje na šanku — naredio mu je Lundy muklim glasom.

— Baš sam to i htio učiniti — reče Flint i pođe prema šanku.

Kad je Lundy spustio revolver, Flint ga prostrijeli kroz srce. Lundy klone na šank, a Flint pogradi njegov revolver i uperi ga u ljude uza šank, koji su ga uplašeno gledali.

— Van! Van ili ću vas sve postrjeljati. — zauriao je luđacki Flint.

Pokunjeno u tišini ljudi pohrliše prema krilnim vratima saluna. Svi osim Jaya Martina. Flint mu se naceri i posegne za bocom viskija što je ostala na šanku.

Kad je popio nekoliko dobrih gutljaja, nalaktio se na šank s revolverom u ruci pa se osmjehnuo Jayu Martinu.

— Kao u dobra stara vremena, zar ne, Jay? Konj me je zbacio i dao mi priliku da popijem viski baš kad sam ga se i poželio. A sada cijeli grad čeka da me rastrga. Kao lešinari — reče Flint.

— I ti misliš da ćeš se izvući? — upita ga Martin.

— S malo sreće hoću. Opljačkao sam banku, ustrijelio nekoliko ljudi i ostao sam bez centa u džepu — rekao je, nagnuo se preko šanka i pokupio novac iz ladice, pa ponovo nagnuo viski iz boce.

— Dvojim da ćeš odavde izići žive glave. Zasjede su svuda oko kuće — reče sumnjičavo Martin.

— Jesu, jesu — reče Flint, pa trgne glavom prema Martinu, te doda: — Kažu da pod pokrivačem skrivaš revolver kako bi mi se osvetio kad dodem u salun. Je li to točno?

— Želiš li pogledati?

— Zašto ne? — odvrati Flint.

— Jay Martin odgrne pokrivač i pokaza mu svoje mrtve noge.

— Dobro pogledaj, Flinte. Vidiš, ja ne držim revolver pod pokrivačem.

— Vjerujem ti, premda sam siguran da ga držiš negdje pri ruci.

– A zašto, molim te? – izazivački ga upita Jay Martin.

– Rekao sam ti. Da mene ustrijeliš kad banem u salun.

– Čuo sam da si jedne večeri pio ovdje dok sam ja ležao bolestan u svojoj sobi. Žao mi je što te tada nisam vidio da te pozdravim, stara huljo.

Flint prasne u smijeh, spremi revolver u korice i ponovo nagne viski iz boce.

– Čini mi se da si zaboravio da si me ti uvalio u ova kolica – reče Jay Martin hladnim glasom.

– Nisam zaboravio. Mislio sam da sam te ubio, a kad sam se vratio, rekli su mi da si živ i zdrav.

– Živ jesam, ali zdrav više nikada neću biti, Flinte – gorkim će glasom Jay Martin.

– Što ja tu mogu? – reče Flint i trgne revolver kad je čuo korake i glasove iza kuće, pa upita Martina:

– Koliko ima dvorišnih vrata?

– Samo jedna, ali tamo te čekaju ljudi s puškama.

– Sredit ću ja njih, ne brini – reče Flint, pa opali nekoliko metaka u stražnja vrata, raskolivši ih na nekoliko mjesta. Okrenuo se i pogledao ulazna vrata i prozore. Nikoga nije vidio.

– Loše mi se piše, čini mi se. Šcepat će me ako mi netko ne pomogne – reče Flint i nasmijulji se.

– U klopci si, Flinte – reče mu Jay Martin.

– Još će me ovi gadovi uhvatiti i objesiti prije nego što me Benlaw dohvati – napomenuo je Flint, pa opet nagnuo iz boce.

Dok je Flint pio zabačene glave, Jay Martin izvuče maleni revolver deringer iz džepa svog kaputa i uperi ga u Flinta.

– Ja neću dopustiti da te uhvate ti gadovi, a ni da te objesi Benlaw.

Sam ću obaviti njihov posao, premda sam nepokretan bogalj – reče Jay Martin dok su mu oči zrcalile.

– Namagarčio si me. Imaš revolver?! – reče Flint kad je spustio bocu na šank.

– Ali ga nisam držao pod pokrivačem – podsjeti ga Martin.

– A što meni uopće može ta sićušna igračkica? Nikada još nisam vidio tako maleni revolver. Daj mi da ga pogledam – reče Flint i korakne prema Martinu ispruženom lijevom rukom.

– Ne miči se! Nisam ti ja lakovjerni Lundy – zarežao je Jay Martin.

– Kako ti kažeš – složio se Flint i hitro posegnuo za svojim revolverom, a Martin pritisne obarač i deringer opali. – Uuh! – jauknuo je Flint i lijevom se rukom uhvatio za trbuh dok mu je u desnoj nemoćno visio revolver. Šaka mu se zatim otvorila i njegov revolver zazveči na podu. Krv je polagano natapala Flintovu košulju i kapala mu između prstiju lijeve ruke. Pao je na koljena izbečenih očiju.

– Gotov sam – prošaptao je.

– Bogami jesi. Krvariš kao vol. Imam još jedno za tebe. S njim ću ti prikratiti muke kad te rana pčne nesnosno boljeti.

Flint je pao licem na pod. Pod njim je već bila velika lokva krvi kad je šerif Smalley otvorio pokrajna vrata i ušao u salun. Spremio je revolver u korice čim je opazio Flinta u smrtnim mukama.

– Ti si ga ustrijelio? – upitao je tiho Martina.

– Tko čeka i dočeka – odvrati mu suho Jay Martin.

Smalley izvrne Flinta na leđa, klekne na koljeno i podigne Flintovu glavu.

– Kaži mi, Flinte, tko je ubio Casha Benlawa? Ti ili McCord, sada kada više nemaš što izgubiti – upita šerif.

Flint se kiselo nasmijulji i zakašlja. Krv mu navre na usta.

– Ja sam ga ubio – prošaptao je Flint u smrtnom hropcu i izdahnuo.

Smalley je spustio Flintovu glavu na pod. Ustao je.

– Jesi li čuo Martine što je Flint rekao? – upitao je šerif Martina.

– Čuo sam, nisam gluh – odvratila mu Martin i zagleda se u maleni revolver u svom krilu.

– Pozvat ću te za svjedoka da to ponoviš na sudu, ako zatreba – reče mu šerif, pa izađe iz saluna da skupi ljude za potjeru.

XV

Pierce je uspio iznijeti živu glavu iz grada. Kad je vidio da ga nitko ne slijedi, skrenuo je i pojahao stazom što je vodila vijugajući u guduru obraslu u gusto šipražje kako bi na miru pogledao što ima u vreći koju je strpao u bisagu.

Zaklonio se, iza žubnja i otvorio vreću. Vreća je bila puna novčanica. Pierce je jedva odoljio želji da ih odmah počne brojiti. Sunce je već bilo na zapadu i za koji sat past će crna noć na krajinu, a htio je odmaknuti što dalje od Pinea dok se još vidi.

Protrne pri pomisli da je sav taj novac njegov. Samo njegov, jer ostali su ostavili kosti u gradu. Piercu je došlo da zajuška od radosti.

Jašući dalje stazom, odlučio je da se ne zaustavlja u Sageu. Običi će ga i krenuti prema granici, ili na zapad u Arizonu. Dvojio je da će građani Pinea sastaviti potjeru u

predvečerje dana, ali se ipak u to nije posve pouzdao. A za dug put trebat će mu i nešto suhe hrane, a Grangerov ranč bijaše mjesto gdje se mogao najbrže i najlakše opskrbiti hranom.

Pošao je prečacem prema ranču. Granger i njegova žena bijahu u gradu. Ujahao je stoga ravno u dvorište ranča i iznenadio se kad tamo nije zatekao ni Spencea, a ni Bai da. Hrane je našao u izobilju u smočnici. Napunio je vreću i zavezao je iza sedla. Zatim je otišao do ladanjske kuće u potrazi za bocom viskija.

Zavezao je konja za stablo ispod trijema i ušao u kuhinju. U kuhinjskom ormaru našao je desetak boca viskija. Pograbio je jednu i izašao na stražnja vrata, gdje je zastao iznenađen.

Oči su mu se najprije razrogačile, pa zatim stisnule. Pred njim se ustobočilo šest jahača. Sedmi je sjahao i stajao uz konja. Moke, revolversaš Benlawa. Uz njega družba umornih, neobrijanih i prašnjavih ljudi. Gledali su ga ravno u oči.

– Gle! – prvi će Pierce. – Vratili ste se?

– A zašto ne? – upita ga Benlaw.

– Pa, Granger je u gradu. On i žena.

– Odakle ti to znaš?

– Vidio sam ih. Dovezli su se kolima.

– Nisi s njima razgovarao?

– Nisam.

– Vratio si se da mu ukradeš bocu viskija, zar ne? A gdje su ostali? – upita ga Benlaw nimalo prijazno.

– U gradu – izmotavao se Pierce.

– A ti misliš da ti vjerujem – sumnjičavo će Benlaw.

– Odjašite u grad, pa ćete se uvjeriti da vam ne lažem. Ja moram dalje.

U tim bisagama imaš dovoljno hrane za tjedan dana i punu vreću novca iz banke u Pineu – procijedi Benlaw.

– Nije to pravi novac. Krivotvorene novčanice. Za djecu, da se igraju – pričao je Pierce, a srce mu je luđački lupalo dok je prilazio konju.

Nitko nije izustio ni riječi sve dok Pierce nije došao do svog konja.

– Ako ideš u grad i mi ćemo s tobom – dobaci mu Benlaw.

– Ne, ne idem u grad – dovikne mu Pierce, skoči u sedlo i podbode konja u galop.

– Držite ga! – naredio je Benlaw svojim ljudima.

Prasnulo je hitac. Pa još jedan. Dva metka pogodila su Piercea u leđa. Zabacio je najprije glavu unatrag, pa naprijed i pao s konja.

– Mrtav je. Zavežite ga preko sedla. Odvest ćemo ga u grad. Tamo ćemo naći Flinta i McCorda, ako nam nije lagao. Vratit ćemo im ukradeni novac, a oni će nama iz zahvalnosti izručiti ta dva razbojnika – rekao je svojim ljudima Benlaw kad su se skupili oko mrtvog Piercea.

– Zar su doista opljačkali banku u Pineu? – upita ga Moke.

– Nego što misliš? I ti si učinio uslugu gradu što si ga ustrijelio, pa će ti oprostiti ubojstvo onog kuhara. Ako neće, onda ćemo prohujati gradom i slistiti sve što nam se nade na putu – odvrati mu Benlaw.

– Na mene onda ne računaj! – dobaci mu brat David.

– Ni na mene! Ne želim biti umiješan u vješanje ljudi koji su

možda nevini – dodao je Hank Lowry.

– Nevini! – dreknuo je Benlaw, pa dodao: – A zar ih ti nisu osobno podvorio za šankom u baru i vidio ih svojim očima zajedno.

– Ako su pili zajedno, ne znači da su zajedno i ubijali – odvrati mu Lowry razložno.

– Dosta mi vas je, kukavice! Na konje, momci! U grad! – naredio je Benlaw ostalima.

Šerif John Smalley stajao je ispred gradske konjušarnice kad je ugledao oblak prašine. Benlaw zaustavi konja ispred šerifa.

– Dovezli smo vam Piercea zajedno s vrećom punom novčanica. Zaskočili smo ga na Grangerovu ranču. Htio nam je pobjeći, pa sam naredio Mokeu da ga zaustavi – objasni mu Benlaw.

– Dobro je što ste donijeli novac koji je Flint opljačkao iz banke.

– A gdje je Flint?

– U mrtvačnici. Ustrijelio ga je Jay Martin.

– Zar onaj bogalj u kolicima? – začudio se Benlaw.

– Da. Izravnao je s njim neke stare račune.

– I spasio ga vješala – dometne Benlaw. A gdje je mrtvačnica? Htio bih ga pogledati.

– Otpratit ću vas – reče mu šerif.

Tijela ustrijeljenih ležala su na golom podu. Oči im bijahu zatvorene, a šeširi položeni na prstima. Dr Will Brady, krupna ljudina okruglim ramena, prihvatio je Pierceovo tijelo i položio ga uz ostale.

– Kakav pokolj. Šestorica u jednom danu. Svi mrtvi. Nema ranjenih – rekao je doktor šerifu kad se ponovo uspravio.

– Gdje je Pierce pogoden?

– Dva zrna u leđa.
– A ovaj ovdje? – upita Benlaw doktora Bradyja.

– Flint Clell? U trbuh.

Čim je to čuo, Benlaw je izašao i vratio se s vrećom punom novčanica.

– Držite novac ukraden iz banke – rekao je šerifu.

– Zahvaljujem vam u svoje ime i u ime Brucea Hansena. Odahnut će kad to vidi.

– Poći ću s vama. Želim biti nazočan dok taj Hansen ne prebroji novac, jer poslije bih mogao još i ja ispasti lopov.

– Na to imate i pravo – odvrati mu šerif i pode prema banci, a Benlaw za njim.

Benlaw nije znao misli li šerif da on ima pravo biti nazočan pri brojenju novca, ili da bude lopov.

– A gdje je McCord? – upita Benlaw šerifa kad su prešli ulicu.

– On s tim nema veze – reče šerif suho.

– Jahao je s Flintom kad su ubili moga sina i objesit ću ga kad ga uhvatim – zajapurio se Benlaw.

– Rekao sam vam da McCord s time nema veze. Flint Clell je priznao, prije nego što je izdahnuo, da je on sam ubio vašeg sina i opljačkao ga. McCord o tome nije imao pojma. U to je vrijeme ostao s konjima u njihovu logoru izvan grada, a istinu je doznao tek kada su stigli na Grangerov ranč, i to iz nekih starih novina. Posvađali su se i potukli zbog toga. McCord je raskinuo druženje s Flintom i došao u grad gdje je radio u Potterovoj konjušarnici. Vjerujte mi. Govorim vam istinu – trudio se šerif da ga uvjeri.

– Ja vjerujem ono što meni odgovara. Zapamtite to, šerife – tvrdoglavo mu je odbrusio Benlaw.

– Slušajte, Benlawe, nemojte se sa mnom šaliti – upozori ga šerif, a tad mu se učini da je čuo korake iza sebe. Okrenuo se i ugledao Mokea koji mu se posprdno smijuljio.

– Što se ti šuljaš iza mojih leđa? Tvoj gazda ne treba tvoje zaštite u mom gradu. I ostavi taj revolver u hotelu ili u Tolsenovom salunu. Po gradu se ne šetaj naoružan. Takav je u nas običaj.

– Benlaw nije moj gazda. Nikoga ja još nisam nazivao svojim gazdom. Ja samo privremeno radim za njega – procijedi Moke, a lice mu se uozbilji.

– Imam nalog da te uhapsim. Ne smiješ iz grada bez mog dopuštenja – reče mu šerif.

Moke se zagleda u šerifa.

– Idi – snašao se brže-bolje Benlaw – potraži ostale i naruči nam večeru u hotelu. Umorni smo i gladni, pa ćemo rano večerati i leći. Ostalo ćemo sutra srediti – završi Benlaw i pode za šerifom u banku.

XVI

Gradani Pinea nisu bili navikli na pucnjavu pa ih je oneraspoložilo nasilje i ozlojedila krv koja je tekla ulicama njihova grada, te smrt nevinih ljudi koji su poginuli od razbojničke ruke.

Najprije je nastradao kuhar na Grangerovu ranču, Spence, čovjek meka srca i blage čudi, a za kim su mnogi žalili. Zatim je svoju lakomislenost platio glavom pipničar Lundy u Tolsonovu salunu. Život su izgubila i dva nepoznata čovjeka za vrijeme pucnjave u banci. K njima je valjalo pribrojiti, jer su i oni svi izginuli, Flinta i njegove drugare, Asha, Hackera, i Piercea.

Kako je bila subota, bio je otkazan i ples te večeri. Neki su se građani povukli u salun na partiju pokera, ali nitko nije bio previše razgovorljiv. Pa i oni koji su pili viski, stojeći uz šank, šutjeli su kao da im je zapela riječ u grlu. Nitko se nije hvalio, nitko nije pričao pošalice, nitko se nije smijao.

Granger i njegova žena povukli su se odmah poslije večere u svoju hotelsku sobu, budući da su odlučili da ostanu u gradu.

— Vrlo je ugodno jesti u restoranu hotela gdje ti drugi kuhaju i dvore te — napomenula je Glenda uz prijatan smiješak.

— Al' to je i vraški skupo. Sedamdeset i pet centi po osobi — odvratio joj je Granger. Uzeo je revolver i pošto ga je pregledao, spremio ga u ladicu noćnog ormarića uz uzglavlje svoje postelje.

— Mogli bismo poći posjetiti Katy.

— Ni govora. Nemam vremena. Moram razgovarati s nekim ljudima kad sam već ostao u gradu. Ti se ne miči iz sobe. Jesi li me čula?

— Ja bih rado sišla u predvorje i s nekim porazgovarala, sjedeći u onim udobnim naslonjačima.

— Što tebi pada na pamet, ženska glavo! Kakvo predvorje? Zar da sjediš u društvu s nepoznatim muškarcima? A kasnije bi mogli banuti Benlaw i njegovi ljudi. Moglo bi biti i pucnjave.

Glenda je duboko uzdahnula i sjela neraspložena na krevet.

— A ti ćeš u salun? — upitala ga je tihim glasom.

— Pa što onda? — dreknuo je na nju grubo.

— Ništa. Zar ne smijem pitati?

— Pitala si i čula što te ide — odbrusi joj Granger s praga i za-

lupi vrata za sobom. Kad su njegovi koraci utihli na stubama Glenda ustane i iz jedne ladice izvadi bocu tonika doktora Shocka. Kupila ju je na povratku u hotel iz šerifova ureda i sakrila u najdonju ladicu među svoje donje rublje. Otčepila ju je oprezno. Najprije je iz nje srknula kao da povjerava okus tonika, a zatim je dobrano potegnula nekoliko velikih gutljaja. Začepila je bocu i ponovo je spremila među svoje donje rublje u najdonju ladicu komode, gdje je Granger sigurno neće nikada tražiti. Oči su joj se na trenutak zacaklile, a obrazi zažarili. Odjednom se osjetila mladom i cijeli joj se život s Grangerom učinio nekako snošljivijim. Tiho je otvorila vrata sobe i na prstima izašla na hodnik, te pošla niza stube u hotelsko predvorje koje je u to doba večeri vrvjelo gostima.

* * *

U stražnjoj sobi konjušarnice u prvom sutonu Clete McCord i Katy Granger grlili su se i mazili na uskoj postelji. — Grize li te savjest što si ustrijelio Asha? — zapita Katy znatiželjno.

— Ne, ne grize. Pušku sam imao u ruci i moja je dužnost bila da ga zaustavim da ne pobjegne.

— A zašto onda nisi pucao u Flinta i njega pokušao zaustaviti?

— Bilo je mnogo svijeta na nogo-stupu. Bojao sam se ako promašim Flinta, da ne pogodim slučajno nekoga ni kriva ni dužna. Katy, o tome ne želim raspravljati — smrknuto će McCord.

— A što ti zapravo želiš?

— Želim samo da se iz svega izbavim čist. Ako mi to ne uspije, ne mogu ostati u ovom gradu. A ni nigdje drugdje za mene neće biti

mjesta, sve mi se tako nekako čini. Benlaw neće mirovati dok me ne objesi.

— Izvući ćeš se već nekako. Na kraju će sve biti da ne može bolje — tješila ga Katy, a pomalo i sebe.

— Nadam se da hoću. Ali želim i da se razjasnim s Benlawom. Sada, kada se vratio s Pierceom preko sedla i s opljačkanim novcem, možda će poslušati šerifa Smalleyja i Jaya Martina kad mu kažu što je Flint rekao prije nego što je izdahnuo.

— Ne znam zašto ne bi. Jamačno zna da šerif nikada ne bi lagao kada se radi o tako važnoj izjavi — dodala je Katy.

— Čuo sam da je Benlaw vrlo tvrdoglav čovjek.

— A i u šerifa Smalleyja je tvrda glava.

Clete je ležao i šutio. Držao je Katy u zagrljaju i gledao u poluotvorena vrata staje. Čuo je nečije korake. Ustao je i nasmiješio se Katy kad su se vrata širom otvorila. Na pragu se pojavi šerif Smalley. Katy je brže-bolje skočila s postelje i poravnala suknju. Šerif je pozdravio Katy i zagledao se u McCorda.

— Bježi iz grada! — rekao mu je šerif ozbiljnim glasom.

— Ali šerife, pobogu, pa Flint je ... — počeo je zbunjeno McCord.

— Benlaw je tvrdoglavo magare i ne sluša što mu se govori. Ne znam još točno što je naumio, ali zacijelo će navratiti i ovamo, a pretražit će i Potterovu kuću. Ja bih te zatvorio, ali se bojim da ne provale u zatvor. Benlaw je naprasan i opasan čovjek.

— Kako dugo će ga tražiti — zanimalo je Katy.

— Ne znam. Benlaw prijeti da će prevrnuti cijeli grad naglavačke

dok ga ne nađe, stoga McCord mora brzo osedlati konja i dati petama vjetar. Odmah, bez oklijevanja — savjetovao ga je šerif.

Clete zaklima glavom i nevoljko pođe u staju po konja. Pet minuta poslije, pošto se izljubio s Katy, odgalopirao je u mrku noć.

* * *

I dok se iz Beecherove stolarije čulo na ulicu zabijanje mrtvačkih sanduka u kojima će sutradan pokopati mrtve, David Benlaw i Hank Lowry sjedili su u predvorju hotela pošto su bili odlučili da ujutro rano odjašu natrag u Manzano.

A gore na katu u hotelskoj sobi Benlaw je sjedio s Gromanom, Keenom, Ryanom i Mokeom i uz čašicu viskija smišljao kako da uhvati McCorda.

— Gormane, ti i Keeno pretrest ćete Potterovu konjušarnicu. Sumnjam da ćete mu nanjušiti trag još večeras. Kućkin se sin sigurno skriva u Potterovoj kući, ili je već pobjegao iz grada. Ipak sve dobro pogledajte — rekao je Benlaw svojim momcima, pa dohvatio bocu i svima nalio još viskija u čaše.

— I nikome ni riječi o tome! Vratite se za sat-dva i odspavajte koji sat. Moke, Ryan i ja, mi ćemo navratiti u Tolsonov salun da vidimo što se tamo zbiva i priča. S malo sreće čut ćemo možda gdje se gad sakrio.

— Koliko ćemo još ostati ovdje u gradu? — upita ga Ryan.

— Koliko bude potrebno. Je li ti to dosta dugo? — odvrati mu Benlaw i mrko ga pogleda.

Ryan, kiselo se smiješkajući, dohvati čašu s viskijem i iskapi je.

XVII

Clete McCord uspori konju korak kad je odmaknuo nekoliko milja od grada. Jahao je prema zapadu. Nije želio da ikoga sretne na putu, jer nije bio raspoložen za razgovore. Htio je da bude sam i da u samoći o svemu dobro razmisli, došlo je vrijeme da sve započne iznova. Ali kamo da pođe? Gdje da se skrasi? Što da radi? Kako da živi bez Katy?

Katy! Slika te mlade vitke žene... njezina sjajna kosa, izazovni oblici njezina topla tijela, njezin milozvučan glas, dražesno lice ... sve se to duboko usjeklo u njegovo srce i u njegov razum.

Prokleta budalo! – predbacio je sam sebi. Radije misli što radiš! Na ono što te čeka! Čovjek u hipu može ostati kraći za glavu, sanjari li u sedlu. Benlaw i njegovi momci zacijelo su već krenuli za njegovim tragovima.

Nikada u životu prije toga nije morao ni od koga bježati. Nikada ga nitko nije mogao optužiti za ikakav zločin.

I budući da je bio nevin, u njemu se odjednom razbuktala slijepa srdžba najviše na sebe sama jer je bio lakovjeran, pa lažno optužen, jer je mislio da su svi ljudi čestiti kao i on.

I nikome ništa loše nije učinio. A morao je bježati povinuta repa kao šugavo pseto, samo stoga što je neko vrijeme jahao s lažljivcem, lopovom i ubojicom Flintom Clellom. I to ga je skupo stajalo. Ostao je žigosan kao ubojica!

Iako je osjećao da taj razmetljivi hvalisavac nešto skriva, da iskorištava njegovu dobroćudnost i naivnost, ipak nije htio vjerovati znakovima koji su mu boli oči. Stoga je i

on ostao žigosan kao ubojica ... barem u očima starog Bena Benlaw!

I dok su mu se takve i slične misli kovitlale glavom, McCord je sve više bivao uznemiren, uzrujan.

Studen vjetar puhao je preko poija koje se ispružilo podno visoka gorja kao širok obod oko visoke krune kaubojskog šešira i rashladio mu krv. Njegov vranac, unatoč ludaćkom galopu iz grada, kaskao je korakom koji je odgovarao njegovu raspoloženju. Nosio je svog gospodara s odlučnosti koja se podudarala s McCordovom. Konj obično dobro poznaje svog jahača, pa s njim dijeli i njegovu sudbinu.

McCord se zaustavio u boriku gdje je žuborio potok. Odveo je konja do potoka i napojio ga. A kad je skupio naramak suha granja, zapalio je vatru ispod visoka bora pod koji je sjeo. Pio je toplu kavu i razmišljao o svom životu u posljednjih nekoliko tjedana. Očajnički se trsio da smisli neki izlaz iz svog neugodnog položaja. Jer, nije mogao cijeli život bježati ... ne od lažnih optužbi ...

Kako je bio uzrujan nije mogao zaspati. Počeo je čistiti pušku. Uvijek je volio loviti. Još kao dijete hvatao je ptice, zečeve i vjeverice mamio u stupice, i uvijek se ponosio svojim lovačkim iskustvom i svojom lovačkom vještinom. Ali nikada do tog dana nije ustrijelio čovjeka.

Do vraga! – opsovao je tiho. Zar Flint nije priznao da je on ubio Benlawog jedinca? Koji još dokaz želi taj stari tvrdoglavac?

– Ja nisam ubio njegova sina!
– gotovo je glasno Clete McCord povikao u noć.

I u tom je trenutku odlučio vratiti se u Pine!

Previše je ljudi već poginulo, pa je došlo vrijeme da se tom sulo-
dom ubijanju učini kraj! Odlučio je
da se suoči s Benom Benlawom i
uvjeri ga u svoju nevinost. Šerif
Smalley mu je vjerovao. I Katy mu
je vjerovala. Vjerovali su mu i
Glenda i Pete Granger. Ne, Clete
više nije smio bježati! Odluči li
ikada da ode iz Pinea, povest će sa
sobom i Katy. Nabavit će negdje
novaca i platiti prijevoz poštan-
skom kočijom i zauvijek otići iz
Pinea.

U praskozorje, čim je nebo zasiv-
jelo, zajahao je vranca i izjahao iz
borika. Hladan jutarnji zrak posve
ga je razbudio dok ga je udisao
punim plućima.

Clete McCord odlučio je što mu
je činiti.

* * *

David Benlaw i Hank Lowry sišli
su u predvorje hotela u pola šest
ujutro. Brat Bena Benlawu, David,
nosio je veliku kožnu putnu torbu.
Lice mu je bilo blijedo i na njemu
se očitovao strah.

Hank Lowry, ništa manje svje-
stan opasnosti koja im prijeti zbog
toga što su se suprotstavili Benu
Benlawu, prišao je uspravan i od-
lučnim korakom recepciji. Platilo je
njihovu sobu i bez riječi izašao iz
hotela. David Benlaw pošao je nesi-
gurno za njim. Grad je još spavao
kad su prešli glavnu ulicu.

— Pogriješio sam što sam se dao
nagovoriti da pođem s njim
ovamo. On ne može pojmiti da gri-
ješi. Jednog će dana to platiti gla-
vom — rekao je David.

Lowry je šutio. Nije volio Bena
Benlawu i žalio je njegova brata
Davida. Prozborio je tek kad su
odmakli od grada i popeli se na
vrh brijega jugoistočno od Pinea,

odakle je pucao prekrasan vidik
preko polja obasjanog prvim zra-
kama jutarnjeg sunca.

— McCord je nevino optužen. Svi
to znaju i stoga neću da ogriješim
dušu.

— Kad moj brat sebi jednom ne-
što zabije u glavu...

— Idi k vragu ti i tvoj brat! Pre-
stani ga već jednom spominjati —
presiječe ga Lowry gotovo srdito.

I u tom su trenu ugledali
McCorda. Mladić im je jahao u sus-
ret.

McCord im se nasmiješio kad ih
je prepoznao. Vidio je na prvi po-
gled da su ti ljudi raskrstili s Be-
nom Benlawom.

— Dobro jutro! — pozdravio ih
je.

— Nije vrag da se vraćaš u Pine,
Clete? — upitao ga Lowry.

— Zašto ne? Sada imam barem
dvojicu manje za vratom i zahvalju-
jem vam zbog toga od srca. Kad
ljude obuzme želja za ubijanjem,
obično se ne otrijezne dok ne vide
krv. A u vas je prevladao razum —
reče im Clete McCord, držeći ruke
na jabučici sedla.

— Poslušaj moj savjet, mladiću!
Ne vraćaj se! Benlaw će te ubiti
bez promišljanja čim te ugleda —
reče mu otužnim glasom Lowry.

— Idem ravno k Benu Benlawu
da se s njim razjasnim. Flint je priz-
nao šerifu da ja nisam bio s njim
kad je ubio njegova jedinca. Ako i
meni ne bude vjerovao kad mu to
kažem ... — zastao je McCord tre-
nutak kao da se i sam plaši riječi
koje će izustiti — onda ja njega
moram ubiti jer nemam više ži-
vaca da se s njim igram mačke i
miša. Neka bud ili ... ili. Meni je
već svega dosta.

— Nemoj tako govoriti, momče!
Vrati se! — reče mu David Benlaw
koga su zgrozile mladićeve riječi.

– A kamo natrag? – nastavio je Clete. – Da i podem natrag, kamo ću se okaljanim imenom? Ne mogu se cijeli život skrivati kao uplašen srndać. Dozlogrdilo mi bježanje.

– Mi ti ne možemo pomoći, Clete – reče Lowry pokunjeno.

– Ali sam sebi mogu pomoći. Ipak, vam hvala na savjetu – odgovori im Clete McCord i potjera vranca prema Pineu.

– McCord je hrabar i valjan, šteta za nj, ako nastrada – promrmlijao je Lowry tiho.

David Benlaw samo zakima, što je značilo da se slaže s Lowryjem. On je pokušavao urazumiti svog brata da ne griješi ali uzalud. I Davidu je bilo žao mladića, jer je znao da njegov brat Ben Benlaw neće mirovati dok ne izvrši krvnu osvetu.

* * *

Ben Benlaw upao je u šerifov ured baš u vrijeme kad je šerif ispijao svoju prvu šalicu jutarnje kave.

– Što hoćete sada? – upitao ga mrzovoljno šerif kome je naprasiti rančer već išao na živce.

– Hank Lowry i moj brat David Benlaw odjahali su jutros iz grada – odgovori mu Ben Benlaw.

– To je vaš problem. Mene se to uopće ne tiče. Zar ste došli da se meni zbog toga potužite i da mi se isplaćete na ramenu? – odvrati mu šerif Smalley.

– Zabrinut sam da ne natrapaju na McCorda i da ih taj razbojnik ne ubije iz zasjede. A to se vas i te kako tiče, šerife – odsiječe mu rdito Ben Benlaw.

– Svakako, svakako, gospodine Benlaw – promrsi kroza zube šerif, a kad je opazio da je i Moke, s izazovnim i posprdnim smiješkom

oko usana, ušao za svojim gospodrom u njegov ured, Smalley se više nije mogao svladati.

– Tornjajte se odavde i iz grada i vodite svog psa čuvara sa sobom! Popeli ste mi se već navrh glave – izderao se šerif na rančera Bena Benlawa.

– Želite li da začepim tom bezobraznom pajkanu gubicu, gospodine Benlaw? – upita Moke rančera sladunjavim glasom.

– Potjerajte ga odavde! – zasiktao je šerif Smalley kroza stisnute zube.

– Smiri se, Moke! Ne želim neugodnosti sa zakonom – naredi Ben Benlaw smirenim glasom.

– On da je zakon? Nemojte me nasmijavati – reče Moke s puno prezira i pljune šerifu pod noge.

– Rekao sam vam da se tornjate iz grada... vi i vaša opaka družina. Ne bojim se ja vaših jeftino plaćenih revolveraša – ledenim mu glasom ponovi šerif Smalley.

– Upravo smo na odlasku, šerife. Idemo! – reče Ben Benlaw.

Smalley je ustao, dopratio ih do vrata i stao na pragu, gledajući za Benom Benlawom i Mokeom dok nisu zamaknuli prema hotelu. Tada je čuo topot kopita s južne strane ulice.

Okrenuo se. Spazi McCorda. Upravo je ujahao u grad. Smalley se okrenu i pohita u svoj ured po vinčesterku.

Predosjećao je da bi moglo doći do pucnjave.

* * *

Glenda Granger potegnula je svog muža za prazan rukav njegove kljaste ruke dok su išli prema Potterovoj kući.

– Ne zaboravi, Pete, što si mi obećao – podsjetila ga.

– Do vraga, ženska glavo, ja moram natrag na svoj ranč. Ovo su ženski poslovi – prosvjedovao je Granger, pogledavši se strahom u očima u Potterovu kuću.

– Prestani gundati! Ženski poslovi ili ne, ulazi u tu kuću! I pazi što ćeš govoriti, da sve ne zabrijaš – opomenula ga Glenda kad su stigli do ulaznih vrata u ružičnjak ispred Potterove kuće.

Nikada se Granger nije osjećao toliko ponižen, toliko nemoćan... ni onda kada je izgubio ruku. I nikada još njegova žena Glenda nije bila toliko uporna kao toga dana. I bio je sretan što se taj ženski vulkan nije razbuktao prije mnogo godina. Žene, oh, bože, a tko da ih razumije? Zbog njezina obećanja da će se odreći alkohola, počela ga kažnjavati svojim mušicama. Natjerala ga da pođu do Katy i da je zamoli za oprost i da se vrati s njima na njegov ranč. Razmišljajući tako, stigoše do Potterove kuće. Glenda je glasno pokucala na ulazna vrata.

– Trenutak, molim! – javio im se Jake iz kuće i otvorio im vrata, pa se zabezeknuto zabuljio u Grangerâ.

– Dobro došli u moj skroman dom. Izvolite, udite – pozvao ih je Potter.

– Dobro jutro, gospodine Potter – otpozdravila mu Glenda.

I Pete Granger promrmljao je nekakav pozdrav koji nitko nije razumio, gledajući u stranu samo da ne susretne Potterov pogled.

– Sigurno ste došli vidjeti Katy? U kuhinji je. Odmah ću je pozvati.

Pošli su za Potterom u dnevnu sobu. Sjeli su i čekali Katy.

– Nemoj zaboraviti što si mi obećao. Opet ćemo živjeti zajedno kao jedna obitelj. Katy je naša i živ-

jet će s nama dok sebi ne nađe muža – rekla je Glenda, gledajući ozbiljnim pogledom u Grangerâ.

– Samo da ga što prije nađe! – zajedljivo će Granger.

Riđa kosa Katy Granger sjala je na jutarnjem suncu što je bacalo svoje zlaćane zrake kroz prozor u dnevnu sobu. Na sebi je imala jednostavnu opravu zasukanih rukava. Obrazi su joj bili rumeni. Bila je iskreno iznenađena posjetom svojih najbližih.

– Teta Glenda, Pete! – uskliknula je i rukom pokrila usta.

– Dijete moje! – rekla je Glenda, ustala i primila je za ruke. – Želim... želimo da se vratiš kući. Zar ne, Pete? – upitala je muža dok je grlila djevojku.

Pete Granger stajao je pred njima na svojim klimavim nogama. Na njemu odijelo prastaro, premaleno za nj. Pružio je ruku Katy.

– O, da... svakako, Glenda. Oprosti Katy... naime...

Katy je uzela njegovu ruku u svoju i čvrsto je stisnula.

– Hvala, Pete! Razumijem što hoće reći. Divni ste, oboje. Što je bilo, prošlo je. Zaboravit ćemo – odgovorila mu je Katy, pa se zagledala u Glendu i nastavila: – Evo, odmah ću spremiti svoje stvari i ostat ću s vama dok se Clete ne vrati. Kada se vrati... onda idem s njim. Obećala sam mu se...

– Psttt – prošaptala je Glenda – nemoj svoje želje izricati glasno! To donosi nesreću. Vratit će se on već jednog dana... – tješila ju Glenda.

Katy je gotovo otrčala u svoju sobu koliko joj se žurilo da se što prije spakuje za put. Za nekoliko minuta vratila se s putnom torbom u ruci.

— Ja sam spremna. Možemo poći kad god hoćete — rekla im je Caty. — Mi se još moramo vratiti u hotel po naše stvari — odgovorila joj je Glenda.

— Idem i ja s vama. Jedva čekam da se vratim kući — priznala je Katy.

XVIII

Snažan zapuh vjetra podigao je u zrak gust oblak prašine s ulice i za trenutak prašina je zaklonila vidik McCordu. Kad se uzvitlana prašina ponovo slegla, McCord je podigao glavu i pogledao prema hotelu. Vidio je Bena Benlawu i njegova revolveraša Mokea ispred hotela. Htio je podbosti konja i u galopu pojuriti za njima da ih stigne prije nego što uđu u hotel, ali znao je da svoj naum mora izvesti polagano i smireno. Ne smije se prenagliti i sve zabrljati jer bi moglo doći i do pucnjave, a on je želio da on i Benlaw porazgovaraju kao ljudi, mirno i staloženo. Samo je tako i mogao urazumiti starog rančera.

Na ulici se pojavio šerif John Smalley s vinčesterkom u ruci. Domahnuo je McCordu da mu pride. Clete je odmah opazio da je šerif opasao svoj kolt i privezao ga nisko uz bedro. Očito je šerif bio pošao svojim poslom.

— Što ti imaš u glavi kad si se opet vratio u... — počeo je šerif Smalley, ali Clete ga prekine u pola rečenice.

— Već smo to pretresli tisuću puta, šerife, ali meni ništa drugo ne preostaje. Pokušat ću razgovarati s Benlawom oči u oči. Ako ga ne urazumim, cijeli bi grad mogao pretrpjeti neugodne posljedice

zbog mog spora s njim. Ja to ne želim. Ne želim se ni cijeli život potucati od nemila do nedraga i bježati kad ja znam da mu ja nisam ubio sina. Vi ste čuli Flintovo priznanje, šerife. Morate mi stoga pomoći da se opravdam!

— Vučeš vraga za rep, mladiću. Ne gine ti konop ako padneš Benlawu u ruke — upozorio ga šerif, ali i Smalley je razumio pravi smisao McCordove odluke. Kad se već vratio, McCord je doista morao riješiti svoj nesporazum s Benlawom jednom za sva vremena, ali pod uvjetom da nitko pri tome ne nastrada.

— To ja znam vrlo dobro, šerife, ali ne mogu više ovako, a i ne vidim neki drugi način da to okončan.

Clete McCord je sjahao i pošao prema Johnu Smalleyju, vodeći konja za uzde.

Šerif je sporim koracima krenuo niz ulicu, glavnu ulicu njegova grada, odlučan da na sve načine, moguće i nemoguće pokuša izbjeći krvoproliće. Nije mogao a da se ne divi McCordu i njegovoj hrabrosti, jer je u Cletea bilo doista odvažno srce. Čak i Smalley nije mogao smireno razgovarati s Benlawom... ali slutio je da će to McCordu ipak nekako poći za rukom.

Ispred njih, pri kraju ulice, Moke i Benlaw upravo su ušli u hotel. Clete pogleda šerifa.

— Što mislite, šerife, kako bi bilo da nešto smislimo i da taj Moke ne bude prisutan dok ja razgovaram s Benlawom? Moke na mene ostavlja dojam smutljivca zločeste čudi, koji jedva čeka da nekoga ustrijeli.

Smalley zakima zamišljeno glavom.

— Točno, McCorde. Otkada je došao ovamo s Benlawom, Moke se

trudi da me izazove na revolveraški dvoboj, ali meni je dosada nekako uspjevalo da ga se klonim. Dok je Benlaw s njim, mislim da se ne moramo odviše brinuti o Mokeu. No, svejedno, ne smiješ mu vjerovati. Ja ću ga držati na oku.

Clete je znao da će šerif održati svoje obećanje. Vjerovao je šerifu.

— Premda ne bi smio biti ovdje, ali kad već jesi, onda moramo smišljeno nastupiti — rekao mu je Smalley kad su se približili hotelu. Clete je već u šerifovim riječima naslutio kolika mu opasnost prijeti od Mokea i Benlawa.

— Pričekat ćemo — nastavio je šerif Smalley — dok se Benlaw ne popne na kat u svoju sobu. Čak da Moke i ostane dolje u predvorju hotela, bit će sam, a nas smo dvojica. Poslat ćemo Benlawu poruku u kojoj ćemo mu kazati da smo došli s njim u miru porazgovarati. Predložiti ćemo mu da razgovaramo nenaoružani. Uostalom, takav je zakon u ovom gradu. Ako pristane, sve ćemo smireno raspraviti.

Šerif je stao trenutak i okrenuo se prema Cleten. Stajali su mirno na osunčanoj ulici.

— Ali Moke je pokvarenjak. Jamčno će pokušati da nas zaskoči. Njemu ne smijemo vjerovati. Benlaw barem drži do časti. Moke je plaćeni ubojica. Ubija ljude, a meni se čini da u tome i uživa. Stoga — nastavi šerif Smalley namrštena lica — moramo biti spremni da zapucamo u Mokea!

McCord ugleda u šerifovim tamnim očima odsjaj opasnosti kojoj se obojica moraju izložiti. Netko će najvjerojatnije morati umrijeti, govore su mu šerifove oči. Moke će pucati u tebe. Ben Benlaw ga i plaća da te ubije.

— Jesi li shvatio, što sam ti rekao, sinko? — upita ga šerif John Smalley.

— Shvatio sam, šerife, i predobro. Znam što ste mi htjeli reći. Ako tako mora biti, pa neka bude. Što ja tu sada mogu popraviti? Radije ću ovdje umrijeti nego cijeli život bježati ispred potjera koje me linčovati.

— Ne pravi se junačina, Clete! Nikom nije drago umrijeti. Ja sam plaćen da nosim glavu u torbi i to je moj zanat. Ti svoju čuvaj. Imaš samo jednu i još si premlad da je izgubiš — odgovorio je šerif.

— Čuvat ću je šerife, ne brinite — odgovori mu odlučno Clete McCord i nasmiješi mu se prvi put tog dana.

Clete McCord je zavezao svog vranca za motku privezišta za konje ispred hotela. On i Smalley popeli su se odmjerenim koracima na drveni nogostup trijema i kroz vrata s mutnim staklom ušli u predvorje hotela.

U predvorju je bilo ugodno svježe. Sunce još nije bilo dovoljno odskočilo da zagrije i predvorje nesnosnom vrućinom, ali poslije podne zgrada će biti kao užarena pećnica.

Kako se šerif i nadao, Moke je čekao svog gospodara u predvorju hotela. Stajao je naslonjen na pult recepcije i ruke držao skrštene na prsima. Upravitelj hotela prevrtao je nervozno papire po stolu i bacao poglede u ružno i smrkuto revolveraševo lice. Zatim je naglo podigao glavu i po izrazu njegova lica lako se moglo zaključiti da mu je laknulo kad je ugledao šerifa i McCorda na pragu hotela.

Čim ih je ugledao, Moke je odmah spustio ruke niz bokove. Prsti desnice su mu lebdjeli iznad drške

revolvera. Prste je nekoliko puta stisnuo u šaku kao da ih želi progibati. Njegove hladne oči željne krvi prostrijelile su šerifa i McCorda i da pogled može ubijati, usmrtili bi ih na mjestu. Moke uoči da su obojica naoružani. Šerif je sa sobom donio i vinčesterku.

Momčića ću lako ucmekati, pomislio je Moke, ali šerifa ... Dođuše, nije više mlad, ali je vjerojatno još vraški brz. Možda se bojim i bez razloga. Možda sam ja brži od njega. Možda se samo pravi važan na račun stare slave. Jer, zaključio je Moke, mnogo je dana prošlo od vremena kad je sam Smalley pobio razbojničku družinu Black Hats.

Smalley se zaustavio nekoliko koraka ispred Mokea. Pušku je držao uperenu prema gore. Gledao je Mokea u oči.

– Željeli bismo razgovarati s Benlawom – rekao je šerif Smalley.

Na revolveraševu licu zatitra posprdan smiješak.

– Gazda je u sobi i ne želi da ga se uznemirava. Tako mi je naredio. Rekao mi je da ostanem ovdje u predvorju i da pazim da ga nitko ne dođe gore gnjaviti. Nitko! – gotovo je povikao Moke.

– Želim s njim službeno razgovarati. Idi gore i kaži to svom gospodaru. Sve po zakonu i bez krvi. Razumiješ? – upitao je na kraju Smalley revolveraša.

Clete McCord pogleda u šerifa. Šerifu su se usta stisnula u ravnu crtu, blijeda kao bez krvi, vilice napele i trzale, a oči suzile i sijevale, probijajući Mokea. Šerif je znao kako valja postupati u takvim situacijama i s takvim ljudima. Imao je iskustva kako valja ukrotiti nasilne revolveraše... ili se

Clete barem tješio da Smalley zna što radi.

– Ja slušam samo onog tko me plaća – reče Moke s natruhom srdžbe u glasu. Očito, nije mu bilo drago što šerif tako s njime razgovara.

– A ja slušam samo građane ovog grada koji mene plaćaju. Nosi se gore, stoko, i kaži Benu Benlawu da ga zakon traži! – povišenim mu je glasom odvratio šerif Smalley.

Mokeo se lice zajapurilo od jarošti.

– Slušaj ti... – počeo je siktati revolveraš, ali u tom je trenu McCord čuo zaprepašteni glas.

– Clete !

Katy Granger je ispustila svoju putnu torbu na pod kad je ušla u predvorje hotela u društvu svoje tetke Glende i tetka Grangera i ugledala McCorda. Tri su čovjeka stajala na vratima smrti... njoj pred očima... a jedan od njih bijaše Clete McCord. Njezine zelene oči plamsale su od užasna straha da ga ne izgubi.

Clete se okrenuo i htio izustiti njezino ime kad su mu dva gotovo istodobna pucnja zaglušila uši. Užareno zrno proparalo mu je nadlakticu desne ruke. Kad je svrnuo pogled na nju, opazio je da mu je košulja poprskana krvi. Zanjihao se i srušio na pod bez svijesti.

John Smalley stajao je u sredini predvorja s puškom u ruci, koja se još pušila iz cijevi uperene u skrupčane ostatke Mokea koji je potegnuo revolver kad je Katy ušla u predvorje hotela i vrisnula. Mokeova posljednja nada bijaše da će dolazak djevojke odvratiti šerifovu pažnju s njega... Ali Smalley ni za tren nije skidao očiju s revolveraša. Čak i u tom trenutku kada su

već Moke i Clete ležali na podu, šerif je još nepomično stajao kao da je od kamena i buljio ukočenim pogledom u mrtva revolveraša.

Ovo je posljednji put da sam ustrijelio čovjeka, pomislio je John Smalley. Od sutra više neću taknuti oružje, odlučio je.

Katy Granger je klečala na podu uz Cletea McCorda. Suze su joj kapale niz njezino lijepo lice i vlažile joj obraze. Otkinula je rukav sa svoje pamučne haljine i brže-bolje podvezala McCordovu ranjenu ruku da zaustavi krvarenje. Rastrgala je i košulju s McCorda da od nje napravi zavoje za ranu.

— Donesite vode! — naredila je glasno. Upravitelj hotela otrčao je po vodu.

Glenda i Pete Granger stajali su užasnuti onim što su vidjeli. Glenda je muža čvrsto stisnula za njegovu jedinu ruku, a on je nije odgurnuo od sebe.

I šerif John Smalley kao da se napokon probudio iz svog ukočenog položaja. Osjećao se odjednom kao da mu je golem kamen pao sa srca. Sagnuo se iznad Cletea koga je Katy previjala.

— Nije strašno — promrmljao je kad je vidio ranu koju je Katy ispirala. Zatim je podigao glavu i zagledao se u Grangerove.

— Pete, podi po doktora Bradyja — rekao je šerif Grangeru.

— Idi ti! — kazao je Pete ženi, a Glenda pođe prema vratima. Kad je došla do ranjenog Cletea McCorda i Katy, izvadila je iz svoje torbice još neotvorenu bocu tonika doktora Shocka.

— Drži, Katy! Daj mu! To će ga okrijepiti — rekla je Glenda i pružila bocu svojoj nećakinji.

Katy je uzela bocu i zagledala se tetki u oči.

— Mislila sam da više ne piješ. Obećala si nam...

— Jesam. Obećala sam i više ne pijem. Ova mi je boca ostala slučajno u torbi. Daj tom jadniku koji gutljaj — odgovorila joj je šaptom Glenda.

Katy ju je poslušala. Nekoliko kapi prošlo se niz McCordovu bradu, ali djevojci je ipak uspjelo da ga natjera da otvori usta i proguta koji gutljaj. U tom je trenu dotrčao i usplahireni upravitelj hotela s vedrom vrele vode i bocom alkohola.

Clete je stenjao i sve su oči bile uperene u njega i Katy kad se nenadano na vrhu stuba pojavio i stari rančer Ben Benlaw s koltom. Oprezno je očima prebirao po pokolju koji je vidio pod sobom u hotelskom predvorju. Nije se ugodno osjećao, vidjevši prizor pred sobom. Ali opazio je i da je Clete McCord dobio svoje... To ga je tješilo.

— Što se ovdje događa? — zagrmio je Benlaw s vrha stuba.

— Želio bih s vama razgovarati, Benlawe — odvratio mu je šerif Smalley.

Rančer se zabulji razgoračenim očima u šerifa.

— Možemo i ovdje, odmah sada, ako spustite tu pušku — zarežao je Benlaw.

Smalley je pogledao izazovno u Benlawu. Baci pušku na pod uz mrtvog Mokea.

— Ne bojim se ja vas, gospodine, s puškom ili bez puške. Nikada vi mene niste mogli zaplašiti, Benlawe. Čak ni sa svojim plaćenim revolverašem i ubojicom — odbrusio mu je šerif John Smalley.

— Ubili ste Mokea, je li? — upitao ga rančer zaprepaštenim glasom. Moke je navodno bio najbolji

revolveraš u tim krajevima. A zas-koćio ga je neki provincijski šerif. Danas čovjek mora skupo platiti i lošu robu, pomislio je Ben Benlaw.

Šerif je znao da će lako izaći na kraj s rančerom pošto mu je ustrijelio revolveraša. Stari se Benlaw više nije napuhavao kad je ostao bez svoje tjelesne straže.

– Sidite, Benlawe, i predajte revolver! U ovom gradu opet vlada zakon i red koji ste vi pokušali narušiti.

Benlaw je sišao niza stube i stavio revolver na stol u recepciji hotela ispod nosa uplašena upravitelja.

– Pričuvajte mi ga, molim vas – rekao je rančer upravitelju hotela. – Da čujemo, šerife, o čemu vi to tako žarko želite sa mnom razgovarati. Zar ponovo hoćete braniti onog gada? – upitao ga je Benlaw i trgnuo glavom prema ranjenom McCordu.

– Nije on nikakav gad i prestat- nite ga tako nazivati. Mladić je po- šten i vi ste ga nevinog optužili. Stoga želim da ga se već jednom okanite. Zar ste gluhi? Zar vas je mržnja zaslijepila? Nema više krvne osvete, a vi ste osvetili svog sina, ako baš hoćete, jer je njegov ubojica mrtav. Ubio ga je Jay Mar- tin. Martin je ubio Flinta Clella, ubojicu vašeg jedinca! – gotovo se derao šerif John Smalley poviše- nim glasom, unijevši se u lice Benu Benlawu kao da je htio biti sigu- ran da ga rančer dobro čuje i da zapamti već jednom što mu se go- vori.

Glenda Granger stala je između Bena Benlawu i Johna Smalleyja.

– Slušajte vi, gospodine Ben- lawe – počela je prijeteći mu ka- žiprstom desne ruke – ako moja nećakinja Katy kaže da je McCord nevin i da nikoga nije ubio, onda je on nevin i nikoga nije ubio. A sada, zašto se vi i vaši ljudi ne vrate ku- ćama, svojim ženama i djeci? Za- što nas ne ostavite već jednom na miru. Dosta ste nam zla već učinili. Otkad ste došli u naš kraj samo ste nam donijeli smrt i jad.

Benlaw je ustuknuo korak od lju- tite Glende. Što ta vještica misli, tko je ona? Zapitao se stari rančer. Jadan njezin muž s njom, onaj jed- noruki Granger. Benlaw je podi- gao ruke pred lice kao da se želi od nje obraniti.

– Dobro, dobro, prestanite već jednom! Čuo sam vas – povikao je.

– Nadam se da ste je dobro čuli, Benlawe – dodao je šerif Smalley.

Katy je šutjela. Gledala je samo svog dragana. Očistila mu je i pre- vila ranu, pa mu podmetnula dlan pod glavu i pridigla mu je, da ga bolje vidi. Clete još jednom zaste- nja i otvori oči.

Katy mu se nasmiješila očima punim suza.

– Katy – prošaptao je Clete McCord. Kroz mutni pogled raza- brao je crte njezina lijepa lica i nje- zinu sjajnu kosu.

– Draga moja Katy – ponovio je slabašnim glasom.

– Ne govori – naredila mu je Katy i stavila prst na usta – i da nisi više izustio ni jednu riječ dok te ne odnesemo kući i položimo u krevet, Clete McCorde.

KRAJ

U PRIPREMI:

Marshal Grover:
LUTALICE IZ TEKSASA

Revija jugoslavenkog stripa

na svim kioscima!